

Reşahat

Aynel Pınar / Pınarın Başı Gözü Özü

Altı Aylık İlim ve Kültür Dergisi

YIL: 5 • SAYI: 13 • ARALIK 2023

**ALLAH'IN RIZASINI
KAZANMAK...**

Muhammed Arap
KARAHAN

**İSLÂM GÜZEL
AHLÂKTIR**

Erol ŞENÖZ

**FİLİSTİN
MÜCADELESİNİN
SEVDALISIYIZ**

Şeyda KÖŞKER

Sahibi
BEDİR KARAHAN İLİM YAYMA VE
YARDIMLAŞMA DERNEĞİ ADINA

Başkan
Yılmaz KARAHAN

Editör
Serdal ŞERBETÇİOĞLU

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Yusuf Bedir YILMAZ

Yazı Denetim Kurulu
Yılmaz KARAHAN
Cennet ÖZDEMİR
Şeyda KÖŞKER

Yayın Kurulu
Muhammed Arap KARAHAN
Erol ŞENÖZ
Şeyda KÖŞKER
Davut ÖZDAL
Rabia KARAGÖZ
Hatice GÜREL
Cennet ÖZDEMİR
Özlem YILDIRIM
Ömer Faruk KEŞKEK
Ayşe ARLI
Fatma Zehra ÇABUK
Şerife YILMAZ

Yazışma Adresi
Sahabiye Mah. Çiğdem Sk.
Çiğdem Apt. No: 9/3
Kocasinan/Kayseri

İrtibat
reseatdergi@gmail.com
0 (532) 565 32 21

Grafik ve Tasarım
Mehmet ÇAKIR

Baskı
ORMAT MATBAA

Bu dergi Basın Konseyi'nin yayınladığı basın meslek ilkelerine uymayı taahhüt eder. Yazı ve ilanların tüm sorumluluğu yazarlarına ve ilan sahibine aittir. Gönderilen yazı, şiir ve resim yayınlanmasada iade edilmez. Dergi, bu yazı ve resimlerini daha sonra yayınlama hakkını saklı tutar. Cevap hakkı durabilecek yayın için cevap hakkı saklıdır. Dergide yer alan tüm yazılar kaynak gösterilerek kullanılabilir.

04 | ALLAH'IN RIZASINI KAZANMAK...

08 | ALÂK SURESİ MEAL VE TEFSİRİ

12 | DİNİMİZİN DİREĞİ: NAMAZ

14

İSLÂM GÜZEL AHLÂKTIR

20

KISSADAN HİSSE

EROL ŞENÖZ

22

**GIYBET DİNLEDİM ORUCUM
BOZULDU**

EROL ŞENÖZ

24

**FİLİSTİN MÜCADELESİNİN
SEVDALISİYİZ**

ŞEYDA KÖŞKER

28

ALLAH' IN HAS KULLARI

DAVUT ÖZDAL

32

İMAM-I RABBANİ HAZRETLERİ

CENNET ÖZDEMİR

42

**RESUL'ÜN GÖNÜL GÜLÜ:
HZ. HATİCE**

ÖZLEM YILDIRIM

52

**BEDİR KARAHAN (K.S.)
EFENDİ'NİN MEDRESE-İ
YUSUFİYE'DE GEÇEN GÜNLERİ**

ÖMER FARUK KEŞKEK

58

SAAT KULESİ GİBİ ÖNDERLER

RABİA TUNÇ KARAGÖZ

60

SİYER-İ NEBİ

FATMA ZEHRA ÇABUK

64

FAALİYETLERİMİZ

ALLAH'IN RIZASINI KAZANMAK...

MUHAMMED
ARAP KARAHAN

***Sizi mutlaka biraz
korku ve açlık ile;
biraz da mallardan,
canlardan ve ürünlerden
noksanlaştırmak suretiyle
imtihan edeceğiz.
Sabredenleri müjdele!
(Bakara 155)***

Sizi mutlaka biraz korku ve açlık ile; biraz da mallardan, canlardan ve ürünlerden noksanlaştırmak suretiyle imtihan edeceğiz. Sabredenleri müjdele! (Bakara 155)

Cenabı Allah dünyadaki müşküllerimizden, sıkıntılarımızdan, deprem, yangın ve felaketlerden bizleri muhafaza eylesin. İçinde bulunduğumuz zamanda dikkatli olacağız, gayretli olacağız, kendimizi muhafaza edeceğiz. Bu zaman farklı bir zaman, imtihan kimine eşinden geliyor kimine çocuklarından, kimine hastalıktan, kimine felaketten geliyor. Çokça Allah'a tevekkül edeceğiz sabırlı olacağız, imanımızı muhafaza edeceğiz. Allah yolunda dini İslam yolunda sabırla tevekkülle kulluk edeceğiz.

İman öyle bir şey ki, ahir zamanda imanı yolunda götürmek zordur. Onu dengede tutmak zordur. Kimisi gider yoldan çıkar,

kimisi geride kalır nefse uyar öyle yoldan çıkar, ama mürşidi olan tarikatı olan Allah Resul'ünün sünneti seniye istikametinde giden, Rıza-i ilahiye kazanarak ahirete gider. Cenab-ı Allah kazanarak gidenlerden eylesin.

Dünya hayatı iş güç koşuşturmacadan ibarettir. Dünyanın cazibesi çok, kanaat etmek zor, insanlar çalışıyor, çabalıyor, kazanmak için bir mücadele sergiliyor. Elinde olmasa da ibadetlerinden geri kalıyor. Allah'a yeterince kulluk yapamıyor. Birçok işlenecek sünnetler var, yapılması gereken ibadetler var, onları yapamıyor. Allah-u Teâlâyı hakkıyla zikir edemiyor, hakkıyla kul olamıyoruz. Cenab-ı Allah kusurlarımızı affetsin.

Cebrail (as), peygamber efendimize; bir deniz derya, denizin içinde bir ada, adada bir ağaç, ağacın dalında bir tane kuş, kuşun gagasında da küçücük bir parça gösterdi. Cebrail (as) işte dedi "Rabbimin gazabı bu kuşun ağızındaki zerre kadar. Şu gördüğün kocaman derya deniz de Allah-u Teâlâ'nın rahmeti, affetmesi.". Yani insanlara ceza vermesi, musibet vermesi, cehenneme atması istemediği bir şey.

Kullar Allah'a yöneldiği zaman, Allah-u Teâlâ onların hatalarını kusurlarını görmüyor, onları affediyor. Geçmiş günahlarına kusurlarına hiç dönmeyecek şekilde bir tövbe etmek gerek. İçki içiyorsa içkiyi terk edecek, namaz kılmıyorsa namaza başlayacak, zina ediyorsa onu bırakacak. Kur'an-ı Kerim'de Allah-u Teâlâ kim tövbeden dönmezse onun günahlarını silerim, onun karşısına da dağlar gibi sevap yazırım diyor. İşte Allah-u Teâlâ'nın rahmeti bereketi affı mağfireti bu kadar bol ve geniştir. İnsanlar Allah'a yöneldiği zaman, boynunu büküp de ben hata ettim, beni affet, ben sana kulluk etmek istiyorum dediği zaman, Allah (cc) tövbesini kabul ediyor.

Bazı insanlar hiçbir şekilde Allah yoluna, dini İslam'a dönmüyor, namaza dönmüyor, kötü ahlakını terk etmiyor. Mesela namaz kılmıyor, sorduğun zaman işten güçten fir-

sat bulamıyorum diyor. Namaz kıl Allah'a yönel dendiğinde başka insanları örnek gösteriyor. Filanca kişi namaz kılıyor, ama şu günahları işliyor, ama ben ondan daha dürüstüm diyor. Yani bahaneyi kendisine bulmuyor da başka insanların üzerine atıyor. İşte bu kişileri Allah-u Teâlâ affetmiyor, yoluna yöneltmiyor.

Kul hatanın kusurun hepsini kendisinde arayacak, ya Rabbi aciz olan benim, namaz kılanlar hata etse de herkesin ameli kendine, ben kendim hatalıyım diyecek, kusur bende diyecek. Rabbim sen bana bu ibadeti emrettiysen, harama dikkat etmeyi emrettiysen, helale yönelmeyi emrettiysen, ben bunu yapmakla mükellefim, bunu yapamıyorsam bu kusur benim diyecek. İşten güçten namaz kılamıyorum değil de, ya Rabbi ben işten zaman ayıramıyorum diyecek. İşte böyle derse Allah-u Teâlâ ona hidayet ediyor. Allah onun tövbesini kabul ediyor.

Biz bunu nereden biliyoruz; mesela filanca adam kötü yoldayken tövbe etmiş, içki içiyor namaz kılmıyormuş namaza başlamış, ibadetli iyi bir kul olmuş. Demek ki kul samimi niyetle boynunu bükerek tövbe ederse Allah kabul ediyor, o da doğru yola yöneliyor.

Sanatçılardan bir tanesi diyor ki; yedi yaşındaydım camiye gittim, camide bana kızdılar, kalktım gittim 70 sene sonra camiye dönebildim diyor. Oradaki adama suçlu bulmuş, bu nedenle 70 yıl Allah ona hidayet etmemiş. 70 yıl sonra akli başına gelmiş, tövbe etmiş, bu kusur benim demiş, Allah hidayet etmiş. Bedir Efendi'nin dediği gibi; her ne ararsan ara, kendi defteri amelinde ara demiş.

Allah'a iyi bir kul olmanın yoluna bakacağız, arayış içinde olacağız. Nasıl dünya işlerimizde en iyisini bulmaya çalışıyor, en kalitelisini almaya çalışıyorsak, ahiret için de emek edeceğiz, çaba sarf edeceğiz, en güzel ilmi almaya çalışacağız, ibadeti en güzel yapmaya çalışacağız, Allah'a yöneleceğiz.

Peygamber Efendimize (as); Allah (cc) amellerden en çok hangisini seviyor, biz onu yapalım da onun rızasını kazanıverelim diye sormuşlar. Peygamber Efendimiz (as) üç amel söylemiş.

Birincisi vaktinde kılınan namaz.

Vaktinde yapılan ibadet, Allah'ın emrettiği zamanda yapılan ibadet. Hele işlerimi yapayım bitireyim de demeden, zamanı geldiğinde huzura duruvermek. Allah (cc) o an rahmetini verecek, bereketini verecek ama sen yoksun. Yoklama alacaklar, huzurda kim var Allah-u Teâlâ duasını kabul edecek, niyazını kabul edecek ama orada yoksun. Allah vaktinde yapılan ibadetlerimizi kabul etsin inşallah.

İkincisi **anne babaya büyüklere iyilik etmek, hürmet göstermek.** Onlar seni anlamasa da, onlar sana agresif davranırsa da, yaşlılığın getirmiş olduğu sabırsızlık gösterse de, sen onlara her zaman iyi davranacaksın. Çünkü senin aklın başında, sen onların anan baban olduğunu biliyorsun, onların senin yıllarca kahrını çektiğini biliyorsun, annenin seni dokuz ay karnında taşıdığını biliyorsun, babanın seni 20 - 30 yıl sırtında taşıdığını biliyorsun. Bu hesaptan bakılırsa haklarını ödeyebilmemiz için en az 30 yıl sırtımızda taşımamız gerekiyor. İşte Peygamber efendimiz (as), "sizin anne babanıza büyüklerinize güzel davranmanız, hoş davranmanız Allah-u Teâlâ'nın hoşuna gider" buyurmuştur.

Üçüncü amel de **Allah yolunda cihat etmektir.** Bir insan sadece kendi namazını kılsa, ilim öğrenmese, mürşide gitmese, tarikat dersi almasa, sohbet meclisine katılmasa, sadece kendimi kurtarayım şu ibadet bana yeter dese, Allah yolunda cihat etmiş olmuyor. Allah (cc) bizden bir şey istiyor; dinin yolunda cihat edeceksin diyor. Cihat etmek bazen savaş ile İslam'ı Allah'ın nizamını yeryüzüne yaymakla, bazen ilim öğrenmek sohbete gitmek hatime gitmek ders almakla, bazen evladımıza ailemize çevremize Allah'ın zikrini öğretmekle, bazen toplanıp bir dini İslam soh-

betinde bulunmakla olur. Rabbim inşallah bizleri Allah yolunda koşturanlardan eylesin. Allah-u Teâlâ ömrümüzü Allah'ın dinini davasını zikrini savunarak, yolunu yaşayarak anlayarak ve anlatarak geçirmeyi bizlere nasip eylesin Seherlerde tövbe istiğfar edenler kurtarıyor, zikri kalbe indirip de imanı teslim edenler kurtarıyor.

Peygamber efendimiz (as) ne ile yaşarsanız öyle ölürsünüz buyuruyor. Şimdi biz dünya hayatımızda gaflette yaşarsak, dünya işleriyle uğraşırsak, işimiz gücümüz para pul ise, dedikodu gıybet yanlış işler yanlış sohbetler, hele hele televizyon ve internet önünde geçmiş bir ömür, şeytan ile yaşanmış bir ömür, Allah muhafaza işte onun son nefesinde de şeytan başında olacak ve ayette de bunu söylüyor. O gün şeytan onlara vaaz verecek.

Son nefesinize kadar tespihinizi alıp gecelerde kelimeyi tevhidinizi çekmişseniz, Salihlerle beraber olmuşsanız, onlarla yoldaşlık etmişseniz, Allah'ın velileri ile beraber olmuşsanız, Allah-u Teâlâ onlar için korku yoktur buyuruyor. Ehli zikirsenez son nefeste de la ilahe illallah diyerek son nefesi vereceksiniz, şeytan ne kadar sizi kandırmak istese de aklınız gitse de kalbiniz la ilahe illallah diyerek Peygamber efendimizin Liva-ül Hamd sancağı altında inşallah toplanacaksınız. İsrâ suresi 71. Ayet-i kerime de; "bir gün bütün insanları önderleriyle beraber çağırırız" buyrulur. İşte dünyada kimi mürşit, kimi önder, kimi imam edindiyseniz mahşerde de onunla birlikte olacaksınız.

Eski tasavvufta dünyalık işleri terk etmek güzel bir haldir. Ancak bizim talebelere anlattığımız bu değil, aksine nefsinin kötü yoldan muhafaza ederek, ilim öğrenerek, en güzel yerlerde en güzel makamlarda olun, Allah yolunda harcayın. Allah Resulü'nün yolunda sünnet ile Kur'an'ı anlatarak yol alın. Çocuklarınıza dinimizi genç yaşta doğru şekilde öğretin. Yoksa çevresinden etkilenerken liseye gittiğinde özgür, üniversiteye gittiğinde ateist olup tekrar evinize dönebilir. Mezun olduğun-

da ana babayı tanımıyor, devleti milleti tanımıyor, her türlü ahlaksızlığı özgürlük adı altında yapabiliyor. Bu nedenle bir kılavuza, bir yola, Salihlerle beraber olmaya, namaz kılanlarla beraber olmaya ihtiyaç var.

Kanuni Sultan Süleyman hazretleri üç kıtaya hükmetmiş bir hükümdar. Sarayın bahçesinde gül ağacına karıncalar dadanmış, karınca ağacı çürütüyormuş.

Kanuni hocasına sormuş; - Gül ağacını sarınca karınca, günah var mı karıncayı kırınca ?

Hocası soruyu şöyle cevaplamış; - Yarın Hakkın divanına varınca, Süleyman' dan hakkını alır karınca...

Sen dünyayı titreten Kanuni Sultan Süleyman' sını demiyor hocası, İslam ne diyor, Kur'an ne diyor, hükmün ne olduğunu, yarın huzura varınca karıncanın hakkı olduğu-

nu söylüyor. Böyle düşünen bir İslam toplumu, ne oldu da bu kadar bozuldu. İslam'ın tasavvufun anlatılmamasından hep. Anlatılmı ki yarın bu gençler Allah'ın rahmetinin ne olduğunu bilsinler. Estağfurullah ile tövbe ederken kalpleri yumuşasın. İslam anlatılarak, tasavvuf sohbetleri anlatılarak bu mükemmelliğe ulaşılsın. Bedir Efendi sofraya kaşığı iç tarafı yukarı gelecek şekilde koyarmış, kaşık ellerini açmış âmin gibi duruyor dermiş. Allah aşkını bu şekilde rahmet, incelik ve zarafetle yaşamak lazım.

Allah bize hidayet etsin gönüllerimize bolluk cömertlik versin, iman ibadet aşkı ihsan eylesin inşallah, gayret edenlerden eylesin, gönlümüzden almasın rahmetini, kalbimizde her zaman var olsun. Rabbim rahmetini bereketini üzerimize ihsan eylesin inşallah.

Kalb-i Kur'an

Alâk Suresi Meal ve Tefsiri

Hatice GÜREL

Surenin Takdimi

Alâk suresi (ikra suresi de denir.) 19 ayettir. (19. ayet Secde aye-
tidir.)

Mekke' de inmiş olup şu meseleleri ele almaktadır.

- 1- Peygamberlerin sonuncusu olan Hz. Muhammed (sav)' e ilk vahiy inişi.
- 2- İnsanın, mal sebebiyle taşkınlık yapması ve Allah'ın (cc) emirlerine karşı çıkması.
- 3- Bedbah Ebu Cehil 'in kıssası ve onun Hz. Peygamber'i (sav) namazdan alıkoyması.
- Bu mübarek sure, yüce Allah'ın (cc) ebedi mucizesi olan bu Kur'an'ı değerli Peygamberine indirmek suretiyle, ona lütufta bulunduğunu açıklayarak ve ona ilk nimeti hatırlatarak başlar ki, bu sırada Hz. Muhammed(sav) Kur'an ayetleri ile vahyin kendisine indiği yer olan Hira mağarasında Rabbine ibadet etmekteydi. "Yaradan Rabbinin adıyla oku. O insana bilmediklerini öğretti."
- Daha sonra sure insanın kuvvet ve zenginliğe güvenerek Allah'ın (cc) emirlerine isyan ettiğinden bahseder. Sure insanların yaptıklarının karşılığını almak için Rabbine döneceğini hatırlatır.
- Bundan sonra sûre; Ebu Cehil kıssasını ele alır. Ebu Cehil, Hz. Muhammed(sav)'i tehdit eder ve onu namazdan alıkoymaya çalışırdı.
- Bu mübarek sure o bedbaht kafirin sapıklık ve taşkınlığına devam ettiği takdirde en şiddetli azapla tehdit ederek sona erer.
- Sûre, okuma ve öğrenmeye davet ile başlayıp, namaz ve ibadetle sona erer ki, "Hayır ona uyma Allah'a (cc) secde et ve ona yaklaş" ilim ile amel beraber olsun ve sûrenin başı ile sonu arasında uyum bulunsun.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اِقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ ﴿١﴾ خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ ﴿٢﴾ اِقْرَأْ وَرَبُّكَ
الْأَكْرَمُ ﴿٣﴾ الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ ﴿٤﴾ عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ ﴿٥﴾ كَلَّا إِنَّ
الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنُفٍ ﴿٦﴾ أَنْ رَأَاهُ اسْتَعْجَلْنِي ﴿٧﴾ إِنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ الرُّجْعَىٰ ﴿٨﴾
أَرَأَيْتَ الَّذِي يَنْهَىٰ ﴿٩﴾ عَبْدًا إِذَا صَلَّىٰ ﴿١٠﴾ أَرَأَيْتَ إِنْ كَانَ عَلَىٰ الْهُدَىٰ
﴿١١﴾ أَوْ أَمَرَ بِالتَّقْوَىٰ ﴿١٢﴾ أَرَأَيْتَ إِنْ كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿١٣﴾ أَلَمْ يَعْلَم بِأَنَّ
اللَّهَ يَرَىٰ ﴿١٤﴾ كَلَّا لَئِنْ لَمْ يَنْتَهِ لَنَسْفَعًا بِالنَّاصِيَةِ ﴿١٥﴾ نَاصِيَةٍ كَاذِبَةٍ
خَاطِبَةٍ ﴿١٦﴾ فَلَئِنَّ نَادِيَهُ ﴿١٧﴾ سَدَّعُ الرُّبَانِيَةَ ﴿١٨﴾ كَلَّا لَا تَطِعُهُ
وَاسْجُدْ وَاقْتَرِبْ ﴿١٩﴾

ALAK SURESİ MEALİ

1-2. Yaratan Rabbinin adıyla oku! O, insanı bir embriyodan yarattı.

3-4-5. Oku (ve öğren) insan bilmediklerini öğreten ve kalemle yazdıran Rabbin bolca ikram edendir.

6-7-8. Gerçek şu ki insan kendini zengin görerek azar, kuşkusuz dönüş Rabbinedir.

9-10. Namaz kıldığında bir kulu (Peygamber'i namazdan) men edene ne dersin?

11-12. Ne dersin, ya o doğru yoldaysa yahut iyiliği ve kötülükten sakınmayı emretti ise!

13-14. Ne dersin yalanlar ve yüz çevirirse. Yoksa o (olanları) Allah'ın (cc) görmekte olduğunu bilmedi mi!

15-16-17-18-19. Hayır! Eğer vazgeçmezse derhal alınından yakalar cehenneme atarız. O hemen gidip kendisine yardım için taraftarlarını çağırıp, toplansın. Biz de zebanileri çağıracağız. Hayır! Ona uyma! Allah'a (cc) secde et ve (yalnızca O'na) yaklaş!

NÜZÜL SEBEBİ

Rivayete göre Ebu Cehil bir gün arkadaşına," Muhammed aranızda yüzünü toprağa sürüyor mu?"

Yani "Önünüzde namaz kılip secde ediyor mu?" dedi. Arkadaşları "evet" dediler. Bunun üzerine Ebu Cehil, "Lat ve Uzza'ya yemin olsun, onu böyle namaz kılariken görürsem, mutlaka ensesine binecek ve yüzünü toprağa sürteceğim" dedi. Bir gün Rasulullah' ı (sav) namaz kılariken gördü. Boynuna basmak maksadıyla geldi. Arkadaşları onun hemen geri döndüğünü ve elleriyle korunduğunu gördüler. Ona " Sana ne oldu?" diye sordular. Dedi ki, "Benimle onun arasında ateşten bir hendek, korkunç bir varlık ve kanatlar meydana geldi.". Hz. Muhammed (sav) şöyle buyurdu, " Eğer bana yaklaşırdı, melekler onu kapıp parça parça edeceklerdi." Bunun üzerine Yüce Allah (cc), "Namaz kıldığında bir kulu men edeni görmedin mi" ayetlerini indirdi.

AYETLERİN TEFSİRİ

Rahman ve Rahim olan Allah (cc)'ın ismi ile başladım.

1- Bu, Hz. Peygamber(as)'e yöneltilmiş ilk ilahi hitaptır. Bu hitapta okuma, yazma ve ilme çağrı vardır. Çünkü ilim, İslam dinini simgesi ve sembolüdür. Yani Ey Peygamber! Bütün mahlûkatı yaratan ve bütün âlemleri meydana getiren Yüce Rabbinin adıyla başlayarak ve ondan yardım dileyerek Kur'an'ı oku.

- Bundan sonra Yüce Allah (cc), insanın şanının yüce olduğunu göstermek için bu yaratma olayını şöyle buyurarak açıkladı.

2- Allah (cc) mahlûkatın en şerefli ve en güzel şekilli bu insanı alakadan yarattı. Alaka, sıvı kan parçasıdır. Rutubetli olduğu için üzerinden geçtiği şeye yapıştığından dolayı ona bu ismi vermiştir.

3- Ey Peygamber! Oku! Rabbin yüce ve kerem sahibidir. Hiçbir kerem sahibi O'na denk olamaz ve denklikte O'na yaklaşamaz. Kullara, bilmedikleri şeyleri öğretmesi, O'nun kereminin sonsuzluğunu gösterir.

4,5- O, kalemle yazmayı çizmeyi öğretendir. Yüce Allah kalemle yani bir vasıtayla öğrettiği gibi, her ne kadar okuma-yazma bilmeyen bir ümmeti olsan da, vasitasız olarak sana da öğretecektir. Bu ayetlerde Allah (cc), yazmayı öğretmenin fayda ve faziletine dikkat çekti. Çünkü onda, insanın kavrayamayacağı kadar büyük faydalar vardır.

Bu beş ayet, Kur'an'ın ilk inen ayetleridir. Nitekim sahih hadislerde geldiğine göre, Hz. Muhammed(sav), Nur dağında Hira mağarasında ibadet ederken melek ona gelmiş ve " Oku!" demiştir. Rasulullah (sav) ' da , "Ben okuyamam" demiştir. Tefsirciler şöyle derler, "Kur-an'dan ilk inenler bu mübarek ayetlerdir. Bunlar Allah'ın (cc) kullarına karşı ilk rahmeti ve onlara ihsan ettiği ilk nimettir.

İlim öyle bir güç ve değerdir ki, Adem (as) onun sayesinde meleklerden üstün olmuştur.

Buhari ve Müslim, Hz. Aişe'nin şöyle dediğini rivayet etmişlerdir. "Rasulullah (sav) 'a ilk vahiy başlangıcı sadık rüya şeklinde olmuştur. O hiçbir rüya görmez ki, sabah aydınlığı gibi açık gelsin. Sonra ona yalnızlık sevgisi verildi. Artık Hira dağına gelir, orada günlerce ibadet ederdi." (Buhari;Vahiy-3,Müslim;İman-252)

6- Gerçek şu ki, insan mutlaka taşkınlık yapıp, nefsin arzusuna uyararak haddi aşar, Yüce Rabbine karşı kibirlenip büyüklük taslar.

7- Zira mal ve servet sahibi olup kendini zengin görmüş ve şırmıştır.

Bundan sonra Yüce Allah onu tehdit edip korkutmak üzere şöyle buyurdu.

8- Ey insan! Kuşkusuz dönüş sadece Rabbine olacaktır. O sana amellerinin karşılığını verecektir. Bu ayetle, bu gibi insanları, taşkınlıklarının akıbetinden sakındırma ve tehdit vardır.

Bu ayetten surenin sonuna kadar olan bölüm, Ebu Cehil hakkındadır. Surenin ilk ayetlerinin inişinden uzun bir müddet sonra inmiştir.

Ayetten anlamamız gereken sebebin hususiliğine değil, lafzın umumiliğine itibar etmemizdir.

9,10- Ey Peygamber! Allah'ın (cc) kullarından bir kulu, namazdan alıkoymaya çalışan o günahkâr suçlunun haline ne dersin? Akli ne az, yaptığı iş ne çirkin!

Ebu Cehil şöyle demiştir, " Muhammed'in namaz kıldığını görürsem, mutlaka onun boynunu çiğneyeceğim."

11- O namazda alıkoymaya çalıştığın, namaz kulan o kul yani Muhammed(sav), salih, söz ve fiilinde dosdoğru yolu bulmuş birisi ise ne dersin?!

12- Yahut hidayete ermiş ve doğru yola çağırarak ihlas ve Allah'ı (cc) birlemeyi emreden birisi ise!? Onu nasıl engeller ve alıkoysun?

13- Ey Peygamber! O, Kur'an'ı yalanlar ve imandan yüz çevirse ne dersin?

14- O bedbaht bilmiyor mu ki Allah (cc), onun bütün hallerinden haberdardır. Yaptıklarını gözetlemektedir. Yaptıklarının karşılığını verecektir. Yazıklar olsun ona! Ne kadar cahil ve aptaldır!

Bundan sonra Allah (cc), onu men etmek için şöyle buyurdu;

15- O günahkâr Ebu Cehil, bu sapıklık ve taşkınlığı bıraksın. Yemin olsun ki, eğer Peygamber(sav)'e eziyeti bırakmaz, içinde bulunduğu inkâr ve sapıklıktan vazgeçmezse, onu kesinlikle perçeminden yakalayacağız. Onu şiddetle cehenneme sürükleyip oraya atacağız.

16- Bu perçemin sahibi yalancı ve günahkâr olup suçu çoktur. Perçemin, yalancılık ve günahkârlık sıfatı ile nitelenmesi mecazdır. Gerçekte yalancı olan ve günah işleyen onun sahibidir.

Hati, kasten günah işleyen, muti ise kasıtsız günah işleyen demektir.

17- Kendi taraflarını çağırısın ve onlardan yardım istesin.

18- Bizde, cehennem bekçilerini, yani sert ve acımasız melekleri çağıracağız.

19- Hayır! O günahkâr bundan vazgeçsin!

Ey Peygamber! Sende, onun "namazı terk et" çağırısına uyma. Secde ve namazlarına devam et ve böyle yaparak Rabbine yaklaş.

Hadiste şöyle buyurmuştur: "Kulun, Rabbine en yakın olduğu durum, secdedeki durumudur. (Müslim,salat215)

SUREDE GEÇEN BAZI KELİMELERİN ANLAMLARI

ALAK: Donmuş kan manasına gelen kelimenin çoğuldur. Rahme yapışıp asıldığı için ona bu isim verilmiştir.

NASİYE: Başın ön tarafındaki saç, yani perçem.

ZEBANİYE: İtmek manasına gelen "zebaniler" demektir. Acımasız sert azap meleklidir.

DİNİMİZİN DİREĞİ: NAMAZ

ŞERİFE YILMAZ

Namazın mânâ ve hikmeti nedir?

Namaz; sözlükte dua etmek, ibadet etmek, bağışlanma dilemek, yalvarmak mânâsına gelmektedir. Kişinin imandan sonra gelen ibadet görevi namazdır. Peygamberler tarihinin en köklü ibadeti olan namaz yüce dinimizin İslam'ın beş temel esasından biridir (Bkz: Bakara 2/83).

Namaz; insanın ruhu, bedeni, aklı, yüreği, sevgisi ve hürmetiyle kısacası bütün varlığıyla Allah'a yönelişinin sembolüdür. İnsanoğlu ne zaman Rabbinin kulluk davetine gönülden icabet edip namazlarını eda etmişse, o zaman gerçek anlamda huzura kavuşmuştur. Ancak ne zaman namazlarını ihmal edip Rabbiyle arasındaki bağı zayıflatmışsa, o zaman da nefsanî arzularının esiri olmuş ve hüsrana uğramıştır.

Neden namaz kılıyoruz?

İmanı sağlıklı bir şekilde koruyabilmek, manevi hayatı geliştirmek, dünya ve ahiret mutluluğunu elde etmek ve neticede huzurlu olabilmek için mümin, Yüce Allah ile manevi irtibat kurmaya ve bu irtibatı devam ettirmeye muhtaçtır. Çünkü insan Allah'ı bilmek ve ona ibadet etmekle tam bir huzura kavuşabilir. Yoksa ruhunda daima bir sıkıntı duyar. Namaz, şükür ve minnettarlık zamanıdır. Yaratan ve yaşatan, nimet verip doyuran, koruyan ve bağışlayan Allah Teâlâ'ya karşı, müminin vefa borcudur. Namaz müminin sadece ibadet borcunu değil, aynı zamanda üstün ahlakını da temsil eder. Namaz kılan kişi her türlü aşırıktan, kabalıktan ve şiddetten korunur. Namazla güçlenen maneviyatı sayesinde, hâyâ ve edebe aykırı davranışlardan uzak durur. Namaz erişilen nimetlere karşı bir teşekkürdür. Bu konu hakkında Hz.

Aîşe (r.a)' dan rivayet edildiğine göre: Rasûlullah (s.a.s) geceleri ayakları şişip yarılınca kadar namaz kıları. Bir seferinde ben O'na: *"Niçin böyle yapıyorsun? Halbuki Allah senin geçmiş ve gelecek günahlarını bağışlamıştır" dedim. Şöyle buyurdular: "Şükreden bir kul olmayayım mı?"* (Müslim, Münafikûn 81)

Yüce Rabbimiz ve sevgili Peygamberimiz namaz üzerinde ısrarla durmuş, namazlarını kılanlara mükâfat, kılmayanlara ise ceza olduğunu bildirerek, beş vakit namazın kılınmasını ısrarla teşvik etmiş ve terkinden sakındırmışlardır. Kur'ân-ı Kerim'de: "Namazlara ve orta namaza devam edin ve Allah için boyun eğerek kalkıp namaza durun" (Bakara 2/238) buyurulmaktadır (Buradaki orta namaz ikindi namazını ifade etmektedir). Kısaca özetlersek namazı:

- ❖ Emre icabet için, görevimiz olduğu için
- ❖ Şükredenlerden olmak için
- ❖ Allah katında değer kazanmak için
- ❖ Kötülüklerden korunmak, Allah'ın güvencesinde kalmak, lütfundan sürekli yararlanmak ve rahmetinden mahrum kalmamak için kılıyoruz.

Namaz günahları temizler mi?

Bu soruyu Peygamber Efendimiz(s.as)'in verdiği güzel örnekle cevaplayalım:

Bir gün Peygamberimiz (s.a.s) ashabıyla sohbet ederken onlara şöyle bir soru sordu: "Birinizin kapısının önünden bir nehir geçse ve o nehirde günde beş defa yıkansa, o kimsede kirden eser kalır mı?" Sahâbe-i kirâm, "Kalmaz Ya Resûlallah" diye cevap verdi. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz (s.a.s) şöyle buyurdu: "İşte beş vakit namaz da

böyledir. Allah bu namazlarla günahları yok eder.”(Buhârî, Mevâkîtü’s-salât,6.)

Namazı hûşû içinde kılmak için ne yapmalıyız?

Allah, kurtuluşa erecekler içerisinde öncelikle namazlarını hûşû içinde kılanları sa-
yar: *“Gerçekten müminler kurtuluşa ermiştir, onlar ki namazlarında hûşû içindedirler,..., namazlarını titizlikle muhafaza ederler, işte asıl onlar varislerdir. Firdevs’e varis olan bu kimse-
ler orada ebedi kalırlar”* (Müminûn 23/1-11).“

Namazda hûşû demek; namaz kılarken insanın, kalbini dünya sevgisi ve meşga-
lelerinden uzak tutarak Allah’a bağlaması, kendisini tam manasıyla namaza vermesi, namazın dışındaki her şeyi unutmaması, zih-
ni ve kalbi sadece namaza teksif etmesidir. Hûşû ibadetlerimizi anlamlı kılar. Namazda her uzvun tevazu göstermesi ve kalbin de Allah Teâlâ’dan korku üzere olması lazımdır. Okunan ayet ve duaların manasını bilmek namaza odaklanmayı sağlayacaktır. Kul Allah’ın huzuruna çıktığında, sanki son namazını kılıyormuş gibi hissetmelidir.

Peygamber Efendimiz (s.a.s):

- ❖ Namazda ilahi rızâ ve rahmete nâil olabilmek için yüzünü sağa sola çevirip bakmaktan yani namazın ruhu olan hûşûu zedeleyecek hareketlerden kaçınılmasını istemiştir (Müsned,-VI,130,443;Ebû Dâvûd, Salât,165).

- ❖ Yemek hazırlarken namaza durmak (Buhârî, Ezân, 42; Müslim, Mesâcid, 64)
- ❖ Namaz vaktinin çıkması söz konusu olmadığı halde, sıkışık abdestle namaz kılmak (Müslim, Mesâcid, 67)

Gibi âdâba aykırı olan davranışlar namaz kılanın zihnini meşgul edeceğinden, böyle durumlarda namaza başlamayı uygun bulmamıştır.

Namazın insana kazandırdıkları nelerdir?

- ❖ Namaz kılan insan, Yüce Allah’ın emrini yerine getirmiş ve onun sevgisini kazanmış olur.
- ❖ Namaz insana her zaman Allah’ı hatırlatır.
- ❖ Namaz insanı kötülüklerden korur. Sürekli Allah’ı hatırlayan biri, yasaklanmış kötü işlerden uzak durur.
- ❖ Namaz, müminin hayatına çeki düzen verir. Namaz kılan bir insan, gününü beş vakte böler, insana planlı hareket etmeyi öğretir.
- ❖ Bildiğiniz gibi namaz için abdestli olunması, beden ve elbisenin temiz olması gerekir bu da bireysel temizlik sağlamaktadır.
- ❖ Birlik ve beraberlik duygusunu güçlendirir.
- ❖ Merhamet ve iyilik duygusunu artırır.
- ❖ Namaz insanlar arası eşitliği sağlar. Fakir- zengin, efendi- köle, devlet başkanı ve sıradan bir vatandaşı aynı safta ipe dizercesine eşit bir statüye kavuşturmaktadır.

Kıymetli Dostlar;

Bu hayatta dinimizin direği ahirette ise hesabımızın ilk sorusu olan namazlarımızı ihmal etmeyelim. Unutmayalım ki, namaz bir külfet değil, aksine zikir, şükür ve tefekkür ile olgunlaşmaya vesile olan eşsiz bir nimettir. Rabbim layıkıyla, hûşû içinde namaz kılmayı cümlemize nasip etsin, hatalarımızı affetsin inşallah. Selam ve duâ ile...

Not: Diyanet işleri web sayfasından alıntı yapılmıştır.

İSLÂM GÜZEL AHLÂKTIR

EROL ŞENÖZ

“**A**hlâk: İnsan nefsinde yerleşen öyle bir melekedir ki (heyet) fiiller, hiçbir fikrî zorlama olmaksızın, düşünüp taşınmadan bu meleke sayesinde kolaylıkla ve rahatlıkla ortaya çıkar.” Bu tanımın tahlili, bizi ahlâkın mahiyeti hakkında aşağıdaki sonuçlara götürmektedir:

1. Ahlâk, insanın işlediği fiil ve davranışlardan, yaygın ifadesiyle amelden ziyade, bu davranışların kaynağı ve amili olan, onları meydana getiren manevi kabiliyetler veya yatkınlıklar kompleksini ifade eder. Buna göre ahlâkî fiiller, ahlâkın kendisi olmayıp onun bir sonucu ve dışa yansımasıdır. Kur’an-ı Kerim’de, “Size selâm veren kimseye ‘Sen Müslüman değilsin’ demeyin” (en-Nisâ 4/96) buyurulmuştur.

2. Ahlâk, sadece iyi huylar ve kabiliyetler manasına gelmez. Kelimenin asıl manası ile iyi ve kötü huyların hepsine birden **ahlâk** denir. Buna göre ahlâksız insan yoktur, iyi veya kötü ahlâklı insan vardır. İslâmî kaynaklarda iyi huylara **ahlâk-ı hamide**, **ahlâk-ı hasene**, kötü huylara ise **ahlâk-ı zemmime**, **ahlâk-ı seyyie** gibi adlar verilmiştir.

3. Ahlâk, insanda gelip geçici bir hal olmayıp onun manevi yapısında yerleşen, bir meleke halini alan yatkınlık ve kabiliyetler bütünüdür. Ahlâkın bu özelliği sebebiyledir ki İslâm ahlâkçıları -dilimizdeki güzel ifadeyi ile kırk yılda bir iyilik yapmanın ahlaklılık alâmeti olmadığını ısrarla belirtmişlerdir. Hz. Peygamber’in, “Amellerin en hayırlısı, az da olsa devamlı olanıdır” manasındaki hadisi bu anlayışın veciz bir ifadesidir.

4. Ahlâk insanı düşünüp taşınmaya, herhangi bir baskı ve zorlamaya gerek kalmaksızın, görevi olduğuna inandığı işleri rahatlıkla ve memnuniyetle yapmaya sevk eder. Böyle bir ahlâk formasyonuna sahip olmayan insanların nadiren yaptıkları iyi işler, ahlâkî bir temele dayanmaktan ziyade, olsa olsa riya, korku, menfaat temini gibi ahlâkın onaylamadığı ve rezilet (erdemlilik) saydığı başka sebep ve maksatlarla alâkalıdır.

5. Ahlâklı olabilmek için görevleri rahatlıkla ve memnuniyetle yerine getirme zorunluluğu, ahlâkın gelişip güçlenmesinde alışkanlıkların ihmal edilemez bir önem taşıdığını göstermektedir.

Ahlâk kelimesi Arapça bir kelime olmakla beraber, ifade ettiği mana bizim için açıktır ve insanın iyi veya kötü olarak vasıflandırılmasına sebep olan huy ve davranışlarının bütünüdür.

Ahlâkın dinde önemli bir yeri vardır. Peygamberimiz Kur’an-ı Kerim’de güzel ahlâkî ile övülmüştür:“(Ey Muhammed) Şüphesiz sen yüksek bir ahlâk üzeresin.” buyurulmuştur. Peygamberimiz de: “Ben ancak yüksek (güzel) ahlâkî tamamlamak için gönderildim.” Demiştir.

“İslâm ahlâkı” sözünden ne kastedildiğini ifade etmeden önce “İslâm” tabirindeki ahlâkî mesaja işaret etmekte yarar vardır. İslâm, “teslim olma, kurtuluşa erme ve müsâleme” manalarına gelir ve bu üç manası ile ifade ettiği dinin üç temel hususiyetini anlatır. Bunlar içinde doğrudan ahlâkî ilgilen-

direni ise “müsâleme” anlamıdır. İslâm ile aynı kökten olan müsâleme, “çatışma ve zıtlaşmayı ortadan kaldırarak uyuşmak, anlaşmak, birbirinden emin olmak, dostça münasebetler kurmak” demektir. Buna göre İslâm’ı kabul eden kimse, cemiyetin diğer fertleri ile anlaşıp uyuşan, onlarla barış içinde yaşamak isteyen insandır. Nitekim, İslâm ile aynı kökten olan selâm kelimesi, Furkan suresinin 63. ayetinde, İslâm’ın bir müsâleme (barış ve dostluk) dini olduğunu ifade edecek tarzda kullanılmıştır. Müslüman olan ve olmayan birçok araştırmacıya göre bu ayet, Hz. Muhammed’in Risâlet’inden önceki döneme **“Cahiliye devri”**, müteakip döneme ise **“İslâm devri”** denilmesinin sebebini göstermektedir. Zira öyle görülüyor ki, “cahiliye” kelimesi, ilmin zıddı olan ve nazarî bilgilerden yoksunluğu ifade eden “cehl”den değil, fakat amelî bilgisizlik, yani sefahat, serkeşlik manasındaki “cehalet”ten gelmektedir. Nitekim Türkçemizde de cehalet kelimesi sık sık bu manada kullanılmaktadır. Hz. Peygamber’in bazı hadislerinde de cehalet, öfke ve serkeşliği ifade için kullanılmıştır. İşte bu anlamdaki Cahiliyet ahlâkını kaldırarak yerine iyi huy-

luluğu, dostluk ve barışı getiren dine, bu tesiri sebebiyle de İslâm denilmiştir. Kitap ve Sünnetin hükümleri ve kanunları İslâm ahlâkının esasını teşkil eder.

İslâm ahlâkçıları ahlâkî eğitime büyük önem vermişlerdir. Çünkü alışkanlıklar ancak eğitimle kazanılır. Burada eğitimden maksat, ahlâkın nazarî bilgilerini tahsil etmek yanında, kişinin çocukluktan itibaren iyi örneklerle yaşaması, iyilik yapmaya alıştırılması, bencil ve gayri meşru arzu ve ihtiraslarına karşı koymak suretiyle kendi kendini eğitmesi, nefsinin islah etmesidir. Bu ise bir irade eğitimidir. Bu vasıfların insanı “hayra yöneltmesi ve “şer”den uzaklaştırılması beklenir. İnsan hayır-şer, erdem-erdemsizlik gibi kavramları ve bu kavramlarla ifade edilen tutum ve davranışları bilmezse bu konuda hatalara düşmesi kaçınılmazdır. İşte insan, fiillerin değerleri konusunda isabetli hükümler verebilmek ve doğru seçimler yapabilmek için de ahlâk ilmine muhtaçtır.

Dünyada kendi duygu, düşünce ve davranışları hakkında iyi veya kötü şekilde değer hükümleri veren yegâne varlık insandır.

İnsanın eti ve kemiği işe yaramaz. Kılık kıyafet gözü doldursa da gönlü dolduramaz. Bunun içindir ki insanın güzel ahlakı ve iyi davranışları önemlidir.

Hakk'ın nazarı da insanın bedenine de ğildir, suretine de ğildir. İnsanın ruhuna ve ahlakınadır.

Bedenimizi düzenlemekten, güzelleştirmekten ziyade, işimizi güzelleştirmek, iyi huylarla bezenmek, faziletlerle yad etmek en faydalı davranıştır.

NE BİLSİN

Şeriatın derununa dalmayan
Tarikatın cevherinden almayan
Varıp bir mürşide teslim olmayan
Edebi erkanı yolu ne bilsin

Mürit olan edebiyetle oturur
Aşık sevdiğini dile getirir
Mürşit müritleri Hakka götürür
Hakka nazı geçen kulu ne bilsin

Bu dergâha gelen girer çileye
Tarikat işi bu gelmez hileye
Elde de ğil kurban gitmez Mevla'ya
Mürşitlerde olan hali ne bilsin

Bakıp şu aleme güneşe aya
İbret almaz insan olmazsa gaye
Allah'ın habibi hak resulüne
Sevgi saygı muhabbeti ne bilsin

Âşık olan aşık çağlayıp coşar
Gönül gözü olan cemale bakar
Şeyhe hizmet eden miraca çıkar
Herkes bu miracı yolu ne bilsin

Kur'an-ı Kerim'de kadınların biatı ile ilgili olarak da şöyle buyruluyor; "Ey Peygam-

ber, inanmış kadınlar sana gelip, Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmamaları, hırsızlık etmemeleri, zina etmemeleri, çocuklarını öldürmemeleri, elleriyle ayakları arasında bir iftira uydurup getirmemeleri, iyi bir işte sana karşı gelmemeleri hususunda sana biat ederlerse, onların biatlarını al ve onlar için Allah'tan mağfiret dile. Şüphesiz Allah çok bağışlayan, çok esirgeyendir." Görülüyor ki gerek Kur'an-ı Kerim ve gerekse Peygamberimiz, kendisine uymak isteyenlere uyacakları şartları bildirirken bu şartlar arasında ahlâk ile ilgili hususlar ağırlığı teşkil etmektedir.

Güzel ahlakı tamamlamak için geldiğini beyan eden

Peygamberimiz; ahlâkı güzel olan Müslüman olmayanlara bile ilgi duyardı. Tay kabilesi Hz. Ali tarafından esir alınmış ve esirler Medine'ye getirilmişti. Bu kabilenin cömertliği ile meşhur şairi Hatim et-Tâî'nin kızı Seffane de esirler arasında bulunuyordu. Bu kadın Peygamberimizin huzuruna çıkarak: —Ey Muhammed, ben, kavminin efendisi olan Hatim et — Tâî'nin kızıyım. Babam, iyi ahlâk sahibi idi. Çoluk çocuğunu korur, köleleri ve esirleri azat eder, aç doyurur, çıplağı giydiren, konuştuğu ağırlar, yemek yedirir, karşılaştığı kimselere selâm verir, hiçbir ihtiyaç sahibini geri çevirmezdi. İşte ben böyle bir adamın kızıyım. Babamın hatırı için beni serbest bırak, dedi. Peygamberimiz: —Ne diyorsun, bu saydıkların müminlerin nitelikleridir, buyurduktan sonra; "Bu kadını serbest bırakın. Çünkü bunun babası güzel ahlâkı seviyor, Allah Teâlâ da güzel ahlâkı sever" buyurdu. Orada bulunan Ebu Burde b. Yonar ayağa kalkarak: —Ey Allah'ın Resulü, Allah Teâlâ güzel ahlâkı seviyor mu? dedi. Peygamberimiz; —Nefsime kudret elinde tutan Allah'a yemin ederim ki, bir kimse Cennete ancak güzel ahlâkı sebebiyle girer, buyurdu.

Gerçekten Peygamberimiz güzel ahlâka büyük önem verirdi. Şöyle buyuruyor: "Benim katımda en sevimliniz ve kıyamet gününde meclisime en yakınınız ahlâkı en

güzel olanınızdır. Sizden en sevmediğim ve kıyamet gününde meclisimden en uzakta kalacak olanlar; kibirli kibirli ağız eğerek gösteriş için lügat parçalayan ve çok konuşan kimselerdir.”

Ebu Hureyre (ra.) anlatıyor: Peygamberimize: —İnsanların, cennete girmelerine en çok vesile olan şeylerden, sorulunca Peygamberimiz: Allah’tan korkmak ve güzel ahlâktır, buyurmuştur. —İnsanların cehenneme girmelerine en çok sebep olan şeyler nelerdir? diye sorulunca Peygamberimiz: —Ağız ve üreme organıdır, buyurmuştur. Ahlâk ile İman Arasındaki Münasebet İman ve ibadet esasları ile ahlâkî buyrukları keskin çizgilerle birbirinden ayırmak mümkün değildir. Sahaları ayrı gibi görünürse de birbirleriyle kaynaşmış durumdadırlar. İmanın olgunluğu ahlâkın güzelliği ile ilgilidir. Hz. Aişe Validemiz anlatıyor; Peygamberimiz şöyle buyurmuştur: **“İman yönünden müminlerin en olgunu ahlâkı en güzel olanlarıdır. En hayırlınız da kadınları için hayırlı olanınızdır.**” Ahlakın iman ile olan münasebetini şu hadisi şerifler çok güzel açıklıyor. Peygamberimiz buyuruyor: **“Hiçbiriniz, kendisi için arzu ettiğini kardeşi için de arzu etmedikçe iman etmiş olmaz.”** Buradaki **“İmandan maksat olgun imandır.** Yani bir kimsenin olgun manada iman etmiş olması için kendisine reva gördüğü iyilik ve üstünlükleri din kardeşi için de istemesi; kendisine yapılmasından hoşlanmadığı işleri din kardeşine yapmaması gerekir..

Elbise ticaretiyle meşgul olan ve Hicrî 130 tarihinde vefat eden Muhammed b. Mükendir’in 5-10 dirhem değerinde iki çeşit elbisesi vardı. Kendisinin bulunmadığı bir sırada hizmetçisi 5 dirhemlik elbiseyi on dirheme sattı. Muhammed b. Mükendir bunu duyunca elbiseyi alan Bedevî’yi bütün gün arayarak buldu. Bedevî’ye: — Yanlışlık oldu, hizmetçim bilmeyerek 5 dirhemlik kumaşı sana 10 dirheme verdi, dedi. Bedevî: —Ben razıyım, seni ne ilgilendirir, dedi. Muhammed b. Mükendir: —Sen razı-

sın ama ben razı değilim. Bana yapılmasına razı olmadığım bir şeyin sana yapılmasına rıza gösteremem. Sen üç şıktan birini seçmekte serbestsin: İstersen kumaşı geri verir on dirhemini alırsın, istersen bunun yerine on dirhemlik kumaştan birisini alırsın, istersen aldığın kumaş sende kalır, fazla verdiğin beş dirhemi geri alırsın, dedi. Bedevî alışkın olmadığı bu dürüstlük karşısında şaşırıldı ve: — Kumaş bende kalsın, beş dirhemi geri ver, dedi. Muhammed b. Mükendir de beş dirhemi kendisine iade etti. Bedevî parayı alınca hoşuna gitti ve: —Bu zât kimdi? diye sordu Bedevî’ye: —Bu zât Muhammed b. Mükendir, dediler. Bedevî bu ismi duyunca: —**La ilahe illallah**, biz çölde bu adamın yüzü suyu hürmetine Allah’tan rahmet dileriz, dedi.—İşte Müslüman kendisine yapılmasını uygun görmediği bir muameleyi din kardeşine yapmayacaktır. Ebu Şurayh (ra.) anlatıyor: Peygamberimiz bir defa arkaya **üç defa yemin ederek; «Vallahi iman etmiş olmaz, vallahi iman etmiş olmaz, vallahi iman etmiş olmaz»** buyurdu. Orada bulunanlar tarafından —Ey Allah’ın Peygamberi, bu iman etmiş olmayan kimdir? diye soruldu. Peygamberimiz: — Kim olacak; şu **komşusu haksızlığından, kötülüğünden güven içinde olmayan kimse**, diye cevap verdi. —İman ile ahlâk arasındaki münasebet, bu hadisi şeriflerde gayet açık ve anlaşılır bir şekilde ifade edilmektedir. **Güzel ahlâk, tam ve olgun imanın belirtisidir.** Ahlâk ile İbadet Arasındaki Münasebet İbadetlerin gayesi, insanı ahlâkî olgunluğa erdirmektir. Nitekim namaz ibadetinden söz edilirken: “Namazı dosdoğru kıl. Çünkü namaz, insanı hayasızlıktan ve kötülükten alıkoyar buyurulmuştur. İslâm’ın beş temel ibadetinden biri olan zekât hakkında da: “Onların mallarından sadaka (zekât) al; bununla onları (günahlardan) temizlersin, onları arıtıp yüceltirsin. Buyurulmuş, zekâtın insanı günahlardan temizleyeceği ve gönüllerindeki hasisliği de gidereceği bildirilmiştir. Peygamberimiz de oruç ibadeti ile ilgili olarak şöyle buyur-

“Güzel ahlak, en güzel dindarlıktır.”

Hz.Ali

muştur: “Kim ki, yalan söylemeyi ve yalanla iş yapmayı bırakmazsa, Allah Teâlâ o kimsenin yemesini, içmesini bırakmasına (yani oruç tutmasına) değer vermez. “Bir başka hadisi şerif de şöyledir: “Mümin güzel ahlâkı ile nafile oruç tutup nafile ibadet edenin derecesine erişir.”

Ahiret günü kulun amelleri değerlendirilirken ahlâkın başta yer alacağı Peygamberimiz tarafından ifade edilmiş ve: **“Kiyamet günü mizanda, güzel ahlâktan daha ağır gelecek hiçbir (nafile) ibadet yoktur.**” buyurmuştur. Enes (ra.) anlatıyor: Peygamberimiz Ebûzer ile karşılaştı ve:—Ebûzer! Diğerlerine göre yükte hafif fakat mizanda ağır gelen iki özelliği sana bildiriyim mi? buyurdu. Ebûzer: —Evet, bildir, ey Allah’ın Resulü, demesi üzerine Peygamberimiz: —**Güzel huylu olmaya çalış ve daima sükûtu tercih et.** Nefsimi kudret elinde bulunduran Allah’a yemin ederim ki, yaratıklar, bunlar gibi değerli bir amel yapmamışlardır, buyurdu. Yine Peygamberimiz buyuruyor: **“Dört şey sende olduktan sonra dünyadaki kaybından sana bir zarar gelmez: Emaneti korumak, doğru söylemek, güzel ahlâk ve helâl lokma.**

İslâm ahlâkının temelini, söz, iş ve davranışla başkalarına zarar vermemek, başkalarını incitmemek ve üzmemek teşkil eder. Çünkü Peygamberimiz Müslümanı tarif

ederken: **“Müslüman, dilinden, elinden Müslümanların selâmette kaldığı (zarar görmediği) kimsedir.”** buyurmuştur. Ebu Hureyre (ra.) diyor ki, bir adam Peygamberimize: —Ey Allah’ın Resulü, falan kadın çok (nafile) namaz kılar, oruç tutar ve çok sadaka verir. Yalnız dili ile komşularını incitir, dedi (ve Peygamberimizin bu kadınla ilgili değerlendirmesini sordu) Peygamberimiz: —O, Cehennemdedir, buyurdu. Adam: — Ey Allah’ın Resulü, falan kadın da az namaz ve orucu ile anılır ve kendi yaptığı Keş ‘den bir miktar da sadaka verir. Ancak (iyi ahlâkı sebebiyle) komşularına eziyet etmez, dedi (ve bu kadın hakkındaki görüşünü sordu) Peygamberimiz; —İşte o kadın Cennettedir, buyurdu. Değerli müminler! Ahlâktan söz edilirken Peygamberimizin Kur’an-ı Kerim’de övülmüş yüksek ahlâkından söz etmeden geçmek mümkün müdür? O, ahlâkını Kur’an’dan almış, bütün iyilik ve güzellikleri kendisinde toplamıştı. Hz. Aişe validemiz, Peygamberimizin ahlâkının nasıl olduğu sorulduğunda: —**“Onun ahlâkı Kur’an idi”** demiştir. Peygamberimizin ahlâkını bir konuşmada anlatmak mümkün değildir. Ancak O’nun ahlâkı hakkında genel bir bilgi edinmek için onun iki eşi Hz. Hatice ile Hz. Aişe’nin ve onun tarafından yetiştirilen Hz. Ali’nin bu konudaki sözlerini nakletmek yararlı

olacaktır. Peygamberimiz, ilk eşi Hz. Hatice ile Peygamber olmadan çok önce yirmi beş yaşında iken evlenmişti. **Peygamberimize ilk vahiy geldiği zaman çok korkmuştu. Hz. Hatice kendisini teselli ederken ona şöyle demişti: “Allah Teâlâ hiçbir vakit seni utandırmayacaktır. Çünkü sen akrabalarla iyi münasebette bulunursun, borçluların borcunu ödersin, yoksullara yardım edersin, misafirleri ağırlarsın, doğruları desteklersin, muhtaçların yardımına koşarsın, yüklerini hafifletmeye çalışırsın. Böyle kulunu Allah utandırmaz.” Hz. Aişe ise Peygamberimizle ilgili şu sözleri söylemiştir: “Peygamberimiz kimseyi azarlamazdı. Kendisine fenalık edenlere fenalıkla karşılık vermez, onları bağışlardı. İki işte serbest bırakıldığı zaman günah olmadıkça onların kolayını seçerdi. O şey günah olursa ondan insanların en uzak kalanı o idi. Şahsına yapılan fenalığın intikamını almazdı. Ancak suç işleyene hak ettiği cezayı verirdi.” Bir gün Hz. Hüseyin babası Hz. Ali’den Peygamberimizin ahlâkını anlatmasını istemişti. **Hz. Ali oğluna Peygamberimizin ahlâkını şöyle anlattı: “Peygamberimiz güler yüzlü, güzel huylu, nazik kalpli idi. Hiçbir vakit sert veya dar kafalı değildi. Ağzından hiçbir müstehcen kelime çıkmazdı. Başkalarının tavır ve hareketlerini eleştirmez veya kötülemezdi. Sevmediği bir hareket karşısında bir şey söylemez ve onunla ilgilenmezdi. Şayet böyle bir harekette bulunan kimse kendi hareketinin uygun bulunmasını isteyecek olursa o kimseyi azarlamadan, kalbini kırmadan bundan vazgeçer yahut susarak bundan hoşlanmadığını o kimseye üstü kapalı anlatmak isterdi.** Peygamberimiz kendisi için üç şeyden sakınırdı:**

1. Tartışma ve çekişme,
2. Lüzumundan fazla söz söylemek.
3. Kendisini ilgilendirmeyen işlerle meşgul olmak.

Başkaları için de **üç şeyden uzak durdu:**

1. Kimseyi eleştirmez. ,
2. Kimseye hakarete bulunmaz.
3. Başkalarının sırlarına, gizli hallerine muttali olmak istemezdi.

Peygamberimiz söylediği zaman bütün ashap susar, başlarını eğerek onu dinlerlerdi. Herkes bir şeye güldü mü o sadece gülümserdi. Şayet bir yabancı saygısızlık yaparak Peygamberimize kabaca bir söz söyleyecek olursa Peygamberimiz onu sabır ve sükûnetle dinlerdi. Peygamberimiz kendisinin övülmesini dinlemeyi sevmezdi. Biri, gördüğü iyilikten dolayı ona teşekkür edecek olursa, onun teşekkürünü kabul ederdi. Peygamberimiz kimsenin sözünü kesmezdi. Peygamberimiz, son derece cömert; özü, sözü doğru, temiz, nazik kalpli, hoş sohbet birisi idi. Onunla arkadaşlık edenler O’na hayran olurlardı. İşte her konuda olduğu gibi ahlâk konusunda da örnek alacağımız, Peygamberimizdir. Zaten Kur’an-ı Kerim O’nu örnek almamızı emretmektedir. Muaz b. Cebel şöyle demiştir. “Yemen’e vali olarak giderken ayağımı üzen giye koyduğum sırada Peygamberimizin bana son öğüdü: “Muaz b. Cebel! İnsanlara karşı **ahlâkını güzelleştir.”** Olmuştur

Rabbim: Cümlemizi güzel ahlak ile kâmil imana ulaştıran, yaşantısına taşıyan kullardan olmayı nasip eylesin.

Kıymetli gönül dostları: Rabbim kullarına kaldıramayacağı yük yüklemeyeceğini beyan ediyor. İmtihan dünyasında bizleri depremle, selle, yelle, evlatla, eşle velhasılı kelimelerimiz uyarıyor, bizlerde Rabbimize karşı kendimizi uyarıyor muyuz? Yaşantımız Kur’an-i-mi? Ahlakımız Peygamber Efendimizin ahlakına benziyor mu? İmanımız kâmil, amellerimiz salih mi?

Rabbim: Kendine layık kul, Habibine layık ümmet, Üstadımıza layık ihvan, imanımızı kâmil, amellerimizi salih, razı olduğu kullar zümresinden eylesin cümlemizi inşallah...Âmin.

Kaynak: Diyanet İşleri Yayınları.

KISSADAN HİSSE

EROL ŞENÖZ

(İman büyük sermayedir, güzel ahlak ile ihya edilir.)

Aliyyül-Nesefi, merkebinin kaybetmişti. Aramaya çıktı, yolda bir kafir ile karşılaştı. Derhal geri dönerek, secdeye kapandı. Secdede: - İlahi.. Ben eşeğimi, bu kafir ise imanını kaybetmiş ... Onun musibeti, benimkinden daha çok büyüktür. Sana hamdu sena ederim ki, benim musibetimi de onunki gibi kılmadın. Ben, birkaç liralık eşeğimi aramaya çıktım. O; dünya ve içindeki her şeyden daha kıymetli dinini ve Allah'ını kaybettiği halde, arayıp bulmakta gaflet üzere gitmekte .. Ya Rab .. Benim de dinimi ve imanımı kaybettirme .. Zira, asıl büyük musibet, bunları kaybetmektir. Bazı ahmak kişiler, beş kuruşlarının kaybolduğuna üzülmürler ve her tarafı didik didik ararlar da Allah'ın kudretinden habersiz, ibadetsiz geçen günlerine üzölmek, imanlarını araştırmak akıllarına bile gelmez. Fakat, Allah'ın has kulları, Allah rızası için. Hak yolunda Hak için gözlerine ne mal ne evlat, ne rütbe görünmez. Onlar, yalnız dünya hayatına değil, dünya malına, ahirete ve cennete dahi tamah, etmezler. Onların maksudu ancak Huda'dır, gayrısı havadır. Dünyaya tamah etmeyen Allah'a kul olma gayretinde olan kişi, bir de Müslümanlık davasında bulunup, beş kuruş için kalp kıran zavallılar... Rabbim bizleri Hak'tan, hakikatten, Kur'an ve sünnetten ayırmasın.

Aşağıda anlatacağım kıssayı ibretle okuyalım :

Bir adam, mescitte namaz kılıyordu. Namazdan çıkınca, bir heybe içinde bıraktığı

bin altının yerinde yeller estiğini gördü. Aynı mescitte namaz kılmakta olan İmam-ı Cafer sadık efendimize :

- Mescitte ikimizden gayrı kimse yok, paramı ve heybemi sen çaldın, diyerek iftira etti. Hazret-i İmam, her ne kadar : - Ben, Evlad-ı Resuldenim. Böyle şeylere tenezzül etmem, dediyse de dinletemedi, :- Mescitte senden başka kimse yoktu ki başkası almış olsun, diyerek directti. Hazret-i İmam sordu: - Heybende ne kadar para vardı?

- Bin altın vardı .. - Öyle ise gel benimle beraber, diyerek parası kaybolan adamı saadet-hanesine götürdü ve şahsına ait paradan kaybolduğu iddia olunan bin altını adama verdi. Parasını aldığı halde, küstahlığı elden bırakmayan müfteri : - Almadınsa bana bu parayı neden verdin? diye sorunca da:- Evlad-ı Muhammed'e iftira ettiğinden nara girmeni istemedim ve bu parayı sana helal ettim, buyurarak adamı savdı. Hazret-i İmam, bir Müslümanı yalancı çıkarmak istememişti fakat gelin görün ki, parasının çalındığını iddia eden adam, arkadaşlarının yanına gelince, gülerken kendisine :- Geçmiş olsun, dediler ve şaka olsun diye kendisi namaz kılariken, içinde bin altın bulunan heybeyi gizlice alıp sakladıklarını söylediler ve heybeyi sahibine teslim ettiler. Adamcağız, .yaptığı hatayı anlayarak büyük bir üzüntüye kapıldı. Parasını kendi arkadaşları alıp sakladıkları halde, hiç suçu olmayan ve mescitte kendisi gibi namaz kılan bir zatı hırsızlıkla itham ettiğinden utandı. Şahsını tarif ederek bu zatın kim olduğunu sordu. Kendisine: - O zat, Peygamber-i zışanın am-

cası oğlu Hazret-i Ali'nin torununun çocuğudur, denilince doğru Hazret-i İmam Cafer Sadık'ın evine koştı, ellerinden öperek affını ve rızasını diledi ve haksız olarak aldığı bin lirayı iade etmek istedi- .. Hazret-i İmam kabul etmedi ve adama şöyle buyurdu: - Bu hane, Evlad-ı Muhammed hanesidir. Bu hane, madeni-nübüvvet, sırrı velayet, varis-i ulum-u Nebevi hanesidir. Bizim mülkimizden bir şey çıkarsa, tekrar bize avdet etmez. Verdiğimizizi geri almak, bizim şanımıza münasip ve layık değildir. O altınlar, sana hediyemiz olsun, güle güle harca .. Fani dünyaya meyleden, dünyası için dinini terk eden, dünya malı için Hak binasını yıkan, ölümden ibret almayan gafil ! ... Artık, kötülüklerden elini, eteğini çek.. Ölümünü düşün... Neler gördün, daha neler göreceksin... İş, ölmekle bitmiyor. Asıl hayat, ondan sonra başlıyor. Şimdi uykudasın; bu gördüklerin rüyadan başka bir şey değildir. Yalnız şu farkla ki, rüyada yaptıklarından mesul değilsin amma, dünyada yaptıklarından sorumlusun .. Yakında uyanacaksın; bütün insanlar uykuda öldüler mi, uyanıyorlar diyor Allah Resulü . . Ya Rab .. Bizi, ölmekten uyandır .. İbretle bakacak, gerçekleri görecek bir göze sahip kıl ... Haya sahibi bir yüz, ağızımıza tatlı bir dil ihsan eyle ... Ta 'atinden lezzet ver, kulluğuna mahkûm eyle. Ta 'ata mağrur etme .. Yaşantımızı , saadete; sıkıntılarımızı feraha , kötü ahlakımızı, Kur'an ahlakına tebdil eyle. Habibinin şefaatine nail eyle .. Nefsimizin tasallutundan kuru ve kurtar .. Bizleri nefsimize esir, şehvetimizle zelil eyleme. Daima ibadetine kaim, rızanda daim, zikrinden ve Kur'anından lezzet alanlardan eyle .. Mü'min olarak öldür, salihlere ilhak eyle. Ölüm açısından, Azrail peçesinden, su'i-hatimedenden emin kıl.. Ebrar zümresine ithal eyle, ahir kelamımızı Kelime-i Tevhid ve Kur'an-ı-mecid eyle .. Ecel yastığına başımızı koyduğumuzda,

el el ile, ayak ayakla, bütün uzuvlarımız birbiriyle veda ederek (Buluşmak mahşere kaldı) dediklerinde, tabipler ve hekimler bizden el çektiklerinde, gözlerimizden perdeyi kaldı, müjdeciler meleklerini gönder. Cennetteki makamımızı bize göster, bizi ehli-i necattan, zümre-i felaktan kıl. Kabrimizi pür-nur, ruhumuzu sevdiğimizizi görmekle mesrur eyle .. İltifatı Nebiye mazhar, şefaati Kur'an'a nail eyle ... Kabirde a'mal-i-salihamızı enis ve yoldaş eyle .. Mağfiretinin lezzetine, keremine, lütfuna ve izzetine erıştır .. Civar-ı Mustafa'da iskân eyle . . Bizi, ol Nebiler serveri, velilerin önderinden ayırma .. Lütfunla cennetine, cemaline kavuşturun .. Bize adlinle muamele etme, affınla ve kereminle muamele eyle .. Dünya ve ukbamızı mamur eyle. Namerde el açtırma, düşmanı bize güldürme, aziz vatanımızı, gaziler ocağı, şehitler bucağı mukaddes yurdumuzu, isyanlarımızdan ötürü kafirlere, zalimlere çiğnetme .. Bizi zalime çiğnetme. Evlatlarınıza terbiye ettirme .. İdarecilerimizi adl ile ber karar, hayır işlelerinde muvaffak eyle .. Türk büyüklerini islama ve Kur'an'a hadim eyle .. Ümmeti Muhammed'in asilerini ıslah ve affeyle .. Bizlere merhamet eyle, bizlere mağfiret eyle, bizleri affeyle .. Ölmüşlerimize rahmet, sağ kalanlarımıza dairende sadet ve selamet, kötülüklerimize nedamet, rızklarımıza vüs'at, hayırlı işlerimizde gayret ve muvaffakiyet ihsan ve inayet eyle. Bize, çirkini güzel, güzeli çirkin gösterme .. Topraklarımıza hayırlı bereket ver, ordularımıza nusret ve muzafferiyet nasip eyle. Bize hayatımızda dua edenleri, ölümümüzde rahmet ve Fatiha ile ananları iki cihanda aziz eyle .. Âmin diyen dilleri narından azat eyle. Hayırların fethi, şerlerin def'i, duaların kabulü, Allah c.c.'un rızası için Amin bi-hürmeti seyyidil-mürselin velhamdülillahi Rabbil alemin el-Fatiha ...

GIYBET DİNLEDİM ORUCUM BOZULDU

EROL ŞENÖZ

Dehlevi Hazretleri; Bir gün oruçlu iken yanında, Hindistan Sultanı çekiştirilip, gıybeti yapılıncaya **“Eyvah orucum bozuldu”** demiş. “Yanıdakiler; **“Efendim gıybet yapan siz değilsiniz”** deyince, **“Gıybeti yapanda dinleyende ortaktır.”** hadis-i şerifi ile karşılık vermiş.

Bir kaç genç; Ramazan ayında yaşlı birinin kuytu bir köşede gizlice yemek yediğini görürler.

Takılarak: Hayırdır? Oruç tutmuyor musun? Dediler.

Yaşlı adam: Tabi ki tutuyorum. Sadece su ve yemek yiyorum

Gençler gülerek: Gerçekten mi?

Yaşlı adam: Gerçekten tabi! Yalan söylemiyorum, kimseye kötü gözle bakmıyorum, kimseyle alay etmiyorum, kimseye küfür etmiyorum, kimsenin kalbini kırmıyorum, kimsenin malına göz dikmiyorum... Lakin bir hastalıktan dolayı, mideme oruç tutturamıyorum.

Yaşlı adam gençlere dönerek; Peki siz oruçlu musunuz?

Gençler utanarak başlarını öne eğip: **“Hayır oruçlu değiliz, sadece yemek yemiyoruz!!!”**

Allah dostlarının orucu; akşama kadar sadece aç kalmak değildir. Onlar orucun haram, mekruh ve şüpheli olan şeylere kar-

şı kendini kapatmaktır. Onların derdi sadece aç kalmak değil, tuttukları oruçla Rıza-i İlahiye kavuşmaktır. Yaşantılarında, yılın her ayını Ramazan ayı gibi yaşarlar.

Yüce Mevla'm: Nefislerin tezkiye edildiği, Tarikat-ı Ali'ye de; Ahlaken Muhammed'i, bedenlen edepli, kalben samimi, niyeten sadık, amelen salih, imanen kamil olanlar zümresine dahil eyleyip, ibadet ve taatlarımızı; Riyadan, ucuptan, gösteriştan uzak, Yalnızca Rabbimiz için, Rabbimizin rızasına uygun yapabilmeyi nasip eylesin.

Yüce Mevla'm: kendine layık kul, Peygamber Efendimize layık ümmet, Üstadımız Muhammed Arap Karahan hazretlerine layık, sadık ihvan eylesin... İnşallah.

On bir ayın sultanı Ramazanın manevi hayatımızda özel bir yeri vardır. Zira Ramazan, oruç ve Kur'ân ayıdır. Ramazan sabır, şükür, tövbe ve tefekkür ayıdır. Ramazan, bin aydan daha hayırlı Kadir gecesini içinde saklayan en şerefli aydır. Ramazan ibadettir, berekettir, mağfirettir. Ramazan taattir, hayır ve hasenattir. Peygamber Efendimizin bildirdiğine göre, Ramazan ayının ilk gecesi olunca, bir melek şöyle seslenir: “Ey iyilik isteyen! İbadete ve kulluğa gel! Ey kötülük isteyen! Günahlarından vazgeç!”

Kıymetli gönül dostları: Ramazan ayı, oruç ile

anlam bulur. Oruçlarımız her şeyden önce sabır, irade ve merhamet eğitimidir. Bizi iş-tah ve hevesin, gayri meşru istek ve arzuların esiri olmaktan koruyan birer kalkandır. “Ey iman edenler! Kötülüklerden sakınmanız için oruç, sizden öncekilere farz kılındığı gibi, size de farz kılındı.” âyeti, orucun gâyesinin her türlü kötülükten ve günahtan uzak durmak olduğuna işaret eder. Nitekim Allah Resûlü (sav) şöyle buyurur: “Oruç bir kalkandır. Sizden biriniz oruçlu olduğu günde kötü söz söylemesin, kavga etmesin. Ona birisi sataşır veya söverse, ‘Ben oruçluyum!’ desin.”

Ramazan, hayat kitabımız Kur’ân’ın indirilmeye başlandığı aydır. Kur’ân, Kelâmullâh’dır, Kitâbullâh’dır. Allah’a ait olduğu için, **“Sözlerin en güzeli”dir. Peygamberimizin ifadesiyle, “Sözlerin en doğrusu, Allah’ın kelâmı; hâl ve tavrın en güzeli ise Muhammed’in hâl ve tavrıdır.”** Kur’ân-ı Kerîm kıyamete kadar her çağda ve her coğrafyada insanlara en doğru yolu gösteren rehberdir. Kur’ân ruhlara şifa, kalplere rahmettir. Kur’ân, bize Rabbimizi tanıtır, sorumluluğumuzu bildirir, ahireti hatırlatır. İnsan olmanın anlamını ve insanca yaşamının sırlarını öğretir.

Ramazan kardeşlik, dayanışma ve paylaşma ayıdır. Geçici olarak yeme-içmeden uzak kaldığımızda, yoksulun halini anlar, nimetlerin kadrini bilir ve Rezzâk olan Allah’a

hakkıyla şükretmemiz gerektiğinin farkına varırız.

Ramazan aynı zamanda kötü alışkanlıklara son verme, iyiden, güzelden yana yeni sayfalar açma fırsatıdır. Ramazan sayesinde hayırlı işlerde yarışır, iyiliğe yatırım yapar, kötü sözden ve amelden uzak dururuz. Birlik, beraberlik ve kardeşlik duygularımızı gönülden hissederiz. Aramızdaki sevgi ve saygı bağları güçlenir. Bu ayda yapılan ibadetlerin, iyiliklerin, hayırların sevapları ve mükâfatları diğer aylara nazaran daha fazladır.

Değerli Kardeşlerim!

Öyleyse geliniz dilimizi, kalbimizi, te-fekkür dünyamızı ve bütün hayatımızı Ramazanın ve orucun getirdiği güzelliklerle buluşturalım. Kur’ân-ı Kerimi okumaya ve anlamaya her zamankinden daha fazla vakit ayıralım. Yıpranan gönül ve zihin dünyamızı Kur’ân’ın nuruyla tamir edelim. Oruçlarımızı şuurla tutalım. Yalnız midemize değil dilimize, elimize, gözümüze, gönlümüze velhasıl bütün uzuvlarımıza bizleri tüm kötülüklerden koruyan bir oruç tuturmaya gayret edelim.

Peygamber Efendimiz (sav) ’in şu hadis-i şerifi ile bitirmek istiyorum:

“Gönülden inanarak ve karşılığını Allah’tan umarak Ramazan’ı ibadetle geçiren kişinin geçmiş günahları bağışlanır.” Günahları bağışlanan kullardan olmak duası ile...

FİLİSTİN MÜCADELESİNİN SEVDALISİYİZ

ŞEYDA KÖŞKER

Filistin meselesi veya Filistin sorunu deyiminin yanlış olduğunu söylemekle söze başlayayım. Aslında bu tabir Siyonist argümanların dilimize nasıl sirayet ettiğini gösteriyor. Filistin'in bir sorunu yoktur, Siyonizm'in daha da temelde İsrail'in sorunu vardır. Bunu neden söylüyorum Filistin sorun yaratan taraf değildir. Dolayısı ile sorun ne Filistin'in ne de Filistinlilerindir. Kendi topraklarında yaşayan Filistinlilerin topraklarına yabancı bir güç geldi ve topraklarını işgal etti. Dahası ise Filistin halkına yapıştirılan Topraklarını sattılar iftirasıdır.

Ah kardeşlerim! Bu yazıyı Siyonistlerin suret-i Haktan görünen cilalı yalanlara kanmayın, kanaanları da uyarın diye yazıyorum.

1) Filistinliler –tıpkı Yebusiler ve Kenaniler gibi- Yahudiler gelmeden önce o topraklarda yaşayan yerli (otokton) halklardandır.

2) Yahudileri arz-ı Filistin'den kovanlar da onlar değil, imha edenler de.

3) “Yahudi sorunu” İslam dünyasının değil, Avrupa'nın ve Rusya'nın sorunuydu. Bu sorun hakkında Karl Marx ve Jean-Paul Sartre'inki başta olmak üzere binlerce kitap yazılmıştır.

Burada can acıtan soru şudur:

Yahudilere asırlar boyu köylerini yakmaktan tutun da soykırıma varıncaya türlü işkenceler yapan Avrupa, dünyanın kapalı gözleri önünde kendi günahının bedelini birkaç milyon Filistinliye ödetmekte. Hem de öyle böyle değil, bir asra yakındır

“cansızlaştırma”, en önemlisi de “toprak-sızlaştırma” harekâtı yürütülmekte, bu da yetmezmiş gibi insanlığa karşı işledikleri suçlara “topraklarını sattılar” yalanı amigoluk yapmakta. Böyle bir iftirayı Filistinlilere kimse atamaz. Filistin ahalişi umumiyetle Osmanlının yanında durmuş ve onun safalarında İngilizlerle mücadele etmiştir. Yapılan bireysel hatalar bütünü temsil etmez, etmediği gibi bugünkü İsrail zulmünü de meşru gösteremez. Bu iftiraların asıl amacı İsrail zulmünü meşru göstermektir.

Müslümanlar, Peygamberimiz dönemindeki birkaç münafıklık olayı dışında

Yahudiler ile ciddi bir problem yaşamadı, hatta Romalılar, Yahudileri Kudüs’ten kovduktan sonra onların tekrar buraya dönmelerini sağlayanlar Müslümanlardır. Onlara bu imkânı Hazret-i Ömer sağladı. Yine İspanya’daki zorla Hıristiyan yapma veya gitmeye zorlanınca sığınma taleplerini Osmanlı Devleti kabul etti. Nerede bir Müslüman diyarı varsa Yahudiler orada yaşamayı tercih ettiler. Dolayısıyla şunu net olarak ortaya koyalım: Yahudi sorunu, İslam’ın sorunu değildir; İslam Yahudilere yeryüzünde yaşadıkları en rahat dönemleri sağlayan din olduğu halde İsrail sorununun bedeli-

ni neden Müslümanlar ödüyor? Fırınlarda Yahudileri kızartma yapan Müslümanlar değildi, Almanlardı. Gaz odalarını kuran Almanlardı. Polonya'da öldürülen Yahudileri Stalin katletti. Kaç yüz bin Yahudi'nin Stalin tarafından öldürüldüğünü kaynaklar ortaya koyuyor. Bizim topraklarımızda böyle bir katliam yok. İstanbul'da hala Yahudi var, bundan yüzyıl önce daha çok vardı. İlk iki İsrail devlet Başkanı İstanbul Hukuk Fakültesi mezunudur. İslam devletleri onlara en rahat yaşayacakları yerleri vermesine rağmen neden Filistinliler ve Müslümanlar Avrupa'nın Yahudi katliamlarının bedelini ödüyor? Bu büyük bir haksızlıktır.

Baştan sona Filistin halkı büyük bir zulmün çizmesi altında inletilmekte. Sadece Filistin değil bütün İslam âlemi aynı baskı altında yaşamakta.

Gelin hep birlikte 1917'nin 31 Ekim gününe bakalım; o gün önemli bir hadise meydana geldi. Gazze ve Kudüs'ün düşmesine giden yolu açan Birüsseba Muharebesi 3. Kolordu tarafından yürütülecekti ve bu kolordu o gün çok vahim bir hata yaparak İngilizlerin savunma hattımızı yarmasına

izin verdi. Oradan içimize giren İngilizler, kuvvetlerimizi ikiye ayırıp üç gün sonra Gazze'yi, bir ay sonra da Kudüs'ü düşürmeyi başaracaktı. Daha sonra 3. Kolordu komutanı İsmet (İnönü) Bey divan-ı harbe verilmesi için şikâyet edildi. Kendi komutanı Kress von Kressenstein Alman olduğu halde, bu vahim bir hatadır diyerek İsmet Beyi genelkurmayaya şikâyet etti fakat bu olayın üstü bir şekilde örtüldü.

İki gün sonra gerçekleşen ikinci olay ise şu: İngiltere Dışişleri Bakanı Lord Balfour, Siyonistlerin temsilcisi Baron Rothschild'e bir mektup yazarak şunu belirtti: "Biz Yahudilerin bir devlet kurmasını destekliyoruz, arkalarındayız".

Biri Kudüs'ün düşmesine giden yolu açıyor, öteki İsrail devletinin kurulmasına giden beyannameyi yayınlıyor. Her iki olayın da iki gün arayla yaşanması tesadüf müdür? Bu kısmı hafızalarınıza emanet ediyorum.

"Kassam Tugayları"

Kassam Tugayları'nın Gazze'den huruç ederek İsrail'in işgal etmiş olduğu Filistin kasaba ve şehirlerine sızdığı ne kelime, duvar ve barikatları yıkarak girdiği ve birkaç

askeri üssü ele geçirip çok sayıda asker ve sivil esir aldığı haberleriyle uyandı uykusundan dünya. Gerçi Kassam Tugayları'nın ismi daha önce duyulmamış değildi. Ancak bu kadar geniş kapsamlı ve şaşırtıcı çeşitlikte bir harekâta imza attığına şahit olunmamıştı.

Peki bu tugayın ismi nereden geliyordu? İzzeddin el-Kassâm'dan.

O kim mi?

Tanıyalım.

Sultan 2. Abdülhamid'in tahta çıkışının 6. yılında, 1882'de Suriye'nin Lazkiye şehri civarındaki Cebele'de dünyaya gelen İzzeddin el-Kassâm Kahire'deki el-Ezher'de eğitim gördü. 1911 yılında İtalyanların Libya'ya saldırmasına karşı halkı silâhlı mücadeleye çağırırdı, gönüllü asker ve para topladı; hatta Osmanlı askerlerini desteklemek için bir de marş yazdı.

250 kadar gönüllü toplayıp Trablusgarb'a -şimdiki Libya- yardıma koşmak için çırpındı, emir bekledi Osmanlı Devleti'nden. Tam bu sırada Balkan Savaşı'nın patlak vermesi ve İtalyanlarla Uşi'de anlaşmaya varılması üzerine cepheye gidemeden dönmek zorunda kaldı. İzzeddin el-Kassâm'ın bir Osmanlı olduğunu görmek için fazla zorlanmıyorum. Asıl hedefi, Yahudiler değil, Siyonizm'i destekleyen İngilizlerdi. Nitekim Balfour Deklarasyonu'nun yıldönümünde hareketin düğmesine bastı (2 Ekim 1935). Ne var ki, hareketi haber alan İngilizler çok geçmeden teşkilâtın gizli karargâhını bastı ve Nablus-Cenin arasında vuku bulan çatışmada İzzeddin el-Kassâm şehid edildi (20 Kasım 1935). Filistinlilerin İngilizlere karşı silâhlı mücadelesi böylece başlamış oldu ve 19 Nisan 1936 günü patlak veren ve "ilk intifâda" sayılan Filistin ayaklanmasında Kassâmçılar etkili bir rol oynadı.

Mustafa Tahhan, Filistin'e Büyük Komplo adıyla Türkçeye çevrilen kitabında onun davet ve aksiyon tarafını anlatırken vefatından sonra kızının şöyle dediğini nakleder:

"Babam İzzeddin kıyamdaki ilk şehiddir. Kanlarla boyanmış hürriyet kapısını elleriyle çaldı. Şehadetiyle fedakârlık örneği oldu. Silahını bırakmadı ve teslim olmadı, ta ki Filistin (toprakları) hilebazların tuzaklarından kurtuluncaya kadar."

Ezcümle, o İzzeddin el-Kassâm ki bir Osmanlıydı, Suriye ve Filistin'in bağımsızlık ateşini bu ocaktan aldığı ateşle yakmıştı. Büyük Taaarruz'da Yunana karşı zafer kazanıldığı haberi Kudüs'e ulaştığında Mescid-i Aksa'da kalabalık bir cemaatle şükür namazı kılındığını ve Türk şehit ve gazileri için bağış toplandığını bilmeyen bir topluluğa ne anlatsan boş ama biz bilenlerden olalım inşallah.

Bilmek derken Tel-Aviv'de neden İslam üniversitesi var hiç düşündünüz mü? Mosad'ın kurduğu ve bu okula girmenin bir hayli zor olduğu biliniyor. Bu okulda; Kuran, Coğrafya, Psikoloji her şey öğretiliyor ve sonra başka ülke kimlikleriyle aramıza yerleştiriliyorlar. Kimi zaman sanatçı, kimi zaman tüccar, kimi zaman ise iş adamı...

Artık düşünmek size kalsın.

ALLAH' IN HAS KULLARI

DAVUT ÖZDAL

Beş şeyin kıymetini bilmek

Değerli Kardeşlerim!.

وَالَّذِينَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ

Anlamsız, yararsız şeylerden uzak dururlar;

Meâlinde “anlamsız ve yararsız” diye çevirdiğimiz lağiv kelimesi sözlükte “boş ve mânasız söz ve davranış” anlamına gelir. Taberî'nin belirttiği gibi kelime burada **Allah'ın (cc) kullarında görmek istemediği her türlü boş ve yanlış (bâtıl) tutum ve davranışları ifade etmektedir.** Hasan-ı Basrî'nin bu kelimeyi **bütün günahları içeren bir kavram olarak daha geniş bir muhtevada** açıkladığı bildirilmektedir (Kurtubî, XII, 112).

Manasını vermeye çalıştığımız Mü'minûn suresi 3. ayeti kerimede **“Anlamsız, yararsız şeylerden uzak dururlar”**; Allah'ın kullarında görmeyi istemediği her türlü boş, yanlış, tutum ve davranışları ifade etmekle birlikte; Hasan-ı Basrî'nin açıklamasına göre **bütün günahlardan** yüz çevirmek şeklinde tefsir yapılmıştır. Ehlullahın bazı beyitlerinde “Masivadan yüz çevirmekte” bu manaya gelmektedir.

Masiva; Allah-ü Teâlâ'dan başka her şey. Âlem, tabiat, mahluklar.

Allah-ü Teâlâ'yı tanıyan, mâsivâdan yüz çevirir. (Ca'fer-i Sâdik)

Akla hayâle gelen, düşünülen, görülen her şey mâsivâdır. (İmâm-ı Rabbânî)

Dervişlik, yalnız bir yere çekilip oturmak, gökte uçmak, dağda ve mağarada bulunmak değildir. Dervişlik; gönlü, mâsivâdan çevirmektir. Kalp bir ayna gibidir. Karşısına gelen her şeyi gösterir. Kalpten mâsivâ silinip atıldığı zaman, kalpte Allah sevgisinden başka hiçbir şey kalmaz. (Kâdı Muhammed Semerkandî)

Bize ve size her şeyden önce lâzım olan şey, kalbi Allah-ü Teâlâ'dan başka şeylerin hepsinden kurtarmaktır. Kalbin bu selâmete erebilmesi için, Hak Teâlâ'dan başka hiçbir şeyin kalpten geçmemesi lâzımdır. Kalpten hiçbir şeyin geçmemesi için de mâsivâyı unutmak lâzımdır. Bunları unutmaya fenâ denir. (Bkz. Fenâ) (İmâm-ı Rabbânî)

Bazı vereceğimiz hadis misalleriyle amellerimizin bir muhasebesini yapalım inşaallah...

Peygamber efendimiz buyuruyor ki:

(Beş şey gelmeden önce, şu beş şeyin kıymetini bilin:

- 1- İhtiyarlık gelmeden önce gençliğin,
- 2- Hastalıktan önce sağlığın,
- 3- Meşguliyetten önce boş vaktin,
- 4- Fakirlikten önce paranın, zenginliğin,
- 5- Ölmeden önce hayatın, dünyada âhireti kazanmanın kıymetini bilin!)

(Buhârî, Rikâk, 3; Tirmizî, Zühd, 25; El-Beyhakî, İmân, 9575)

Hadis-i Şerifte insan hayatı beş ana bölüm olarak anlatılıyor. Her bölüm için zamanın ne kadar önemli olduğu bildiriliyor. Geçip giden zamanların da bir daha geri gelmeyeceği ve getirilemeyeceği haber veriliyor.

Bizim büyüklerimiz şöyle derdi. “Gençken kılınan Namaz taşa yazı yazmak gibidir; ihtiyarlıkta kılınan namaz toprağa, kuma yazı yamak gibidir.” Taşa yazılan yazıları etrafımızdaki tarihi yapıtlarda görüyoruz. Binlerce yıldır hiç silinmeden hala durmaktadır. Ama toprağa yazılan yazılar bir yağmurda veya rüzgârla birlikte silinebilmektedir.

Bu durumu bir örnek ile açıklarsak daha iyi olur:

Yaz ve kış mevsiminde doğan güneş ayıdır. Fakat yazın doğan güneş yeryüzünü daha güzel ısıtır ve ısıtır. Bu güneş ile çayır çimen oluşur, ağaçlar çiçek açar, meyveler olgunlaşır... Hâlbuki kışın doğan güneşte bunları görmek ve beklemek mümkün değildir. Hadiste bildirilen diğer dört bölümlerin durumlarını da böyle bilmeli ve anlamalıyız.

Her türlü iş ve amel dünyada yapılmakta, fakat sevap ve günahlarının ücretleri ise ahirette verilmektedir.

Bu sebeple yapılan ibadet ve işler eğer Allah rızası düşünülerek ve dine uygun yapılırsa genel olarak sevap kazanılır. Fakat yapılan ibadet ve işler eğer Allah rızası düşünülmez ve dine uygun yapılmazsa genel olarak isyana dönüşür ve günah kazanılmış olur. Peygamber Efendimiz (sav) **“Müminin niyeti amelinden hayırlıdır buyuruyor.”** Basit bir örnek misal olarak:

Su mubah bir içecektir, fakat su içmek sıradan bir iş ve davranıştır. Eğer su içen kimse;

- 1- Besmele ile,
- 2- Oturarak,
- 3- Üç yudumda,
- 4- Suyun içerisine nefes vermeden içerse,
- 5- Sonunda da “Elhamdülillah” derse, bir su içilmesinde hem beş sünnet yerine getirilmiş olur hem de sevap kazanılmış olur.

Bir hadiste şöyle buyrulur:

“Her ölen pişmanlık duyar, salih kişi daha fazla iyilik yapmadığı için; kötü insansa kötülüğü bırakmadığı için pişmandır.” (Tirmizî)

Müslümanlar dünya hayatında yaptığı ve yapacağı her işin önce dine uygun olup olmadığına dikkat etmelidir. Dine uygun ise o şey yapılmalı, dine uygun değil ise o şey hemen terk edilmelidir.

Çünkü "Mahşerde her helâlin hesabı, her haramın ise azabı vardır".

Öldükten sonra pişman olmak; keşke keşke deyip dövünmek boşadır. Bu sebeple atalar:

"Son pişmanlık fayda vermez" demişlerdir.

"Kıyamet gününde dört şeyden sorgulanmadıkça, kulun ayakları yerinden kımıldamaz:

1. Ömründen; onu ne ile yok etti?

2. Gençliğinden; onu nerede çürüttü?

3. Malından; onu nereden kazandı ve nereye sarf etti?

4. İlminden; onunla ne yaptı?" (Tirmizî, Kıyâme, 1)

"İki nimet vardır ki insanların çoğu bu nimetleri kullanmakta aldanmıştır: Sıhhat ve boş vakit." (Buhârî, Rikak, 1)

Cenâb-ı Hak, lütfettiği maddî-manevi bütün nimetlerden ahirette biz kullarını hesaba çekeceğini birçok âyet-i kerime ile beyan buyurmuştur. İslâm âlimleri, ilâhî hesaba mevzu olan en mühim nimetlerin neler olduğu hususunda farklı izahlarda bulunmuşlardır:

İbn-i Mes'ûd (ra), bunların, "emniyet, sıhhat ve boş vakit" olduğunu söylemiş,

Muâviye bin Kurre (ra) de; "Kıyamet günü en şiddetli hesap, boş vaktin hesabıdır." buyurmuştur. (Bursevî, X, 504)

İmam Gazali Hazretleri'nin vakit israfına karşı şu ikazı çok ibretlidir: "Oğul! Farz et ki bugün öldün. Hayatında geçirdiğin gaflet anlarına ne kadar üzüleceksin. Ah, keşke diyeceksin. Lâkin heyhat!"

Cüneyd-i Bağdâdî Hazretleri de şöyle buyurur: "Dünyanın bir günü, ahiretin bin yılından hayırlıdır. Zira kazanç ve kayıp keyfiyetleri bu dünyaya aittir. Ahirette artık kazanmak veya kaybetmek yoktur."

Değerli Kardeşlerim! Sonuç olarak normal bir akıl sahibi ve imanlı her insan doğduğuna inandığı gibi er veya geç öleceğini de bilir. Cenâb-ı Hak, lütfettiği maddî-manevi bütün nimetlerden ahirette biz kullarını hesaba çekeceğini,

ثُمَّ لَتَسْأَلُنَّ يَوْمَئِذٍ عَنِ النَّعِيمِ

"Nihayet o gün nimetlerden elbette sorguya çekileceksiniz." Tekasür 8.ayet

Allah'ın (cc) verdiği nimetlerin şükürünü yerine getirmek üzere, O'nun yolunda ve emrettiği şekilde değerlendirmeyip de onları başkalarına karşı övünme ve kendini üstün görme aracı yapanların bu nimetlerden hesaba çekileceklerini, sonuçta cehen-

nem azabıyla şiddetli bir şekilde cezalandırılacaklarını göstermektedir.

Müslüman kimse bu ayeti hatırlıktan çı-karmaması gerekmektedir. Böyle bir kimse ahiret hayatı için dünyada iken gerekli hazırlıkları dinin kıstaslarına uygun olarak yapar ve yapmaya çalışır.

يَا أَيُّهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ
ارْجِعِي إِلَىٰ رَبِّكِ رَاضِيَةً مَّرْضِيَّةً
فَادْخُلِي فِي عِبَادِي
وَادْخُلِي جَنَّتِي

Ey imanın huzuruna kavuşmuş insan!

Sen O'ndan razı, O da senden hoşnut olarak rabbine dön.

Böylece has kullarımın arasına sen de katıl.

Cennetime gir! Fecr s. 27-30 âyetler

“İmanın huzuruna kavuşmuş insan”, dünya hayatını bu modele göre yaşayıp tamamlamış olan mümindir. Bu ayetlerde, “Ona ahirette şöyle seslenilecek” gibi bir ifadeye yer verilmeden, doğrudan insana hitap edilmesi, Cenâb-ı Hakk'ın bu yapıdaki kullarına çok güzel bir iltifatı ve özellikle âyetlerin, doğrudan kulu muhatap alan

son derece zarif ve sıcak üslûbu, inanan insana, uhrevî saadetin bu dünyaya kadar yayılan müjdeli bir kokusu gibi gelmektedir. **“İmanın huzuruna kavuşmuş insan”** diye çevirdiğimiz **“nefs-i mutmainne”** bu bağlamda yukarıda başlıca özelliklerine değinilen modele göre bir dünya hayatı yaşayarak ruhunu kemale erdirmiş mümini ifade eder.

Nefs-i mutmainne derecesine ulaşan insanın iç çatışmaları yatışmış, sıkıntı ve gerilimleri son bulmuştur; o Allah (cc) ile barışık, insanlarla barışık ve kendisiyle barışıktır; dolayısıyla huzur ve tatmin içerisindedir. İnsan için en büyük saadet, kulluktaki kemali sayesinde rabbini kendisinden hoşnut etmiş, rabbi tarafından ödüllendirilerek kendisi de O'ndan hoşnut kalmış olmasıdır. Allah-ü Teâlâ'nın cennetine kabul ettiklerini **“Benim kullarım”** diye anması iltifatların en güzelidir. Bu sevgi ve hoşnutlukların kullara kazandırdığı son nimet ise cennete kabul edilmeleridir.

Sonunda ise “Sabrettiğiniz için size selam olsun. Ahiret yurdu ne güzeldir.” (Rad s.24.âyet)

“سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ”

“Sabrettiğiniz için size selam olsun. Ahiret yurdu ne güzeldir!”

[13 / Rad - 24]

İMAM-I RABBANİ HAZRETLERİ

CENNET ÖZDEMİR

İsmi Ahmed bin Abdülehad bin Zeynel'âbidîn'dir. Lakabı Bedreddîn, künyesi Ebü'l-Berekât'dır. 971 (m. 1563) senesinde Hindistan'ın Serhend şehrinde doğdu. İmâm-ı Rabbânî ismiyle tanınmıştır, İmâm-ı Rabbânî; kendisine ilim ve hikmet verilmiş, ilmi ile amel eden, ilim ve amel bakımından kâmil olan âlim demektir. Hicri ikinci bin yılının Müceddidi olmasından dolayı "Müceddî-i elf-i sâni", Hazreti Ömer'in soyundan olduğu için, "Fârûkî" nesebiyle anılmış, Serhend şehrinde olduğu için, "Serhendî" nispeti verilmiştir.

"Sıla" ismi ile de anılmaktadır. İmam Süyûtî'nin rivayet ettiği hadis-i şerifte, "Ümetimden sila isminde biri gelir. Onun şefaati ile çok çok kimseler Cennete girer"

buyrulmaktadır. Sıla, birleştirici demektir. Tasavvufu, fıkıh bilgileri ile birleştirdiği için bu isim İmam Rabbânî'ye münasip düşmüştür. Zamanın âlimleri, O'na bu isim ile hitap ettiği gibi; kendisi de, oğlu Muhammed Ma'sum'a yazdığı bir mektupta, "Yaratılmamdan maksat olduğunu anladığım vaziyet hâsıl oldu; bin yıllık temenni icabet gördü. Beni iki derya arasında sila yapan Rabbime hamd ederim." demiştir.

Silsilemizde 23. sıradadır. Babası ve dedelerinin hepsi, zamanlarının büyük âlimleri, sahih ve faziletli kimseleriydiler. İmâm-ı Rabbânî hazretleri ilk tahsiline, babasından ders alarak başladı. Babasından okuyup Arapçayı öğrendi. Küçük yaşta Kur'an-ı Kerim'i ezberledi. Babasından aldığı dersleri

tamamlayınca, zâhirî ve bâtinî ilimlerde, o zamanın en meşhur âlimi Mevlânâ Kemâleddîn Keşmîrî'den aklî ilimlerin bir kısmını öğrendi. Âlim-i Rabbânî Kadı Behlûl-i Bedeşânî'den hadis, tefsir ve bazı usul ilimlerinde icazet (diploma) aldı. Hadis rivayeti icazetini Kadı Behlûl-i Bedeşânî'den aldı. On yedi yaşında iken tahsilini tamamladı. Tahsili sırasında, Kadirî ve Çeştî büyüklerinin kalplerindeki feyiz ve lezzeti babasından aldı. Edebiyata çok meraklıydı.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri çocukluğunda şiddetli bir hastalığa tutulmuştu. Evlerinde büyük bir üzüntü hâsıl olup, vefat edeceğini zannetmişlerdi. O zamanın meşhur evliyasından Şah Kemâl Kihelî Kâdirî'ye götürüp duasını istediler. Şah Kemâl Kâdirî, İmâm-ı Rabbânî'yi görünce büyük bir hayranlıkla bakarak babasına; "Hiç üzülmeyiniz. Bu çocuk çok yaşayacak, ilmiyle âmil, büyük bir âlim ve eşsiz bir ârif olacak." demiş ve çocuğun elinden tutup, ağzından öpmüştür.

Kalbi, Ahrâriyye (Nakşibendiyye) büyüklerinin aşkı ile yanıyor, bu yolda yazılmış kitapları okuyordu. Babasının vefatından, bir sene sonra hacca gitmek üzere Serhend'den yola çıktı. Bu yolculuğunda Delhî'ye varınca, Muhammed Bâkî-Billah hazretlerinin talebelerinden olan Mevlânâ Hasen Keşmîrî ile görüştü. Keşmîrî, onu hocasının huzuruna götürüp, tanıştırmak istedi ve şöyle dedi: "Bugün Ahrâriyye yolunda bu ülkede başka böyle büyük bir zat yoktur. Talipler onun bir nazarıyla öyle şeylere kavuşuyorlar ki, günlerce çekilen çileler ve çeşitli riyazetlerle buna kavuşamazlar."

İmâm-ı Rabbânî hazretleri, daha önce babasından da Ahrâriyye yolunun ve bu yolda bulunanların şanını ve kıymetini duymuştu. Bu yolun büyüklerinin kitaplarını okuyup onların güzel hallerini bildiği için; "Bu Hicaz yolunda, böyle büyük bir âlimden, bu büyükler yolunun zikir ve murakabesini almaktan daha iyi ne olur?" diyerek

Muhammed Bâkî-Billah'ın huzuruna gitti. Huzuruna girince kalbinde bir nur parladı. Mıknatıs iğneyi çeker gibi çekildi. Şimdiye kadar duymadığı, bilmediği şeyler kalbine doldu. Hacdan sonra uğrayıp istifade etmeyi niyet etti ise de, kalbindeki sevgi ve arzu, kendisini bırakmayıp, ertesi gün huzuruna gelip Ahrâriyye feyzine kavuşmak istedi. Hizmetinde kaldı. Edeple, can kulağı ile sözlerine ve hallerine bağlandı. Yüksek kabiliyeti ve bütün varlığı ile çalışıp, bütün kemâlât kendisinde hâsıl oldu. Üstadının da lütfu ve himmeti ile iki ay içinde kimse de görülmeyen hallere kavuştu.

Muhammed Bâkî-Billah, İmâm-ı Rabbânî'nin daha birkaç gün geçmeden yükselmeye başladığını ve üzerindeki irşâd eserlerini görünce, hususi odasında, ona birkaç sene önce şahit olduğu hâdiseleri şöyle anlattı: "Hocam İmkenegî'den icazet alıp Hindistan'a dönüyordum. Sizin bulunduğunuz Serhend şehrine gelmiştim. Rüya bana; "Sen bir kutbun civarındasın." dediler ve kutb olan zatın şemailini gösterdiler. İşte siz, o zatsınız." "Yine Serhend'den geçerken, gördüm ki, göklere kadar yükselen bir meşale yanmış, şarktan, garba kadar bütün dünya, bu meşalenin ışığından aydınlanıyordu. Bu meşalenin ziyasının gittikçe arttığını, birçok insanların bundan kendi mumlarını yaktıklarını müşahede ettim. Bu

rüyayı, sizin dünyaya geleceğinize bir müjdeci, bir işaret biliyorum.”

İmam Rabbânî, her yüz yılın başında gelen müceddidlerden farklı olarak “ikinci bin yılın müceddidi” olarak vasıflandırılmıştır. Benî İsrail peygamberleri, Musa aleyhisselâmın dinine sokulan bozuk inanış ve amelleri temizlediği gibi; her yüz yılda bir gönderilen müceddidler de Muhammed aleyhisselâmın dininde bulunmayıp, sonradan ortaya çıkan yenilikleri, sünnete uymayan, ters düşen bidatleri, yani inanç, amel ve sözleri temizleyerek, dini aslî hâline döndürmeye çalışmışlardır. Bu faaliyete tecdid adı verilir. Tecdid, dinin yeniden tefsiri değildir. İlahî mesajın, tekrar eski saf hâliyle insanlara beyan edilmesidir. Hazret-i Peygamber, “Ümmetimin âlimleri, Benî İsrail peygamberleri gibidir.” sözüyle, bu hakikate işaret eder.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri, Muhammed Bâkî-Billah’ı tanıdıktan sonra, edeple ve can kulağı ile bu hocasının sözlerine ve hâllerine bağlandı. Yüksek kabiliyeti ve bütün varlığı ile çalışıp, hocasının da lütfu ve himmeti ile iki ay içinde kimsede görülmeyen hâllere kemâlâta ve üstünlüklere kavuştu. Birkaç ay sonra, hocası Muhammed Bâkî-Billah ona icazet verdi. Böylece tasavvuf ilminde ve hâllerinde de yüksek dereceye kavuştuktan sonra, memleketi olan Serhend’e dönmesi emrolundu. Hocası, talebesinden çoğunun yetiştirilmesini de ona bırakıp, onları da arkasından Serhend’e gönderdi. Hocası onun için şöyle buyurdu: “Kalplere deva, ruhlara şifa olan bu tohumu, Semerkand ve Buhara’dan getirip Hindistan’ın bereketli toprağına ekdim. Taliplerin yetişip kemâle gelmesi için uğraştım. O (İmâm-ı Rabbânî), her dereceyi aşır, üstünlüklerin sonuna varınca, kendimi aradan çekip, talebeyi ona bıraktım.” Hocasından başka o zamanın büyük âlimlerinin birçoğu onu methetmişlerdir. Hepsisi, onun marifet ışığı etrafında, pervane gibi toplanmışlardı.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri tasavvufta ilerlemeye başladığı ilk sıralarda, Hızır aleyhisselâm ona ilm-i ledünnîyi öğretmiştir.

Herkesin kalbini ilim ve nur ile dolduruyor, Muhammed aleyhisselâmın dinini canlandırıyor ve kuvvetlendiriyordu. Zamanının padişahlarını, vali, kumandan, âlim ve hâkimlerini, çok tesirli mektupları ile dine, sünnet-i seniyyeye teşvik ediyor, çok âlim ve evliya yetiştiriyordu. Allah-ü Teâlâ ona o kadar ilm-i bâtin ihsan etmişti ki, kendine mahsus olan ilimleri de cihana yaydı. Hocası Bâkî-Billah da bu yeni ilimlere kavuşmak için huzuruna gelir, hürmetle otururdu. Hatta bir gün geldiği zaman, İmâm-ı Rabbânî’yi kalbi ile meşgul görüp, odaya girmedi, hizmetçiye de haber verip; “Rahatsız etme!” dedi ve sessizce kapıda bekledi. Bir müddet sonra İmâm-ı Rabbânî hazretleri kalkıp; “Kapıda kim var?” deyince üstadı; “Fakir Muhammed Bakî” dedi. Bu ismi duyunca kapıya koşup, edep ve tevazu ile karşıladı.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri, hocası Muhammed Bâkî-Billah’ı ziyaret için Delhi’ye gitti. Bir müddet hizmetinde kaldı ve hocası ile çok hoş sohbetleri oldu. Hâllerini bulduklarından daha yukarıya götürdüler. Bütün bu lütufları ile çok yüksek hâllere, faziletlere kavuşmasına rağmen, hocası Muhammed Bâkî-Billah’a öyle edeple davranıyordu ki, daha fazlası mümkün değildi.

Hocası, İmâm-ı Rabbânî hazretlerine, tasavvufta yetişmek isteyen birini göndererek şöyle demiştir: “Bizi seven ve size gelen bu dostumuzu altı yedi günde nihaye-

te kavuşturmanızı rica ediyorum." Böylece İmâm-ı Rabbânî hazretlerinin yüksek derecesine işaret etmiştir. Çok yüksek derecelerde bulunan hocası Muhammed Bâkî-Billah, ondan istifade etmek ve feyz almak için yanına gitmiş ve onun hakkında; "O bizim gibi binlerce yıldızı örten bir güneştir." bu yurmuştur.

Muhammed Bâkî-Billah'ın sevdiklerinden biri, Muhammed Hâşim Keşmî'ye şöyle anlatmıştır: "Hocamız Bâkî-Billah bu yüksek talebesine yani İmâm-ı Rabbânî'ye, nihayetsiz lütufları ve ona hürmet etmeyi hassaten bildirdikleri zamanlar, bana onu huzuruna çağırmamı emretti. Hemen huzuruna gidip, İmâm-ı Rabbânî'ye ; "Hocamız sizi istiyor" dedim. Bu haberi duyar duymaz, korkan insanların rengi değiştiği gibi, yüzünün rengi değişti. Zavallı bir kimsenin çok korktuğu zaman, titremesi gibi bir hâle düştü. Ben kendi kendime; "Sübhâ-nallah! "Yakın olanlarda, hayret de çok olur." mısrasını duymuştum, şimdi gözlerimle de görüyorum." dedim.

İmâm-ı Rabbânî hazretlerinin Lâhor'daki sohbetleri devam ederken, hocası Muhammed Bâkî-Billah'ın vefat haberi geldi. Bu haberi duyunca, hemen Delhi'ye gidip mübarek mezarlarını ziyaret etti. İmâm-ı Rabbânî hazretleri de yüksek hocasının emrine, vasiyetlerine ve buradaki kalbi yaralıların ricalarına uyarak, bir müddet Delhi'de kaldı. İmâm-ı Rabbânî hazretleri her sene, hocasının vefat ettiği ay olan Cemâzil-âhîr ayında Serhend'den hocasının nurlu kabrini ziyarete giderdi.

İmam Rabbânî hazretlerinin tasavvufa getirdiği yenilikler olmuştur. Yakîn kelimesine yüklediği manalar vardır. Daha evvel mutasavvıfların Allah'ın (cc) zatı için kullandıkları ilme'l-yakîn, ayne'l-yakîn ve hakka'l-yakîn ifadelerine, Allah'ın (cc) zatına delalet eden işaretler olarak mana vermiştir. Getirdiği yeniliklerden birisi de kayyûmiyyet makamıdır. O, âlemin Allah-ü

Teâlâ'nın ayakta tuttuğunu beyan ettikten sonra, Allah'ın (cc) dilerse bazı kullarını seçerek kendisine bu hususta halife yaptığını söyler. Böylece âlem, o zat ile kaim olur; varlıklar bunun sayesinde feyz alır. Diğer bir yenilik de Seyr ü sülûk mertebeleri hakkında ilk defa ayrıntı vermiştir.

İmâm-ı Rabbânî hazretlerinin dine yıllarca yaptığı bu büyük hizmetleri, sağlam, ikna edici delillerle sapık fikirlerinin çürütüldüklerini, Ehl-i sünnet itikadının ve doğru din bilgilerinin yayıldığını, bidatlerin kalktığını gören bazı sapık kimseler ona cephe aldılar haset ve iftira etmeye başladılar.

O zamanın sultanı Selim Cihangir Han'ın devlet adamları, hatta büyük veziri, baş müftüsü ve etrafındakiler Ehl-i sünnet düşmanı idiler. Hâlbuki İmâm-ı Rabbânî hazretlerinin birçok mektupları ve bilhassa ayrıca yazdığı "Redd-i revâfid" risalesi, Eshâb-ı Kiram düşmanlarını reddetmekte, cahil, ahmak ve alçak olduklarını anlatmaktadır. İmâm-ı Rabbânî bu risalesini Buhara'da bulunan en büyük Özbek hanı Abdullah Han'ı Cengiz Han'a yollamıştı. "Bunu İran'da, Şah Abbas-ı Safevî'ye gösterin! Kabul ederse ne iyi, etmezse onunla harb caiz olur." demişti. Kabul etmedi. Harb oldu. Abdullah Han, Hirât'ı ve Horasan'daki şehirleri aldı. Buralarını yüz sene evvel Safeviler almıştı. İşte

bundan sonra, Hindistan'daki bozuk fırklar, Eshâb-ı Kiram düşmanları el ele verdiler. Sultana gidip İmâm-ı Rabbânî hazretleri hakkında çeşitli iftiralarda bulunarak şikâyet ettiler. Sultan, oğlu Şah Cihan'ı gönderip, İmâm-ı Rabbânî hazretlerini, evlatlarını ve yetiştirdiği talebelerini çağırıp, hepsini öldürmeye karar verdi. Bunun üzerine Şah Cihan, bir müftü ile yanına gitti. Sultana secde caiz olduğunu gösteren bir fetvayı da götürdü. İmâm-ı Rabbânî'nin üstünlüğünü biliyordu. "Babama secde edersen seni kurtarabilirim." deyince, İmâm-ı Rabbânî hazretleri bu fetvanın zaruret zamanında izin olduğunu, azimet ve din bütünlüğünün secde etmemek olduğunu, ecel gelince, ölümden hiçbir şeyin kurtaramayacağını söyledi ve secde etmeyi kabul etmedi. Çocuklarını ve talebelerini bırakıp sultana yalnız gitti. Kendisine yapılan iftiralara karşı sultana o kadar güzel ve doyurucu cevap verdi ki, sultan yüksek hakikatleri anlayabilecek birisi olmadığı hâlde, neşelendi ve serbest bırakıp özür diledi. Hatta sultana kendisine yapılan iftiraların asılsız olduğunu açık delillerle anlatırken, orada bulunan ateşe tapıcı Hinduların büyük bir kuman-

danı, İmâm-ı Rabbânî hazretlerinin dinde olan kuvvetini, sözlerini, lezzet ve kıymetini görerek Müslüman oldu. Sultanın ikna olduğunu, kendi uğraşmalarının boş olduğunu gören iftiracı sapıklar; "Bunun adamları çoktur. Sözleri bütün memlekette yürürlüktedir. Bunu serbest bırakırsak bir karışıklık çıkabilir." diyerek, uzun konuşmalardan sonra sultanı aldattılar. Sultan, İmâm-ı Rabbânî hazretlerinin, memleketin en sağlam ve korkunç kalesi olan Güwalyar Kalesi'ne hapsedilmesini emretti ve hapsedildi.

Bu hâdiseye çok üzülen talebeleri sultana isyan etmek istediler. Bunu yapabilecek güçte idiler. Fakat İmâm-ı Rabbânî hazretleri onları rüyalarında ve uyanık iken bu işten men etti. Sultana hayır dua etmelerini emredip; "Sultanı incitmek bütün insanlara zarar verir." buyurdu. Kendisi de sultana hep hayır duası ediyordu. Sultanın veziri, koyu bir muhalif olduğundan, zindanda, İmâm-ı Rabbânî hazretlerinin başına kardeşini tayin etmiş ve çok şiddetli davranmasını emretmişti. Bu görevli ise onda çeşitli kerametler, heybet, sabır ve hatta neşe görerek tövbe etti. Bozuk itikadını terk edip Ehl-i sünneti seçti ve onun hâlis talebele-

rinden oldu. Kalede hapis bulunan binlerce kâfir, onun bereketi ve sohbetleri ile Müslüman olmakla şereflendiler. Birçok günahkâr tövbe etti. Hatta bazıları yüksek âlim oldu. İmâm-ı Rabbânî hazretleri hapiste üç sene kaldıktan sonra, sultan ona yaptıklarına pişman oldu. Hapisten çıkarıp ikram ve ihsan eyledi. Hatta halis talebesinden ve sadık dostlarından oldu. Bir müddet, asker arasında kalmasını istedi. Sonra serbest bırakıp, hürmetle vatanına gönderdi. Hapisteki bu sıkıntılardan ve uğradığı dertlerden sonra, evvelce buldukları hâllerin ve makamların binlerce üstünde derecelere yükselmiş olarak memleketine döndü. İmâm-ı Rabbânî hazretleri daha önceleri; "Yetiştığım derecelerin üstünde, daha çok makamlar vardır. Onlara yükselmek celâl sıfatı ile sert terbiye edilmekle olabilir. Şimdiye kadar cemal sıfatı ile okşanarak terbiye edildim." buyurmuştu. Talebesinden bir kısmına; "Elli ile altmış arasında üzerime dertler, belâlar yağacak." buyurmuştu. Buyurduğu gibi oldu. O makamlara da yükselmek nasîb oldu.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri daha ilim derasına yeni daldığı sıralarda Peygamberimizi (aleyhisselâm) rüyada görmüştü. Peygamber efendimiz kendisine buyurmuştu ki: "Sen kelâm ilminde müctehid olacaksın." Bu rüyasını hocasına anlatmıştı. O günden beri, ilm-i kelâmın her meselesinde ayrı ictihâdi ve görüşleri vardır.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri, tasavvufun bütün inceliklerine ve en yüksek kemallerine kavuşarak, Muhyiddîn-i Arabî, Seyyid Abdülkâdir-i Geylânî, Bâyezîd-i Bistâmî ve Cüneyd-i Bağdadî başta olmak üzere, kendinden önce yaşamış velilerin tasavvufta kendinden geçme hâlinde iken söyledikleri ve iyi anlayamayanları şaşırtan yüksek sözlerini, vahdet-i vücûd bilgilerini, gayet net bir şekilde açıklamış, bu büyüklerin yanlış anlaşılmasına ve onlara düşmanlık yapıl-

masına ve imanlarının ve itikatlarının tehlikeye düşmesine mâni olmuştur.

Yolunu şaşırılmışlara doğru yolu göstermiş, aşağı derecelerde takılıp kalanları çok yükseklere çıkarmıştır. Sorulan bütün sorulara cevaplar vererek, tasavvufta iyi anlaşılmayan bir yer bırakmamıştır. Mürşitlik, müritlik, tarikat, kuta, gavs, evliya, zikir, marifet, keramet gibi kelimeleri çok mükemmel bir şekilde açıklamıştır.

Ayrıca zamanındaki bütün fen ilimlerini en üstün şekilde biliyordu. Fen bilgileri üstüne yaptığı açıklamalar, bu ilimlerin mütehasıslarını hayrette bırakmıştır. Meselâ, atomların içinin ve maddelerin dolu sanıldığını, hâlbuki elektronların çok hızlı dönüşlerinden dolayı boş olduğunu ilk olarak bundan dört yüz sene önce açıklamıştır. Bu husus, fen adamları tarafından ancak yirminci yüzyılda ve uzun tecrübeler sonucu anlaşılabilmiştir.

Şeyh-ül-İslâm Ahmed İbni Kemal Efenî'nin Risâle-i Münîre adlı eserinde yer alan bir hadis-i şerifte, Peygamber efendimiz (sav) buyuruyor ki: "Bir kimsenin havada uçtuğunu ve deniz üzerinde yürüdüğünü yahut ağzına ateş koyup yuttuğunu görerseniz, fakat İslamiyet'e uymayan bir iş yapsa, keramet sahibiyim dese de, onu büyücü, yalancı, sapık ve insanları doğru yoldan saptırıcı biliniz!"

İmâm-ı Rabbânî hazretleri, "Mektûbât" adlı eserinin üçüncü cilt 123. mektubunda, bu hususla ilgili olarak şöyle buyurmuştur: "İnsanı Allah-ü Teâlâ'ya kavuşturan yollar ikidir. Birincisi, peygamberlerin yakınlığı gibi olan (Nübüvvet yolu) olup, insanı aslın aslına ulaştırır. Peygamberler ve bunların sahabeleri bu yoldan kavuşmuşlardır. Ümmetlerinden sahabe olmayanlar arasından dilediklerini de bu yoldan kavuşmakla şereflendirirler. Fakat bunlar pek azdır. Bu yolda vasıta, aracı yoktur. Yani vasıl olduktan sonra, doğrudan doğruya asıldan feyz alırlar. Hiçbiri ötekine vasıta olmaz, perde

olmaz, ikinci yol, (Vilâyet yolu)'dur. Kutb- lar, evtâd, bûdelâ ve nücebâ ve bütün ev- liya hep bu yoldan kavuşmuşlardır. Bu yol (Sülûk) yoludur. Evliyanın cezbeleri de, bu yolun cezbeleridir. Bu yoldan kavuşanlar birbirlerine vasita ve perde olurlar."

Yaz olsun, kış olsun, seferde ve hizada; ekseriya gecenin yarısından sonra, bazen de gecenin üçte ikisi geçtikten sonra kalkar, o vakitte okunması sünnet olan duaları okur, mükemmel bir abdest alırdı. Abdest alırken bir başkasının su dökmesini istemezdi. Ab- dest suyunda o kadar ihtiyatlı davranırdı ki, bundan fazlası tasavvur olunamaz. Abdest alırken kibleye dönmeye çok dikkat ederdi. Fakat ayaklarını yıkarken, kuzeye ve güne- ye dönerlerdi. Yani, ayaklarını kibleye karşı yıkamaz, kibleye ayak uzatmazdı. Her ab- destte misvak kullanmaya ve her namazda abdest almaya çok dikkat ederlerdi. Her uzvu üç defa yıkar, her defasında, elleriyle uzuvdan suyu silerdi, tâ ki yıkanan uzuvdan ve ellerinden damlama ihtimali kalmasın. Bunun sebebi; abdestte kullanılmış suyun temiz ve necis olması hakkında ihtilâf var-

dır. Her ne kadar fetva, temiz olduğuna dair ise de, ihtiyatlı davranırdı. Her uzvu yıkar- ken, Kelime-i şehâdet ve "Tekmile-i Mişkât" gibi hadis kitaplarında, bazı fıkıh kitapların- da ve "Avârif-ül-Meârif'de bildirilen abdest dualarını okurdu. Abdesti bitirdikten sonra, o vakitte okunması bildirilen duayı okurlar ve teheccüd namazına başlardı. Tam bir it- minan, huzur ve cemiyetle, uzun sureler okuyarak teheccüd namazı kılardı. Öyle ki, insan gücü buna zor takat getirirdi. İlk za- manlarında, teheccüd, kuşluk ve feyz-i ze- val namazlarında, Yâsîn suresini tekrar tek- rar okurdu. Hatta bu sureyi, bir namazda seksen defa okuduğu olurdu. bazen daha az, bazen daha çok okurdu. Son zamanlar- da, daha çok, namazda Kur'ân-ı Kerim hat- mi ile meşgul oldu.

Bir gün İmâm-ı Rabbânî hazretleri tale- belerinden Şeyh Müzzemmil hakkında şöy- le buyurdu: "Görünüyor ki, şeyh Müzzemmil şu anda korkunç hâlde! Bir kuyuya düşmüş durumdadır! Öyle bir halde ki çıkmak için elini ayağını oynatamıyor!" Şeyh Müzzem- mil. İmâm-ı Rabbânî hazretlerinin eski ve meşhur talebelerinden idi. Dağda dolaştığı bir sırada aniden ayağı kayıp derin bir ku- yuya düşmüştü. Kuyunun derinliğinde elini ayağını oynatamadığı için çıkamıyordu. Çar- resiz kuyunun içinde kalakalmıştı. O bu hal- de iken bir köylü fark edip hemen koşup on kişilik bir gruba haber verdi. Bunun üzerine hemen gelip Şeyh Müzzemmil'i düştüğü kuyudan çıkardılar.

Can Muhammed Celenderî şöyle anlat- mıştır: "Ben İmâm-ı Rabbânî hazretlerinin çok hizmetinde bulundum. Her ne zaman mübarek yüzünü görsem alnında ve iki ya- nağında Allah-ü Teâlâ'nın ismini, "Allah" ya- zılı olduğunu açıkça görürdüm."

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyurdu ki: "Ramazan-ı şerifin son on gününde idi. Te- ravih namazını kıldıktan sonra, kendimde bir gevşeklik hissedip yatağıma yatmak ist- edim. Yatarken, bu gevşekliğin çokluğun-

dan evvelâ sağ tarafa döneceğimi unuttum. Hâlbuki bu sünnet idi. Sol tarafa dönüp yat-tım. Bir müddet sonra sünneti terk ettiğimi hatırıma geldi. Bunu ilk defa terk ettiğimi düşündüm. O anda unutarak ve sehven olduğu bildirildi. Fakat sünneti terk etmek korkusu benden gitmedi. Hemen kalktım; sağ tarafa dönüp yattım. Bunu yaptıktan sonra Allah-ü Teâlâ'nın nihayetsiz nur ve feyzleri zâhir oldu ve şöyle bildirildi: "Sen bu kadar sünnete riayet edince, ahirette hiçbir şekilde sana azâb etmem!"

Vesveseler veren Hannâsı (Şeytanı) İmâm-ı Rabbânî'nin sinesinden dışarı çıkar-dılar. Kendisi bunu şöyle anlatmıştır: "Duhâ (kuşluk) namazında idim. Aniden sinemden büyük bir belânın dışarı çıktığını gördüm. Ondandır, onun yuvasının da sinemden çıkarıldığını gösterdiler. Etrafında bulunan büyük zulmetten de bir eser kalmadı. Kal-bimde büyük bir inşirah (ferahlık) buldum. Göğsümden çıkanın, Resûlullah'ın ondan Allah-ü Teâlâ'ya sığınmakla emir olduğu Hannâs olduğunu bildirdiler. Ve yine bil-dirdiler ki, usûl-i dinde zâhir olan düşünce ve tehlikelerin menşei bu Hannâs'dır ki, gö-ğüste yuvası vardır. Kalbi her zaman oradan iğneler.

Allah-ü Teâlâ mutlak inayet ederek, giz-li şirki İmâm-ı Rabbânî'nin ibadetlerinden kaldırdı. Buyurdular ki: "Birkaç gün ameller-deki kusurlarımı görme hâli, beni o kadar kapladı ki, namazda Fâtiha suresini okur-ken; "Elbette sana ibadet ederiz" kelâmına gelince, hayret edip; "Eğer bunu okursam, onun ma'nâsıyla hâllenmiş değilim." dedim. Ve; "Ey iman edenler! Niçin yapmayacağınız şeyi söylersiniz?" (Saff-2) âyet-i kerîmesi ile amel etmiş olurum; aklıma geldi. Oku-mazsam, onsuz namaz tamam olmaz diye düşündüm. Bu halde iken, Allahü Teâlâ, be-nim ibadetlerimden şirki kaldırdığını bildir-di. "İyi bil ki, Allah için olan din, şirk ve riya-dan uzak olarak ibadet etmektir." (Zümer-3)

âyet-i kerimesinin manâsı zahir oldu. Bu-nun için Allah-ü Teâlâ'ya hamd ederim.

Bir gün İmâm-ı Rabbânî hazretleri mu-rakabe halkasında bir kırıklık ve amellerin-deki kusurları görme hâlinde iken; "Seni ve kıyamete kadar vasıtalı veya vasitasız seni tevessül, vesile edenleri, senin yolunda gi-denleri ve sana muhabbet edenleri mağ-firet eyledim." nidasını duydu. Ve; "Bunu herkese söyle." diye kendilerine emretti-ler. Nitekim Mebde' ve Me'âd risalelerinde bunu bildirmişti.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri buyurdu ki: "Erkeklerden ve kadınlardan vasıtalı ve va-sitasız olarak bizim yolumuza girmiş olanla-rı ve girecekleri bana gösterdiler. İsimlerini, soylarını, doğum zamanlarını ve memleket-lerini bize bildirdiler. İstersem hepsini tek tek sayabilirim. Hepsini bana başışladılar." Dünyanın her yerinden, uzaktan-yakından pek çok insan, İmâm-ı Rabbânî hazretlerini rüyada ve uyanıkken görüp, aşk ve muhab-betle huzuruna koşmuşlardır. Âlimlerden, sahîhlerden, zengin ve fakirlerden pek çok kimse böylece huzuruna gelip, sohbetiyle şereflenmişler, ondan feyz almışlardır.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri 1024 (m. 1615) senesinde, elli üç yaşlarında iken, ta-lebelerinden çok sevdiklerine; "Benim öm-rüm ve hayatım hakkındaki kaza-yı müb-remim almış üç sene olduğunu ilham ile bana bildirdiler." buyurdu. Ve buna çok se-vindi. Çünkü Peygamber efendimize (sav) tâbi olmasının çokluğu, yaş bakımından da uymakla belli oluyordu. Aynı zamanda bu hususta Hz. Ebû Bekir'e, Hz. Ömer'e ve Hz. Ali'ye de uymuş oluyordu.

Mübârek hanımına buyurmuştu ki: "Eğer ben senden evvel, bu sıkıntılarla dolu dün-yadan ahirete gidersem, benim kefenimi, senin mehr parandan aldırırısın."

Hızır ve İlyas aleyhisselâmın rûhâniye-ti ile görüşüp, konuştu. Ona hayatları ve ölümleri hakkında bilgi verdiler.

1032 (m. 1623) senesinde Ecmîr'de iken; "vefat etmemin yakın olduğuna dair işaretler, alâmetler görülmeğe başladı." buyurdu. Serhend'de bulunan kıymetli oğullarına mektup yazıp; "Ömrümüzün sona ermesi yakındır." buyurdu.

Vefatı 1034 senesi, Safer ayının yirmi sekizi, güneş hesabı ile yirmi dokuzu, Salı günü kuşluk vakti vaki oldu. O ay yirmi dokuz gün idi. Peygamber efendimizin (sav) vefat ayı olan Rebî'ul-evvel ayının ilk gecesi, Peygamber efendimizin (sav) huzuruna kavuştu. Hastalık ve humma çektiği günler, yılın sene adedi kadar olup, altmış üç gün idi. hadis-i şerifte; "Bir günlük humma, bir senenin kefaretidir." buyruldu. Çektikleri hastalık, bu hadis-i şerifin manâsına uygun oldu.

İmâm-ı Rab-bânî hazretlerinin nurlu bedeni yıkama tahtasının üzerine koyulup, elbiseleri soyulunca, orada olanların hepsi de gördüler ki, Hazret-i İmâm, namazda olduğu gibi ellerini bağladı. Sağ elinin başparmağı ve küçük parmağını, sol elin bileğinde halka yaptı. Hâlbuki oğulları vefatından sonra, kollarını düzeltip uzatmışlardı. Yıkama tahtasına yatırırken, tebessüm etti ve bir müddet böyle mütebessim olarak kaldı. Hatta orada olanlar feryat ettiler. Yıkayıcı, mübarek ellerini açıp düzeltti. Sol tarafa yatırdı, sağ tarafını yıkadı. Sağ tarafa yatırıp sol tarafını yıkayacağı

zaman, orada bulunanlar, velilik kuvvetinin bir alameti olarak, zaîf bir hareketle ellerinin hareket ettiğini, bir araya geldiğini ve eskisi gibi tekrar sağ elinin baş ve küçük parmaklarının, sol elinin bileğinde halka yaptığını gördüler. Hâlbuki sağ tarafa yatınca, sağ elin sol el üzerine gelmemesi icap ederdi. Latif elleri mum ve taze gül yaprağı kadar taze idiler. Bununla beraber öyle bir kuvvetle sol elini tutmuştu ki, ayırmak ve çözmek mümkün değildi. Kefene sardıkları zaman, yine ellerinin bağlandığı görüldü.

Böylece iki-üç defa vaki oldu. Nihayet oradakiler, bunda derin bir manâ ve gizli bir sır olduğunu anlayıp, bir daha ellerini açmaya uğraşmadılar ve oğulları Hâce M u h a m - med Sa'îd; "Madem ki, muhterem babam böyle istiyor, böyle bırakalım." buyurdu. Peygamber efendimiz (sav) hadis-i şerifte; "Yaşadıkları gibi ölürlük." buyurdu. Bu, Allah-ü

Teâlâ'nın büyük bir ihsanıdır.

Dilediğine ihsan eyler. O'nun ihsanı boldur.

Cenaze namazını, oğlu Hâce Muhammed Sa'îd kıldırdı. Serhend'de evinin yanında defnedildi. Vefat haberi, talebelerini ve sevenlerini çok üzüp ağlattı. Duyulduğu her yerde gözyaşları döküldü. Vefatı üzerine çok şiirler yazılmış ve pek çok tarih düşürülmüştür. Onun vefatına dayanamayan talebelerinden Muhammed Hâşim-i Keşmî şöyle anlatır: "Vefat ettiği günün akşamı şehrin kenarında, virane bir mescitte, o

pahasız hazinenin hayaliyle içim yanıyor, kalbim parçalanıyordu. Kalbimden soğuk ahlaklar çekiyor, gözümünden yakıcı göz yaşları döküyordum. Ben bu hâlde iken birden hocamın ruhaniyeti gözüküp; "Sabretmek lâzım." buyurdu. Binlerce kırıklık ve perişanlık içinde; "Ey efendim, ateşe kim dayanabilir?" dedim, "İbrahim aleyhisselâma uymayı yerine getirmek lâzımdır." buyurdu. Böylece, bu kendinden geçmiş aşığın divaneliği arttı, ıstırabımı ve ona olan muhabbetimi dile getiren şiirler söylemeye başladım."

Büyük oğlu Muhammed Sa'îd buyurdu ki: "Yüksek babamı, vefatından sonra rüyada gördüm. Allah-ü Teâlâ'nın kendisine verdiği büyük nimetleri tam neşe ve sevinçle anlatıyordu ve bununla iftihar ediyordu. Kendisine; "Canım babacığım, şükür makamından hiç kimseye bir nasîb verdiler mi?" diye arz ettim. "Evet, beni de şükredenlerden eylediler." buyurdu. Arz ettim ki, Kur'ân-ı Kerîm'de mealen; "Şükreden kullar azdır." (Sebe'-13) buyruluyor. Bu ayet-i kerîmeden anlaşılan, bu cemaatin, peygamberler olduğudur. Yahut da Peygamberlerin en büyük eshâblarıdır. Ebû Bekr-i Sıddîk (ra) gibi deyince; "Evet, öyledir. Fakat beni hususi bir ihsan ve inayete, o cemaate dâhil eylediler." buyurdu.

Hâce Muhammed Ma'sûm hazretleri buyurdu ki: "Babamı vefatından sonra rüyada gördüm. Münker ve Nekîr'in suali nasıl geçti? diye sordum." Buyurdu ki: "Allahü Teâlâ merhamet ederek, bereket cihetiyle ilham edip; "Eğer sen izin verirsen bu iki melek kabrine gelecek." buyurdu. Arz ettim ki: "Ey Allah'ım! Bu iki melek de, senin huzurunda kalsınlar dedim. Nihayetsiz rahmet ve merhametinden bana acıdı ve onları benim yanıma göndermedi." Tekrar; "Kabir sıkması nasıl geçti?" diye sordum. "Oldu, fakat çok az oldu." buyurdu.

İmâm-ı Rabbânî hazretleri, bir mektubun sonunda şöyle yazmıştır: "Allah-ü Teâlâ'nın bu fakire gösterdiği yol budur. Başlangıç-

tan sonuna kadar beni mümtaz eylediği yolun aslı, nihayetin başlangıcına yerleştirilmesi olan Ahrâriyye yoludur. Bu asıl ve temel üzerine birçok binalar kurdurdular, köşkler yaptırıldılar. Eğer bu asıl ve temel olmasaydı bu hâlde gelmezdi. Buhara ve Semerkand'tan tohum getirip, aslı Medine ve Mekke toprağından olan Hindistan'a ektiler. Fazilet suyu ile terbiye eylediler. Bu faziletler ve ihsanlar kemale gelince, bu ilim ve marifet meyvelerini verdi. Allah-ü Teâlâ'ya bu nimetlerinden dolayı hamd-ü-senalar olsun."

Eserleri: Mektûbât, Redd-i revâfid, İsbâtün-nübüvve, Mebde' ve Me'âd, Âdâb-ül-mürîdîn, Ta'likât-ül-Avârif, Risâle-i tehlîliyye, Şerh-i Rubâ'ıyyât-ı Abd-il-Bâkî, Meârif-i ledünniye, Mükâşefât-ı gaybiyye, Cezbe ve sülûk risalesi.

Kaynakça

- 1) Mektûbat-ı İmâm-ı Rabbânî
- 2) Tam İlmihâl Se'âdet-i Ebediyye sh. 1023
- 3) Mebde' ve Me'âd risalesi sh. 19
- 4) Zübdet-ül-makâmât sh. 126 vd.
- 5) Hadarât-ül-kuds sh. 30 vd.
- 6) Ümdet-ül-makâmât sh. 98 vd.
- 7) Makâmât-ı Ahmediyye (Ahmed Sa'îd Fârûkî)
- 8) Meslek-i İmâm-ı Rabbânî (Muhammed Sa'îd Nakşibendî)
- 9) Tezkire-i İmâm-ı Rabbânî (Muhammed Manzûr Nu'mânî)
- 10) Hazret-i Müceddid (Ebü'l-Hasan Zeyd Farûkî)
- 11) İmâm-ı Rabbânî (Muhammed Abdüşşükür)
- 12) Hazret-i Şeyh Ahmed Serhendî (Muhammed Eslem)
- 13) Eshâb-ı Kiram sh. 147
- 14) Câmî'u kerâmât-il-evliya cilt-1, sh. 334
- 15) Reşehât zeyli sh. 19
- 16) Ahbâr-ül-ahyâr sh. 330
- 17) Makâmât-ı ahyar sh. 26
- 18) El-A'lâm cilt-1, sh. 142
- 19) Rehber Ansiklopedisi cilt-8, sh. 138
- 20) www.ehlisunnetbuyukleri.com
- 21) İmâm-ı Rabbânî Hazretlerinin Tecdid Anlayışı Ve Müceddidliği
(Prof. Dr. Ekrem Buğra Ekinci)

RESUL'ÜN GÖNÜL GÜLÜ: HZ. HATİCE

ÖZLEM YILDIRIM

BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM

Sevgiden tortulu bulanık sular, arı-duru hale gelir

Sevgiden dertler şifa bulur.

Sevgiden ölümler dirilir,

Sevgiden padişahlar kul olur.

(Mevlana Hz.)

Hz. Hatice, sağlam kişiliği, muhteşem iradesi, bilgisi, görgüsü, becerisi, baskireti, ticari zekâsı ve sosyal saygınlığı ile rol model bir kadın. Öyle sanıyorum ki onu bu kadar unutulmaz kılan gerçek; Resul'ün diğer eşlerinin her bir özelliğini şahsında toplamış olmasıdır (Damla, 2013: 12).

Peygamber Efendimiz'in halası Atike Hanım, Hz. Hatice'den Peygamber Efendimiz evlilik çağına geldiği için ve yuvasını ku-

rabilmesi için iş istedi. Hz. Hatice, akrabası olduğu için ve daha önce ismini güvenilir ve dürüst olarak duyduğundan kabul etti. Atike halanın ağzından o adı işittiği andan beri, içinde farklı bir dalgalanma başlamıştı Hatice'nin. Beklenen Nebi'nin izleri sürekli aklıdaydı. Peygamber Efendimiz de ilk izleri fark etmişti. Efendimiz iş görüşmesi için geldiğinde: "Bu o!.. Evet, evet. Bu o!.." toparlanmak zorunda aynı ses çare arıyor, "Her yerde izini arıyor olmaktan mıdır bu halim? Allah'ım sen sonumu hayreyle!" Uzuna yakın orta boyu, ışıklı endamıyla giriyor içeriye Sevgili. Işıklı siması anlamlı, iri göz bebekleri ne kadar siyahsa, akları o kadar beyaz. Saçları itina ile taranmış omuzlarından akıyor. Konaktakilerin tamamı bu güzellik denizinden kendilerini alamıyorlar. Hatice'nin gönlü bir mahşer yerine döndü.

Kalbinde deli bir çırpınış... Ruhundan iliklerine yayılan bir ürpertiyle neye uğradığını bilemedi. "Bu ne tecellidir Ya Rab! Kuluna yardım et dedi kuluna yardım et" dedi kendi kendine. Yok oldu Hatice. Hatice vurgun. Hatice durgun. Hatice şaşkın bu tarifsiz tecelliye! (Damla, 2013: 21-22).

İş görüşmesinden sonra Hatice "Açtı ellerini, Kâbe'nin Rabbine yalvardı için için: "Ey felekleri bir sapan taşı gibi elinde döndüren Kudret! Senden gelecek nura muhtacım. Nuh'un gemisi, İbrahim'in gül bahçesi, Yunus'un zikri, Yusuf'un zindanı, Musa'nın Tur'u, İsa'nın nuru hürmetine! Ardına düştüğüm izleri bana buldur. Hayrını kulundan esirgeme!" (Damla, 2013: 28).

Kervanla yola çıkan Hatice'nin gönlüydü. Hatice Peygamber Efendimiz'in yollarını gözlemeye başladı. O, bekleme sürecinde hayatını gözden geçirmek istedi. Farklı bir iç seyir başlamıştı artık onun için.

Annesi Fatıma, gelgitler yaşıyordu, ya kız olur da gözden düşersem ve çocuğum kör kuyulara atılırsa diye. Aklında da Hüveylid'in rüyası vardı... Hz.Yusuf, elindeki hurmaların en irisini Hüveylid'in dudaklarına uzatıyor (Kitabul Muhabber, Beyrut). Hüveylid'de gurur iki katlı. Yusuf güzeli bir oğlan bekliyor. Hz. Yusuf gibi adını dünyalara duyuracak bir oğul. Kabilesinin namını sürdürecektir bir erkek yorumunda. Oysa Fatıma öyle bilmiyor. Hurma doğurganlık sembolüdür. Anne demek, kız demek hurma. Güzeller güzeli bir kız evlat haberi. Eğer öyle olsaydı kılıç, ok, aslan gibi güç simgesi bir işaretle karşısına çıkardı. Rüyanın tabiri açık. Kıvranıyor Fatıma. Hüveylid'in yüzünü görmek istemiyor. Hüveylid kız haberini alıyor. Gözleri kararıyor. Mateme bürünüyor yüreği. Tef, zil ve çalgı sesleri susuyor. Konağı derin bir sükût sarıyor. İnsanlar dağılmak için davranıyor. Dede Esed herkesten farklı. Matem havasını gür sesiyle dağıtıyor. " Kız da olsa kabuldür. Ardı oğlan olacak besbeli." Hüveylid'e dönerek: "Yiğide gam yaşa-

maz aslan parçası! Eğlence devam etsin!" Konakta ikinci bir sükut! Şaşkın tüm dostlar. Şaşıyor Hüveylid, sersemliyor Remle. Bir kız haberi alan ata, nasıl böyle kaygısız olabilir? (Damla, 2013: 41).

Bunun üzerine Varaka(din âlimi) heycanla ayağa kalkıyor. "Dostlarım!" diyor. " Bu doğan bir insan yavrusudur. Ona saygı duyarız. Ümit ederim ki bu yavru Meryem kadar kıymetli, onun kadar müjdeli olur." Hüveylid'in tüm kederi bitiyor. Yiğit bir yürekle ayağa kalkıyor: "Varaka doğru söylüyor. Halimiz iyi değil. Canımızdan olan kız yavruları evlattan saymıyoruz. O tazecik canları toprağa gömüyoruz. Bu insanlık dışı işi kaldıralım."Varaka, doğar doğmaz ilk yaptırımı hayır üzere olan bu kızı, daha görmeden seviyor. Onu kendi eğitecek. Adını kendisi koyuyor. 7 aylık doğduğundan " Erken doğan" anlamında Hatice ismi koyuluyor. Abdul Muttalip bebeği hayırlamak için geliyor ve yastığının altına altın koyuyor. Erkek çocuğa uygulanan bu adet ilk defa bir kız çocuğuna uygulanıyor. Erkek çocuklar kadar değer veriliyor. Abdul Muttalip, bıraktığı hediyenin nelerin nişanı olacağını bilmiyor (Damla, 2013: 44).

Hale, Halide, Hind ve Rukiye isimli kız kardeşlerinin içinde en gözde olanıydı. Kardeşler içinde en şefkatli olanı oydu. Ailesinin uzak ülkelere ticari alışverişinin olması hasebiyle dünyada olup bitenlerden haberdardı. Görgülü ve varlıklı bir yuvada yetişmelerinin yanı sıra, huzur içinde büyümüş olmaları her birinde güçlü bir özgüven oluşturmuştu (Damla, 2013: 55).

Ailesi onun derinliğinin farkında olup Varaka'nın terbiye ve tedrisine vermişlerdi. Hatice'nin içinde var olan sonsuz öğrenme isteği sorular zinciriyle onu, sahili olmayan bir ilim deryasına bırakmıştı. Hiç bitmeyen öğrenme isteği, onu kısa sürede şehrin sayılı okuryazarları arasına katmıştı. Yaşıtı genç kızların sürüp gittiği sıradan hayat tarzı, ona hep yavan ve kuru gelmişti. Sürekli dü-

şünen, daima sorgulayan, sorguladıkça da bilge Varaka'ya koşan bir yürekti o! Gittikçe derinleşiyordu. Ondaki bu ilim tutkusu, gelecekteki karar ve tecrübelerinin ilham kaynağını oluşturacak mıydı bilinmez; ama o, bu halinden memnundu (Damla, 2013: 56).

Ebrehe Kâbe'ye olan ilgiyi azaltmak için elinden geleni yapıyordu. Ebrehe'nin ordusunun yenilgiye uğramasının 55. Sabahında Hatice, Kureyş ulusu Abdul Muttalip'in dik duruşundan çok etkilenmişti. Kâbe düşmanı Ebrehe'nin karşısına dikilmiş; "Ben develerin sahibiyim. Yüce Allah ise kutlu Kâbe'nin sahibi. O evini en iyi şekilde koruyacaktır. Ben, bana ait olanı istiyorum. Diğerini korumak haddim değildir." diyerek Ebrehe'nin haşin gururunu tarumar etmişti. Ebabel kuşları Kâbe'yi koruyarak orduyu yenilgiye uğrattıktan kısa bir süre sonra bir Yahudi âlimi bağırıyordu: "Ahmedi yıldız bu gece doğdu!" Hatice, o ismi bir çok kere bilge Varaka'dan duymuştu. Geleceği gün gibi aşikâr son peygamberi merak etmişti. O söylentiler içinde Kâbe'ye yönelmişti. Sevgilinin Doğumuyla oluşan mucizeler karşısında halk şaşkıncıydı. Hatice'nin hayatından sırlı gündüzler akıyordu (Damla, 2013: 57-58).

Hatice akıllı bir genç kızdı. Özgür bir ruha sahip oluşu onu sıradanlıktan öte bir arayışın içine çekmişti. Geçmiş ve geleceğe ait bilgilere karşı ilgiliydi. Vadideki tüm gözler üzerindeydi. Elit ve terbiyeli kişiliğine saygı duyuyorlardı. Yüzünün güzelliği ile meşhur bu genç kız, fitri bir asalet içindeydi. Giyimi, duruşu, hal ve hareketleriyle dikkat çekiyordu. Zinanın yaygınlaştığı bir zaman diliminde, içkinin su yerine tüketildiği, kumarın revaç bulunduğu bir toplumun çocuğu olarak doğmuştu. Ancak o, ruhuna sıkıntı veren her şeyden uzak durmuştu. İnsanın yaratılışından gelen temiz özellikleri koruyarak büyümüşü. İffetine toz kondurmamıştı. Dilini yalandan, gözünü haramdan korumayı bilmişti. Siretindeki

iffet, suretine vurmuş bu genç kız dikkat çekiyordu. Konuşması, gülmesi, uyuması ve giyinmesi ölçülü olan bu genç kızın içi dışından daha güzeldi. Çok temizdi. Bu hali ile Hz. Meryem'i akla getiriyordu. Akranı genç kızların gönül maceraları ona BASİT gelmişti hep. Sade ve temizdi. Giydiği, taktığı her şey onda çok güzel dururdu. İlme olan düşkünlüğü onu çirkeften korumuştu. Boş konuşmazdı. Konuşsa da hayır söyler. Yalandan nefret eder. Son derece saygılı ve naziktir. Tatlı dilini kimseden esirgemez, herkesle iyi geçinirdi. Kimseyi aşağılamaz, fakire fukaraya yardım ederdi. "Onun akli zevkte sefada değil. Onun akli sadece Kutusal Kitap'ta." sözlerini duymuştu (Damla, 2013:59-60-61-63-64).

Hatice'nin hayatının en zor anları evlilik kararı aldığı günlerdi. Hüzünle uzandı o günlere. Hatice'nin karşısına çok seçenekli evlilik talepleri çıkmıştı. Bunların içinde Hatice'yi çok ürküten biri vardı ki Ebu Cehil'di. Bu adama karşı hissettiği olumsuz duyguların önüne geçemiyordu. Bu gaddar adam Hatice ile evleneceğine yemin etmişti. Basıklardan bunaldığı anlardan birinde içlerinden en temiz olan birini seçerek kurtulma yoluna gitmişti. O günlerde saygın bir genç olan Nebbaş bin Zürene karşısına çıkmıştı. Temiz ahlaklı ve soylu bir gençti. Hatice'yi sevmişti. Evlilik gerçekleşmişti. Eşine karşı saygılı ve itaatkârdı Hatice. Nebbaş ise nezaketli ve sevecen. Bir iş seyahati sırasında geri dönemeyen eşini, bilinmeyen bir sebepten kaybetmişti Hatice. Söylentiler arasında Hatice'nin eski taliplerinden birinin suikastına uğrama ihtimali vardı. Geriye birçok mal, sahipsiz kervanlar ve iki çocuk bırakmıştı. Bir başına kalmıştı genç kadın. Derin bir mateme bürünmüştü (Damla, 2013:86-87-88).

Çevrenin dedikoduları, peşini bırakmayan Ebu Cehil. Gelen tekliflerin hiçbirini kabul etmeyişiyle kin dolu olanlar. En ufak bir açığını affetmeyip acımasız dedikodularla

onu incitip yerden yere vuranlar Hatice'yi ikinci bir evliliğe itmişti. Bu nedenle Atik denen soylu iş adamını eş olarak seçmişti. Atik, Ebu Cehil'in sülalesinin ileri gelenlerinden. Israrlı teklifi karşısında onunla evlenmişti. Kısa sürede hazırlıklar yapılmış, yuva kurulmuştu. Hatice vefalı ve anlayışlı bir eş olarak yeni eşine hep dürüst davrandı. Kocaya ait hakları bilen bir kadın olarak eşini hep aziz tuttu. Çünkü o Allah (cc) katında verilecek derecenin bilincindeydi. Fakat her şeyde olduğu gibi evlilikte de vericilik tek taraflı olunca denge kurulamıyordu. Bu ilişki hassas bir gönül terazisi gibiydi; yük tek tarafa binince denge bozuluyordu. Öyle olunca da o güzelim çatı yıkıma doğru gidiyordu. Hatice böyle bir sıkıntının içinden geçiyordu. İlk günlerde gayet iyi giden evlilik ilişkileri gitgide yıpranmaya başlamıştı. Kurduğu evlilikten de yüzü gülmemişti. Bir dolu sıkıntı, huzursuzluk ve çileyle mücadele vermişti. O günleri düşününce büyük annesi Zahide'nin sözleri geldi aklına: "Evlilik açılmamış bohça gibidir kızım." demişti. "İçinden ne çıkacak bilinmez. O bir ahiret gömleğidir ki giyinmek kolay olsa da çıkarılması pek zordur. Dar olsa yakar yapışır, geniş olursa da doyumsuz bir cennet yaşatır." Ne de doğru söylemiş büyükannesi. Sözleri tamı tamına çıkmıştı. İlk eşi Hint bin Ebu Hale onu hoş tutarken, Atik dar bir gömlek gibi genç kadını sıktıkça sıkıyordu (Belazuri,

Ensabül Eşraf, 1:492). Geçimsiz bir eş oluşu genç kadını bunaltmıştı. Soylu ve varlıklı olmak, huyu güzel kılmazdı. Atik dar görüşlü, katı tutumluydu. Sevgiden uzak ve katı oluşu onun gibi duyarlı bir hanımefendiyi yürekten incitiyordu. Zaman içinde sabırla direnmiş, sırrını kimselere bildirmeden katlanmıştı. Hind isimli kızı doğduktan sonra huzursuzluk gitgide büyümüş, evlilikleri içinden çıkılmaz bir hal almıştı. Bu evliliği ile hayatının farklı boyutunda yeni acılar tatmıştı. Eş geçimsizliği hiçbir şeye benzemiyordu. Gönlünde güneş olmayanlar gündüzü nereden bilecekti? Atik de nevi şahsına münhasır zaafı ve karakteriyle, kadir bilmez, huysuz bir adam olarak Hatice'nin bahtına düşmüştü. Hiçbir şekilde memnun olmayan bu adam, onu çok üzmüştü. Kurtarmak için çok çırpındığı bu evlilikte artık boşanmaktan başka çaresi kalmamıştı. İkinci evliliğin zor ve zahmetli günleri yerini uzun bir suskunluğa terk etmişti. Bu nahoş tecrübeden sonra evlilik defterini bir daha açmamak üzere kapatmıştı. Gönlünün sırça köşkü ıssız ve ışıksız genç kadının (Damla, 2013: 94-95-96).

Soy, şöhret, zenginlik, güzellik, itibar. Bütün bu özellikler esasında tehlikeli tuzaklarken, Hatice'yi yaratıcısına yakınlaştırmıştı. Yaşadığı her olayda kaderin izini, özünü ve yüzünü düşünerek güçlenmişti. Hayırda ve şerde kendini var edene teslim

olmayı başarmıştı. Onunla ayağa kalkmıştı. Gerek babasından ve gerekse kocalarından geriye, yüklü bir mal varlığı kalmıştı. Bu ona ve çocuklarına ömür boyu yeterdi. Ama Hatice kendi derdinde değildi. Boynu bükük yetimler, terk edilmiş yaşlılar, bakımsız hastalar onun yürek yarası olmuştu. Kendi tok olsa da onlar açtı. Onlar için malını üretip çoğaltmayı düşünmüştü. Bu iş için de, Mekte’de hemen her ailenin küçük büyük oranlarla katıldığı kervan ticaretini devraldı. Bu iş kendine ilk kocasından kalmıştı. Arap’ın değme tacirlerine parmak ısırtan kadın, çabuk toparlanmıştı. Ticari zekâsı ve iş bitiriciliğini bir tek kadın oluşu engelliyordu. Veren bir el olması önüne gayb hazinelerini açtı mı bilinmez ama Hatice’nin mal varlığı günden güne artmıştı. Namı ülke dışına taşmış bir kadın olmak aklından dahi geçmezken, kocaman bir kervan filosunun tek sahibesi olmuştu. Şaşkınlık içindeydi. Onca gider içinde malının artıyor olması tuhaftı. O verdikçe malı eksilmiyor, artıyordu sanki. Zenginlik kapıları üstüne açılmış gibiydi. Kocasından kalan malı yiyip tüketmek ye-

rine servetini çoğaltarak düşkünlere koştuktan haz duyuyordu. Gayretli bir kadın olduğu için boş durmayı sevmiyordu. Çalışmayı çok seviyordu (Damla, 2013:97-98).

Kureyş’in bu asil hanımefendisi çok konuşmazdı. Hal dili ön plandaydı çoğu kez. İnsan ilişkileri onun için çok önemliydi. İnce ve içten tavırlarıyla kimseyi incitmezdi. Misafire ve yolcuya ikram etmenin ahiret kazancını artıran önemli işler olduğunun farkındaydı. Kutsal Kitap’ın öğretilerini hayata geçiriyordu. Akırcıyı arayıp sormayı, muhtaca infak etmeyi bir ibadet olarak algılamıştı. Hatice gökle yer arasında bir cömertlik uydusu sanki. Rabbi ona veriyor, o ise muhtaçlara dağıtıyordu. İlk insandan bu yana var olan bir gerçektir ki; sevdiğini Allah cc için sevene saf cömertlik ve asalet elbisesi giydirilirdi. Hatice o elbiseyi doğuştan sırtında taşıyordu (Damla, 2013:116).

Hatice kervan yolunu gözlüyor. Günler geçmek bilmiyordu. İçindeki hasret gün gün artıyordu. Karar vermişti sevgiliye evlilik teklifi gönderecekti döndüğünde. Efen-

dimizin kervanı geldi. Hatice'nin içi içine sığmıyordu. Toplumsal kuralların katılığı, yaş ve statü farklılığıyla birleşince fikrini kimseye açamıyordu. Saygın bir mevkisi vardı. Şimdi ise kendinden 15 yaş küçük biriyle evlenmek istemesi nasıl karşılık görecekti? Hepsinden önemlisi El- Emin bu evliliğe "Evet" diyecek miydi? Hiçbir kıza bir kez dönüp bakmamış El-Emin, acaba kendisine eş gözüyle bakacak mıydı? Bu düşünceler içinde bir hayli yorgun ve bitap düştü Hatice. Yakın arkadaşı Nefise, Hatice'nin halinin, durgunluğunun farkındaydı. Sık sık yanına uğrayıp soruyordu halinin nedenini. "Muhammed (sav)" diyebilirdi sadece. Başka bir şey diyemedi. Nefise'nin gözleri ışıldadı. Tatlı bir gülümsemeye cevap verdi: "Sarhoşluk nasıl gizlenemiyorsa aşk da öyle bir şeydir. Halinin gözlerden gizli kalması imkânsız bir şey. Ona âşık mısın? Sen onu bana söyle!" gözünü dahi kırpmadan: "Evet" dedi. Hatice. "O'nu bir yoklasan. Yüreğinde ne var ne yok anlasak!" "O'na talibim Nefise." dedi. "Rica etsem benim için onunla konuşur musun?" Nefise'nin zihninde şaşkınlık şimşekleri çaktı: "Bu nasıl olur Hatice? Böyle bir şey yaparsan Mekke ayağa kalkar. Arabistan çalkalanır. Mevkin, itibarın yok olur!" "Bu işte kararlıyım." dedi. "İsterse dünyaya ayağa kalksın. Şu saatten sonra beni bu karardan vazgeçirecek kimse olamaz. Bu işten asla vazgeçmem!" dedi Hatice. Nefise'nin şaşkınlığı iki katına çıkmıştı. O güne kadar onu hiç bu kadar kararlı ve cesur görmemişti. "Bu işi bana bırak!" diyerek yollara düştü Nefise (Damla, 2013:203-204).

Nefise Efendimiz' in yanına gitti. Bu zamana kadar neden evlenmediğini sordu. Efendimiz de, evlenecek kadar zengin olmadığını söyledi. Rahatlamıştı Nefise. Devam etti: "Peki iyi bir evlilik teklifi gelse ister misin?" dedi. Sevgili: "Öyle biri var mıdır?" "Elbette vardır. Hüveylid kızı Hatice bu iş için en uygun adaydır." dedi Nefise. "Sana layık bir eş olacağını umuyorum. Onun gibi temiz, güzel, soylu ve olgun bir kadınla

evlenmeye ne dersin?" "Ne diyebilirim ki?" dedi El- Emin. "Bu iş nasıl olabilir?!" Herkesi reddeden birinin kendisiyle evlenebileceğine ihtimal vermiyor gibiydi. Nefise bu ılımlı yaklaşımından cesaret alarak devam etti: "Eğer sen bu işe razıysan o işi bana bırak." dedi. "O halde ben bunu kabul ediyorum!" dedi El-Emin (İnsa'd, Tabakat, 1:131). Yüreği bahar kelebekleri kadar coşkuluymdu. Yürüdü, koştu, uçtu Hatice'ye. Hatice'nin içindeki kar, kış, ayaz, buz eriyiverdi. Yılların isi, pası, gözyaşı ırmaklarıyla yıkandı (Damla, 2013: 206-207-208).

El-Emin eşine karşı son derece saygılı ve kibar bir eştı. Kendi işini kendi gören, sıkıntı anında yetişen, hep seven, hiç incitmeyendi. Eşine değer veriyor, onu hiç incitmiyordu. Görüş ve fikirlerine güveniyordu. En özel düşüncesini, en ince sırlarını bir tek ona açıyordu. Hatice'nin yakınlarına ve sevdiklerine hürmet ederdi. Hatice gerçekte hürmetkâr bir kadinken eşine olan hürmetini iki kat artırmıştı. El-Emin'in etrafında dönüyordu. Ona hizmet etmek dünya yüzünde tattığı en özel anlardı. Ama o, en özel işlerini kendi yapmaktan hoşlanıyordu. Kimseyi yormak ve incitmek istemiyordu (Damla, 2013: 233).

608 yılının uzlet günleri zorluydu. Ona kavuştuktan sonra ömrünün en sıkıntılı günlerini yaşıyordu Hatice. Hasretin girdabındaydı. Sevgili günlerdir Hira'daydı. Ara sıra şehre iniyor, Kâbe'yi tavaf edip evine uğruyordu. Hatice'nin gözlerinden hasret yaşları boşanıyordu. Günlerdir zirvedeydi onu göremiyordu. Mekkeli kadınlar, havai çalılar atarak yanından geçiyorlardı. Hasedin haşin çarkları arasında eriyenler, Hatice'yi yıpratma peşindeydi. Selam vermiyorlardı. Onlara göre o, malını mülkünü uğruna serdiği genç kocası tarafından terk edilmiş bir duldu. Aklını kullanmayarak kendini heder etmişti. Onca zengin lideri reddederek kimsesiz bir yetimi seçerse olup olacağı buydu. Yaşlı ve dul olduğunu

ondan dolayı yanına gelmediğini vurguluyorlardı. Gündelik sorumlulukları, ses, gürültü, koşturma içinde bunların hiçbirini duymuyordu Hatice. Sabırlı ve suskundu. Tek hüznü ayrılıktı. Ondan kopuş kıyame-tinde koca konak başına yıkılıyordu, dünya daracık oluyor olsa da dayanıyordu. Gittiği yol kolay bir yol değildi. O kararlıydı (Damla, 2013:276-277-278).

Garip haller yaşıyordu El-Emin. "Ya Hatice!" diyordu. "Yalnız kalır kalmaz tuhaf sesler duyuyorum! Beni "Ya Muhammed, Ya Muhammed" diye çağırıyorlar. Fakat bu uyku değil. Tamamen uyanıklık halinde iken oluyor. Yoksa ben kâhin ya da büyücü mü oluyorum. Beni çağırın şeytan mıdır?" "Bu durumdan korkma ey Muhammed(-sav) diyordu. Yüce Allah cc seni asla perişan etmez. Çünkü sen sözünü doğru söylersin. Yetimin başını okşarsın. Kimsesizlerin yardımına koşarsın. Allah cc seni asla mahzun etmez!" dedi Hatice. Sözleri ma-i zezem gibiydi (Damla, 2013:279). Yaşanan olumsuzlukların hiçbirini efendisine hissettirmedi. Onu bir kez görmek uğruna Nur Dağ'ının sarp kayalarına tırmanmak onun en mutlu anlarıydı. Eşsiz eşinin yanına gitmek, ona su taşımak, yemek götürmek EN SEVEREK yaptığı işti. Zahirde taşıdığı zezem ve hurma bile olsa asıl zirveye taşıdığı SEVGİSİ VE DESTEĞİ YDİ (Damla, 2013: 281-282).

Henüz pembesi atmış bir şafak vaktinde, Muhammed(sav) dağdan aşağı koşar adımlarla iniyor. Çevresinde olup bitenler o telaşlı anında bile gözünden kaçmıyor. Bir sağanak ki nur dağında, o güne değin görülmemiş. Kadim konuğa onun bağrında o gece "Peygamberlik" tacı takılmış. Efendimiz'in kalbinde ürperişler, bedeninde titreyiş var. Cebrail (as) ile hâlâ sarmaş dolaş gibi. Her yerde o koku, o nefes var. Ufkun her yerinde Cebrail (as) görünüp kayboluyor. Ne yana dönse onunla karşılaşılıyor. Hemen Hatice'sine koşuyor. Hatice Sevgili'yi gördüğünde yıllar önce gördüğü rüyayı ha-

tırıyor. Gökten inerek koynuna giren güneş on iki burcuyla karşısında duruyor gibiydi. Âlemin güneşi titriyor. Ürperiyor besbelli. Sevgili konuşamıyor. Bedeni tir tir titriyor. Hatice onu yatıştırmaya çalışıyordu. " Örtün beni! Örtün beni!" diyor sadece Sevgili. Hatice annemiz Efendimiz'in etrafında pervane oldu. Onu sakinleştirdi. Sözleriyle onu yatıştırdı (Damla, 2013:296-299-309). Gökten yeryüzüne indirilen mesajın ilk karşılandığı ev Hatice'nin evi olmuştu. Arştan arza inen ilk emir o çatı altına taşınmıştı. Son Nebi'ye yetişmek hasretiyle yanarken onu ilk karşılayan, ilk kucak açan olmuştu. Hatice'nin gördüğü rüyayı Varaka şöyle yorumlamıştı; "Son peygamber gelmiş olmalı. Kehanetlerime göre sen O'na eş olacaksın. Seninle evliyken O'na vahiy gelecek. O'nun dini bütün âlemi kuşatacak. Sen O'na ilk iman eden olacaksın. O Kureyş arasından Haşimoğullarından bir genç olacak. Onu dikkatle gözetle!" (Damla, 2013:306).

Hatice işi ehline danışmalıydı. Varaka'nın yanına vardı. Olanları anlattı. Varaka'nın yaşlanmış yüz hatları ani bir sevinçle aydınlandı. Tüm vücudunu ani bir titreyiş sarmıştı: " Ey hatice! Anlattıkların doğruysa bu gelen Musa ve İsa'ya gelen Namus-u Ekber'dir. Yani Melek Cebrail a.s'dır. Şüphesiz ki Muhammed(sav) bu ümmetin peygamberidir. Git bunu O'na söyle! Sabretsin! Rab, O'nu seçmiştir. Son elçi Muhammed(-sav)'dir." Hatice artık emin oldu. Hemen eve gitti ve Varaka'nın sözlerini El Emin'e ilettiler. Beraber yanına gittiler. Varaka bir kez daha Efendimiz'den dinledi. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Dayanamadı. Yerinden kalktı ve peygamberi alnından öptü. "Keşke," dedi. "Ben o gün genç olsaydım. Hayatta olsaydım da kavminin seni yurdundan çıkaracakları güne yetişip sana destek verseydim." Şaşırılmıştı Efendimiz. Ardından ekledi. "Senin getirdiğin hakikatle gelen hiçbir insan yoktur ki yurdundan kovulup çıkarılmış olmasın. Vatanından ayrı bırakılmasın." Varaka'nın gaybi haberleriyle Ha-

tice, Hz. Nuh'un feryatlarını, Hz. Musa'nın Mısır'dan çıkışını, Hz. Lut'un kavminden kaçışını, Hz. İsa'nın göğe yükselişini hatırladı, gözlerine yaşlar yürüdü. İçi acıyla burkuldu ama yansıtmadı, kıyamadı Sevgili'ye (Damla, 2013:308).

Hatice yine bir gün Hira Dağı'na yemek götürmeye gidiyordu. Çok sıcak bir gündü. Üşenmeden Hira Yokuşu'nu tırmanmaktan vazgeçmedi. Muhammed (sav)'ine şefkat, sevgi, erzak taşıyordu. Hatice Hira yokuşunu tırmanırken dağın zirvesinde semavi konuklar vardı. Uzaklardan görünen Mekte'yi altın tozlu bir sis kaplamıştı. El-Emin, gözbebeği Kâbe'yi seyrederken semavi konuğunu karşılamıştı. Cebrail a.s'dı bu gelen. Hira yolundaki karaltıyı birlikte seyrettiler. Resul'ün incisi Hatice yokuşu çıkıyordu. Cebrail a.s, Sevgili'ye seslendi: "Ya Resulallah! İşte, şu uzaktan görünen Hatice'dir. Sana geliyor. Yanında bir kap, içinde de yiyecek var." Güzeller güzeli Peygamber o yöne sevgiyle baktı. Cebrail a.s devam etti: "Hatice yanına geldiği zaman rabbinden ve benden ona selam söyle! Cennet'te inciden oyulmuş yekpare bir sarayla müjdele! Onun içinde ne gürültü patırtı vardır, ne de çalışmak ve çabalamak(Buhari, Tevhid 35; Müslim, Fezailu's-sahabe 71, (2432)). El-Emin müjdeyi vermek için dağın eteklerine dek indi. "az önce Cebrail a.s burdaydı. Sana Rabbi'nden ve kendinden selam söyledi. Ayrıca seni Cennet'le müjdeledi. Sevin ey Hatice sevin!" dedi El-Emin. Allah'ın selamı

ve Cennet müjdesi kaç kadına nasip olurdu? Selam büyük yerdendi. Yüceler yücesi Rabbi'nden selam alan kadın, hayâdan iki büklüm oldu. Utandı. Sevinç, mahcubiyet, şaşkınlık içinde ne yapacağını bilemedi. Halinde ne gurur ne de şımarıklıktan eser yok. Derin ilmiyle anlamıştı ki, Allah'ın selamına selamla karşılık verilmez. Kulluğu konuşurmalıydı. "Selam O'dur ya Resulallah!" dedi. "Selam O'ndandır. Allah'ın rahmet ve bereketi senin üzerine olsun! Şeytan dışında selamı işiten herkese selam olsun. Ve selam Cebrail a.s'ın üzerine olsun."(İni Abdi'm Bera, İstiaba, 4/1821; İbn Hisam, es-Sire, I, 257) (Damla, 2013: 328-329-330).

Aradan uzun yıllar geçmiş vahiyler kesilmişti. Efendi'miz kendinden şüpheleniyordu. Yanlış bir şeyler mi yaptım acaba? diyordu. Bunun üzerine yine bir gün Hira'dan titremeye geldi Efendi. Cebrail a.s bu kez insan kılığında değil, altı yüz kanadının tamamı açık, yüksek bir kürsü üzerinden kendisine selam vermişti. Her nereye baksa içine akseden o görüntüden çok etkilenmişti. O haşmet ve haşyetle sarsılmıştı peygamber. "Hatice, üzerime soğuk sular dök! Beni serinlet! Beni Yatır! Üstümü ört!.." Hatice O'nu şefkatle kucakladı ve yatırdı. Titremesi geçince Allahu Ekber Kebira! Diyerek ayağa kalktı. "Biraz daha uyusanız" dedi Hatice. Sevgili: "Dinlenme süresi bitti Ey Hatice! Artık bizim için rahat yok!" Ardından gelen ayetleri ilk kez sevgili eşine tebliğ etti: "Ey örtüsüne bürünen! Ayağa kalk ve insanları

uyar. Rabbinin büyüklüğünü an!”(Müdesir Suresi,1-5). Tebliğ takvimi işleyişe geçmişti. Efendimiz “Kim bana inanır Hatice? Kimi davet edeceğim” dedi. “Ben inanıyorum Ya Resulallah!” dedi Hz. Hatice. İlk tevhit nidasını yazmıştı Hatice. Hatice kolları sıvamıştı. İnsanlarla iletişim kurmanın en etkili yoluydu ikram. Bu iş için hazinelerinin kapağını açmıştı. Yeni dinin yayılması için elinden geleni yapacaktı. Ondan sonraki günlerde konakta kurulan sofraların ardı arkası kesilmedi. Ali r.a ’ın yardımıyla koyunlar kestirdi, yemekler pişirdi. Sofralar kurdu. İlk olarak Sevgili’nin yakın akrabalarını davet etti. Bunu Resul’e Rabbi emretmişti. Sevgili bu destekten memnundu. En zor anlarında ondan gördüğü bu yardım ve desteği hiç unutmuyacaktı (Damla, 2013:332-333-338).

Günlerden pazartesi idi. Yanına özel misafiri Cebrail (as) geldi. Selam verdi. Ardından ökçesini yere vurdu. Ayağının değdiği yerlerden tertemiz sular çıkmıştı. Suyun başına geçtiler. Resul’e abdest almayı öğretti. Sonra da namazın emirlerini bildirdi. Birlikte namaza durdular. Başından sonuna dek her inceliği ona gösterdikten sonra vedalaşıp ayrıldılar. Yine Hatice’sine koştu. Cebrail (as) ’den öğrendiklerini ilk ona öğretti. Yeryüzüne inene tecellide ilk öğrenciydi Hatice(o İslam için ikramlarda bulundukça Rabbim’de ona ne güzel ikramlarda bulunmuş. Bizlere de nasip olur inşallah. Âmin). İlk konuşulan, ilk anlatılan, ilk kabul eden, ilk öğretilendi o (Damla, 2013:341).

Kasım’dan sonra Resul’ün bir oğlu daha oldu. Adını Abdullah koydular. Paytak düşüşlerle yürümeye başladığı çağlarda aniden hastalandı ve vefat etti. Hatice bir yerinden daha yara almıştı. Oğlunun minik elleri, masum gülüşü aklından gitmiyordu. Sütleri taşmış Hatice’nin. Gözünden akan yaşlarla akıp gidiyordu. “Sabret Hatice.” “Merak etme. Şu anda cennette onu huriler emziriyor.” dedi El-Emin. Bu sözü duyunca hafifledi Hatice’nin acısı. Bu derin acıyı o

denli serin kılan, hiç şüphesiz ki onun derin imanıydı. Rabbine güveniydi. Resul’e inanıyordu.

Resulallah, Hz. Osman ile Rukiye’yi Allah’ın dinini yaymaları için Habeşistan’a gönderdi. Hatice belki bir daha kızını hiç göremeyecekti. İnsanlar hak din uğruna yurtlarını terk edecekler. Gelip geçmiş onca peygamber hep bunu yaşadılar. Rukiye’den ayrılmak çok zor olsa da bağrına taş basacaktı. Belki de bu onu son görüşüydü. Hak din uğruna tüm Müslümanlar gibi varsın ciğerparesi evladı ıssız çölün bağrına yürüsündü. Hak dava uğruna çok şeyler verilmeliydi. Mal, can, sıra ve rahatlık da olsa uğruna feda edilmeliydi (Damla, 2013: 388). Mümin olmanın bedeli ağırdı. Artık çile ve gözyaşı kaçınılmazdı. Zira gül, çorak zeminde bitmiyordu. Kureyş’in zulmü adım attırmaz raddeye gelmişti. Müslümanlar sıkıntı ve zorluk içindeydi. Zulüm altındaki köleleri satın almak için para lazımdı. Zor günler için ayırdığı malını Hatice; “Ey efendim! Malım ortadadır. Bu yola verilecek baş, serilecek malsa eğer, her şeyim feda olsun.” diyerek kutlu sevdaya adanmıştı. “Ey Hatice! Sende Yüce Allah’ın (cc) cömertliğinden bir cömertlik var. O cömertlik pınarlarından bir damla görmekteyim.”

Peygamber eşi olmaktan büyüklenmeyen Hatice, köleleri kapıda karşıladı. Akranları onlara tepeden bakarken, Hatice, kölelere insan olarak bakıyordu.

Peygambere yapılan eziyetler artmıştı. Eve geliş gidişlerde sayısız tehlike bekliyordu onu. Sahabelerden evi Kâbe’ye yakın olan Erkam, ona kendi evini teklif etti. Erkam’ın teklifi mantıklı gelmişti. Hatice her zorluğa razıydı. Yeter ki Sevgili’ye zarar gelmesindi. Onun için her türlü rahatından, nefesine hoş gelen şeylerden ve alışkanlıklarından vazgeçebilirdi. O vermeden alınamayacağını biliyordu. İlk hicretlerini yaptılar. Resul hiç durmuyor oradan oraya koşuyordu. Hatice annemiz o sıcakta dola-

şırken serin evde oturamıyor avluda sıcakta gelene kadar bekliyordu halini anlamak için. Onunla öylesine aynileşmişti ki sıkıntısını anında hissediyordu. Sevgilinin her haliyle hallenmek onun hayat tarzı olmuştu artık. Onu Efendi'sinin gözünde unutulmaz kılan sır belki de öyle halden anlar oluşuydu. Bu anlayışlı eş, peygamberin dünya yüzünde tattığı en eşsiz eş olarak kalacaktı (Damla, 2013:410).

Peygamber Efendimiz ve O'na inananlar Şib'e sürülmüştü. Açlık, susuzluk, kıtlık, perişanlık vardı. Oraya erzak götürmelerine izin verilmiyordu. Hatice ticari bağlantılarını kullanarak Şib'e erzak getirtti. Hatice gelen erzaklardan yemekler pişirip açları doyurdu. Kadının gücünü ilk o keşfetmişti.

Ömrünü sevgililer sevgilisine adanmış olan hayat arkadaşı, gün be gün eriyordu. Kıtlık Şib'in yakıcı güneşi, gecenin ayazı ile gam ve çile tenini pörsütmüştü (Damla, 2013:455-456). Hatice dermansız kalmış yatağa düşmüştü. Hastalandığı ilk günden beri başından ayrılmayan peygamber mahzundu. Dili duada gözü Hatice'sindeydi. Sıkıntılarını Efendisi'ne sezdirmek istemiyor. Sevgili, çadırı her açtığında ona gülümsüyor. Ucu sivri taşlar bedenine batsa da hissettirmiyor artık. Efendisi'yle geçirdiği 25 yılı düşünüyor. Zahiren sıkıntılı olsa da hakikatte dünyanın en tatlı saadeti çağılıyor. Sevgili'ye adanmış ömrünün şükrünü yapıyordu. Ancak ayrılık elemi yakıcıydı. Hatice sabrı çok iyi kuşanmıştı. Ona göre sabır, musibet zamanı içinde, kula sunulmuş ilahi bir ikram kabıydı. Bu kabın ölçüsü musibetin ölçüsüyle orantılıydı (Damla, 2013:460-465).

Sevgili Hatice'sini hiç unutmadı. Adını yıllar sonra bile duysa gözleri nemlenerek ayağa kalktı. Hatice'nin dostlarını, arkadaşlarını, yakınlarını o hayattaymış gibi sayıp gözetti. Hatice'sini gönül tahtından hiç indirmede. Hatice'sinin yoksul doyurma, ağır-lama ve ikram inceliğini hep yaşattı. Evini

ziyarete gelen arkadaşlarına hırkasını çıkarıp serdi. Kestiği kurbanın etlerini Hatice'sinin akrabalarına dağıttı (Damla, 2013:470). Sevgilisini hep yad etti: "Kendi zamanındaki kadınların en hayırlısı İmran kızı Meryem'dir. Bu ümmetin kadınlarının hayırlısı da Hatice'dir." (Müslim,69,Tirmizi,62). Hatice'ye niçin bu kadar sevdalısın diye soran eşine: " Onun gönlünde kimsede olmayan bir özellik vardı. İnsanın gönlündeki hüznü bir vakum gibi çeker alırdı." dedi Sevgili. Hatice ölüme yakinken Hatice'sinin eli elindeydi. Gönül gülüne kıyamıyordu. Efendi'si Hatice'sini rahatlatmak için son olarak "Allah seni benimle, İmran kızı Meryem'i, Musa'nın kız kardeşi Gülsüm ve annesi Asiye ile yaratacak (Haysemi, Mecmau'z- Zevaid, 9/21)." dedi. Hatice son bir gayretle; "Huzur içinde ve çocuklarla birlikte olur inşallah." diyebilirdi (İbn'ül-Esir, Üsdü'l Gabe,6867). Çocuklarını derken, doğmamış zamanlara doğacak çocuklarını kastetmişti.

Umreye giden büyüklerimiz, çocuklarından sonsuz selamlar götürsünler inşallah. Önce Sevgili'ye sonra Sevgili'nin Gönül Gülü'ne. Selam olsun Sevgili'nin müjde yıldızına. Selam onu tüm zamanlarda sevenlere olsun. Yüreğinde kum tanesi kadar El-Emin'in sevgisini taşıyanlara selam olsun. Binler selam resule ve geride bıraktıklarına olsun. Hatice'yi doğuran Fatıma'ya selam olsun. Onu yetiştiren Hüveylid'e selam olsun. Onu incitmeden, örselemeden engin ruhunu işleyen yaşlı bilgeye selam olsun. Selam, o en büyük anneye! Selam, o en büyük şehide! Selam, gerçek aşkın kutlu adanmışlarına! Bıraktığı aşka sahip çıkmak, Sevgili'ye sevgili olmak (Damla, 2013:481-482), Hz. Hatice'ye benzeyebilmek duasıyla. Allahümme Salli Ala Seyyidina Muhammed. Allah'ım rahmet eylesin. Ruhları için El-Fatiha.

KAYNAKÇA

Nurdan Damla, Aşka Adanmış Bir Ömür Hz. Hatice, Hayat Yayınları, İstanbul, 2013

BEDİR KARAHAN (K.S.) EFENDİ'NİN MEDRESE-İ YUSUFİYE'DE GEÇEN GÜNLERİ

ÖMER FARUK KEŞKEK

Esselâmu aleyküm ve rahmetüllâhu ve berekâtühu. Selam olsun, has bahçenin Bedir kokan güllerine. Selam olsun, Bedir Sultan'ın rahmet tohumları misali yeryüzüne saçılan evlatlarına. Selam olsun, kalbini bu ocağın suyu ile yıkamış, can evini temizlemiş ihvanlara. Mürşidimizin, kıymetli üstadımızın eleğinden geçerek nefsi ile cihat eden, her haliyle insanları hakikat yoluna tebliğ eden, Allah'ı yar, zikrini kar bilen yarenlere... Aşkın ateşini, pirimizin nazarından alarak bir ömür yüreğinde gezdirenlere selam olsun.

Kırkların geçidinden cihana aşkı tefsir eden, yüreklere ilahi davayı düşüren Bedir efendiye bende olabilmek, şükrü asla edilemez bir nimettir bizlere. Resul kokulu kelimeleri ile nice ölü kalpler can bulmuştur. Girdiği memleketlere, girdiği ocaklara, Allah'ın rahmeti de beraber girmiştir. Nice ölü kalpler dirilmiştir nazarında. Rabb'ini tanımadan, kulluktan bihaber ömür tüketenler, o güzel sultanın vesilesi ile öyle güzel bir aşka düşmüşlerdir ki, İslam'dan habersiz bir ömür tüketirken, seher vakitlerini gözyaşlarıyla eda eder olmuşlardır. Dertleri, ümmeti Muhammedi kurtarmak olmuştur ondan içenlerin. Mürşitlerin dahi intisap ettiği bir güzelliştir sultanımız. Öyle kutlu bir vazife görmüştür ki, beş manevi vazifenin beşi de kendisine verilmiş ve vazifesini tam manası ile yerine getirmiştir. Onun her hali, her kelama aşk üzere olmuştur. Davası aşktır. Yolu, aşk yoludur.

Öyle buyurmuştur sultanımız: **"Aşk olmazsa bir kulda, ibadeti taklidi olur. Aşk; Allah yolunda her engeli düz eder. Aşktır takva bineğinin yakıtı. Kulluk aşk ile yapılır. Mürit, her daim aşk üzere olur. Kul nefsinden aşk ile geçer..."**

Öyle ya! Hiç aşk olmadan yol yürünür mü? Kişi, gece yarısı tatlı uykusunu bölüp de, Rabb'ini zikredebilir mi hiç? Çileler yağmur olup yağsa dahi, insana: **"El-hamdülillah ki Rabb'im beni unutmamış, hesabında tutuyor."** dedirten nimettir aşk. Ölümü vuslat saymaktır. Yardan gayrısını yar bilmektir. Yalan dünyanın şerbetini, yârin zehrine değişmemektir aşk. Ebu Bekir (ra)'in gönlündeki dost sevdasıdır. Dilindeki Ya Rabbi! Beni öyle büyüt ki, cehennemini tek başıma doldurayım. Habibinin, affı için gözyaşı döktüğü ümmetinin bir tanesine dahi cehennemde yer kalmasın" dedirten güzelliştir aşk. Sahabe-i Kiram'ın yurtlarını, ocaklarını bırakarak Allah Resulü Efendimiz'in güzel davası uğruna, can vermeye koşarak gitmesidir. İki Cihan Serveri (sav)'ne **"Veysel Karani'nin muhabbetinin kokusu vuruyor yine"** dedirtebilmektir, Yemen illerinden Medine'ye. Bıçağın altına yatan İsmail'i, Rabbine kurban edebilmektir aşk. Kutlu ecdadımızın, kültürümüze ince ince işlediği güzel ahlaklardır. Atamız Osman Gazi'nin göğsünden yükselen dev çınardır. Önderimiz Yavuz Sultan Selim Han'ın, çölü geçerken sevdiğini önünde görüp, Hakk'a saygısından atından inme-

sidir. Kutlu bir müjdeyle gelen ecdadımız Fatih Sultan Mehmet'in yıkılmaz surları imanla yerle bir etmesidir. İmanla yükselen bir medeniyetin taşlarını örerken, ellerimizin ulaştığı yere, zalimin hayallerinin dahi ulaşamamasıdır aşk. Dua dua yetişen bir neslin, dünya kelamı konuşmadan Mescidi Nebevî'yi inşa ederek, asırlara dalga dalga, güzel ahlakı yaymasıdır. Kanuni Sultan Süleyman misali, Hakk'a saldıranların başına gök kubbeyi yıkabilmektir. Bin bir yangın içinde dahi, İslam güneşinin ışığıyla, çürük ipliğe hülya dizenlerin üstesinden gelen Abdülhamit'in, sevdiği rahatsız olmasın diye Medine'nin tren raylarına keçe döşetmesi, imansız yürekleri dahi etkileyerek İslam davasına düşürmesidir aşk.

Bizim yolumuz aşk yoludur. Dergâhımız, aşk dergâhıdır. Bizim mürşidimiz, başımızın tacı, Kutbu Cihan'ımız, Bedir Karahan (ks) Efendimiz ise aşk yolunun en güzel önderlerindedir. Rasulullah (sav)'a vekillik yapmış, aşk yolunda nice erenler

yetiştirmiştir. Bir ömür sevdiğini yüreğinde taşıyarak onun uğrunda her çileye hamdetmiş, ömrü sevdiğine zikretmekle geçmiştir. Dokuz oğlunu ve bir kızını kendi eliyle toprağa verse de, ne dili ne de kalbi hamd ve şükürden geri kalmamıştır. Onun için verilen ve alınan değil, sevdiği ve her daim yüreğinde ağırladığı Rabbi'nin rızası önemlidir. Allah davasında çektiği her çileyi, sevdiğine atılan bir adım bilmişti efendimiz. O yüzden de, her çileye aşkla girmişti. O Rabbi'ni, Rabbi de onu sevmişti. O sevdiğini zikrettikçe, sevdiği de onu zikretmişti. Bu yüzden davası uğruna girdiği cezaevinde dahi, nicelerinin irşadına vesile olmuştu. Biliyordu ki, o günleri de Rabbine çıkan yolların sadece bir tümseğiydi. Nerede ve ne halde olursa olsun, o daima sevdiği ile beraberdi.

Orası, onun için cezaevi değil, bir Medrese-i Yusufiye idi. Aşğın maşukuna giderken, zindanları, sevdiğine vuslat bildiği yerdin Medrese-i Yusufiye. Çünkü ehil olanlar bilirdi ki, her kışın sonu bahardı. Hakkıyla sabredenler için bu hep böyleydi. Yusuf (r.a.)'u Mısır'a sultan eyleyen Allah, soğuk karlarla örtülen bir kalbi, yemyeşil bahara çevirmeye kadirdi. Pirimiz Bedir Efendi'miz de bu hakikatin, en güzel idrakinde olan bir dosttu. Öyle ya; bir suç işlememişti ki cezalandırılsın. Derdi, Ümmet-i Muhammed olan bir Allah dostu, kime karşı ve ne için suç işlerdi ki? Zaten bir suç işlediğinden değil, halka sohbet edip zikrettiriyor diye alıkonulmuştu. Aylarca içeride tutulmasına rağmen, orada da kutlu vazifesini yerine getirmişti. Nicelerinin bu güzel yola girmesine vesile olmuştu.

Bedir Karahan (ks) Efendi, cezaevinde kalırken, kendisiyle aynı yerde kalanlar da, onun nazarından ve halinden etkilenmişti. Öyle ki, koğuştan cezbe ve ağlama sesleri, dışarıya duyulurdu Efendi sohbet ederken. Cezaevinin müdürü, bir gün bu sesleri duyarak neler olduğuna bakmaya gitti. Baktı ki, katili, hırsız ve daha nicesi Bedir Efendi'nin sohbetini dinliyor. Kimse, Efendi'den

gözlerini bir an dahi ayırmıyordu. Kimisinin gözünden yaş geliyor, kimisi cezbeye kapılıyor ve ağlıyordu. Müdür, sohbeti bölmeden Efendi'nin yanına geçerek oturdu. Müdürün yardımcıları, bu ağlama seslerini daha sonra işiterek, susturmak için Efendi'nin olduğu koğuşa doğru yöneldi. Baktılar ki, müdür oradaydı ve gözyaşlarıyla Efendi'nin sohbetini dinliyordu. Belli ki, Efendi'nin deryasına çoktan kapılmıştı. Bunu fark eden müdür yardımcıları, kendi aralarında konuşarak, "Bu Bedir Efendi dedikleri adam, burada daha tehlikeli. Bu adam dışarı çıkmazsa, belli ki herkesi kendi sohbet halkasına katacak" dediler.

Efendi; bütün karanlıkları aydınlatan bir İslam güneşiydi. Fakat güneş ne kadar aydınlık olursa olsun, gözünü aydınlığa kapatan, küfründe inat eden hakikati göremezdi. Oysaki ne güzel bir nimetti bu dünyada onunla aynı dönemde yaşayabilmek, bir sohbetine, nazarına denk gelebilmek... Ama Bedir Efendi, öyle zor bir dönemde bu vazifeyi yapmıştı ki, pîrimiz her ne kadar gül bahçesi olsa da, etrafı, gözü çöplükte olan, karga misali fesatlıkta olanlarla doluydu. Sohbeti ve zikri, sürekli şikâyet edilir, polis tarafından basılırdı. Ahir ömründe, defalarca hâkim karşına çıkarak ifade verdi.

Yine bir gün, cezaevinde kaldığı dönemlerde Efendi'ye, yan koğuştaki hacca gidip gelen birisinden bahsettiler. Bedir Efendi, bu duruma pek ehemmiyet vermedi. Kaldığı koğuştaki, adı fazlaca duyulmuş şerli bir eşkiya vardı. Onu görmek istedi. Oradakiler: "Aman efendim! O adam şerli insanın tekidir. Kaç tane adam vurduğu, kaç tane hırsızlık yaptığı belli değil. Şimdi gelirse, belki size de zarar verir. Zaten gelmez de. En iyisi boş verin onu..." diye itiraz ederler. Efendi ısrarla görmek ister. Fakat oradakiler, çağırırsalar kendilerine musallat olacağını ve gelmeyeceğini söylerler ısrarla. Nihayet, Bedir Efendi'nin, kendisini çağırdığını söylerler adama. Beklenen aksine, adam Efendi'nin huzuruna gider. Bedir

Efendi, birçok irşadında olduğu gibi, onun elini tutarak nazar eder ve bu kişi cezbeye kapılarak bayılır. Bir müddet yerde baygın bekler adam. Oradakiler hâlen, bu adamın, kendilerine zarar vereceği düşüncesi ile korkarak olan bitenleri izlerler. Adam bir müddet sonra ayılır. Efendi'nin huzuruna diz çöker. Bedir Efendi, bir müddet adama nasihat ederek, "**Oğlum! Bu yaşına kadar hep asıp kestir. Çaldın çarptın. Senelerin ziyan içinde geçti. Rabb'inden bihaber yaşadın. Gel, sana ders vereyim. Tövbe et bu yaşantıya. Kimsenin canını yakma. Doğru yol üzere ol..**" der. Adam: "**Siz nasıl emrederseniz doğrudur efendim.**" diyerek Efendi'ye intisap eder. Orada kalanlar ise Efendi'nin büyüklüğüne ve maneviyatına bir kez daha hayran olurlar.

Her hatırasında da görüldüğü gibi Bedir Efendi, gittiği yerlere hep aşk ve feyiz götürmüştür. Her kim O'nun Kevser'inden içtiyse, yüreğinde ilahi aşkı bulmuştur.

Bedir Efendi'nin yine cezaevindeki bir hatırası da şöyledir; Efendi'yi hedef alan, tarikata ve İslamiyet'e karşı bir gardiyan, Efendi'nin yanına gelir. O dönemlerde, devlet tarafından hedef alınanlar, sadece tarikat ehli değildir. Gerçekten terör propagandaları yapan, asker ve polisi hedef alan, hem Din-i İslam'ı hem de birlik ve bütünlüğümüzü hedef alan kesimler de vardır. Efendi ile uğraşmaya çalışan bu İslam karşıtı gardiyan da, Efendi'ye bu aranan şahıslardan bir tanesinin nerede olduğunu sorar. O dönemde, devlet bunların başına ödül koymuş, bunları bulanlara para ödülü vereceğini açıklamıştır. Efendi'nin kerametlerini görmesine ve bilmesine rağmen, Efendi'ye karşı olan bu gardiyan, Efendi'nin ağzından bu adamın yerini öğrenerek para ödülünü almak ister. Peygamberimiz (sav)'in kerametlerine şahit olsa dahi, hidayet bulmayıp, "büyücü" diye iftiralardan ve geçeceği yollara dikenler döşeyen Ebu Cehil'ler, maalesef ki her asırda mevcuttur. Efendi de bunun farkına vararak, o gardiyana: "**Ben onun yerini söylemesine**

söylerim de, sen bana yine de inanmazsın oğlum. Çünkü senin niyetin doğruyu bulmak değil. Onu bulup devletten parasını almak.” der. Daha sonra Efendi, gardiyana, aranan şahsın nerde olduğunu söyler. Gerçekten de aradıkları adam tam da Efendi'nin tarif ettiği yerde bulunur. Allah'ın dostu ile alay etmenin vebali olacaktır ki; bu gardiyan daha sonra aklını yitirir ve oradaki görevinden alınır.

Bedir Efendi, her haliyle, Hâk ile Hâk olmuş bir veli idi. Kul; Rabb'i ile bir olur da, Rabb'i kulu ile beraber olmaz mı hiç? Olur elbet. Bedir Efendi de, cezaevindeki günlerinde, her an Rabb'i ile beraberdi. Orada dahi, irşat vazifesini yerine getirirdi. Namaz vakti namazını kılar, diğer vakitlerde oradakilere sohbet eder veya zikirle meşgul olurdu. Namaz vakitlerinde abdest almaya çıkar, kilitli kapıları dahi açarak abdestini alır ve tekrar yerine gelirdi. Nasıl çıktığına ve neden geri geldiğine, onun halinden haberdar olmayanlar bir türlü akıl sordiremezlerdi. Çünkü Bedir Efendi, baktığı zaman kalp gözü ile görürdü. Kalp gözü ile bakanlara da perde olmazdı. O biliyordu ki, bu imtihan dünyasının dar geçitlerinden biriydi o günler. Rabb'i ile dost olduğu için de, imtihanın vaktini, saatini bilir, ne zaman ve ne kadar süreceğinden de haberdar olurdu. Gönlünü, Allah (c.c.)'a dost eyleyenler için geçerli değildi perdeler. O yüzden de sadece zahirde değil, batından da haberleri vardı. Onun için zaman ve mekan önemli değildi. Çünkü baktığı her yerde sevdiği vardı ve O'nunla beraberdi.

Yine bir gün, mahkemede hâkim karşısına çıkarılmıştı Bedir Efendi. Hâkim, kendisine sordu: *“Bak Bedir Hoca! Milleti başına toplayarak sohbet etmekten, zikir yaptırmaktan vazgeç. Ben de seni salayım. Yoksa buradan çıkartmam.”* Bedir Efendi: **“Ben bu vazife ile vazifelendirildim. Benim işim, ümmet gaflet çukurundayken, onları o çukurdan kurtarmaktır. Bu vazifemden, ölsem de dönmem. Sende aynı çukurasın. Gel seni de kurtarayım.”** dedi. Hâkim,

Efendi'nin bu sözüne oldukça şaşırdı. Lakin Efendi'nin dediğine de yanaşmadı. Sözlerini yineledi. Efendi ayağa kalkarak bastonu yere vurdu ve bütün heybetiyle, **“Vallahi, bana bu emrin geldiği yer, senden çok daha büyüktür.”** dedi. Bu olay, Efendi'nin diğer mahkeme duruşmalarında da tekrar etmişti. Fakat Efendi, heybeti ve kararlılığı ile her seferinde hâkime aynı cevabı veriyordu. Onlar ne kadar zalim olurlarsa olsunlar, Efendi'nin davasından döneceği yoktu. Zaten ellerinde onu mahkûm edecek sebepleri de yoktu. Hâkim, Efendi'nin beraatını yazarak tahliyesine karar verdi. Müritleri, hane halkı, sevenleri, çok ama çok özlemişti Efendi'yi. Yürekleri serinleten sohbeti, geniş gönüllülüğü, enginde duruşu, güllerden güzel bakışı ve cana can katan sohbeti ile yeniden evlatlarına kavuşmuştu. Cezaevine girişi oradakilere bir irşat nimeti olurken, müritlerinin aşk ateşine eklenen bir de hasret ateşi olmuştu. Varlığı ne kadar büyük bir güzellikse, yokluğu da

o kadar derin bir yaraydı Bedir Efendi'nin. Çünkü böylesi bir Mürşidi Kamil, böylesine yüce bir Kutbu Cihan, tarihlerin dahi zor tanıklık edeceği bir nimetti. Müritleri için, aşk demekti Bedir Efendi. En güzel kelimelerin, en derin manası demekti. Nazarı, kelimelerin tarife aciz kaldığı bir sevda idi. Her hali, Rabb'ini hatırlatırdı insana. Her kelamı, bir inci tanesi kadar güzeldi. O'ndan işitilmiş ise bir söz, kolay kolay akıllardan, yüreklerden silinmezdi. Çünkü Bedir Efendi, Rabb'inden kullarına çağlayan, bir güzel derya denizdi. Ona bakmanın serinliği, dünya nimetlerinin hiçbirisinde yoktu ve olamazdı da. O varken ve konuşurken, her şey anlamını yitirirdi. Evet. Bu dünyadan bir Bedir Karahan (ks) Efendi geçti. Bizlere de, o kadar güzel bir emanet bıraktı ki, hiçbir babanın evladına bırakamayacağı bir nimete sahip olduk. Onun tevhit halkası ve irşat kapısı, kıyamete kadar bu ümmete aydınlık olacaktır. Kendisinin de buyurduğu gibi, kılıç kınından çıkınca daha keskin olacaktır. Bizlere, seneler öncesinden, bu günleri tarif ederek: **"Esas Bedir'i siz Muhammed Arap evladında göreceksiniz."** demiş ve Muhammed Arap Karahan (ks) Efendimiz'in, kendisi misali, ne kutlu bir vazife göreceğini söylemiştir.

Kıymetli kardeşlerim, inşallah bu sayımızda da sizlere nacizane, kıymetli üstadımız Bedir Efendi'mizin, Hz.Yusuf (ra) misali, cezaevindeki çile ve hizmet günlerinden bahsettik. Hatamız, kusurumuz ve eksiklerimiz var ise affınıza sığınıyoruz. Hakkınızı helal ediniz. Sizleri, aynı mürşidin evladı olma nimetinin güzelliği ile selamlıyor, en güzel dualarımızda buluşmayı Rabb'imizden niyaz ediyoruz. Son olarak üstadımız cezaevinde iken, Kahramanmaraş ilinin Afşin ilçesinin Nadir köyünden bir ihvanın, Efendi cezaevinde tutulduğu zamanlardaki hasretini döktüğü bu satırlarla kelamımızı bitirelim. Esselâmu aleyküm ve rahmetüllâhu ve berekâtühu.

Yakalandın duydum, Nadir'a geldim.
Müritlerden sizi sordum Efendim.
Hanenin içinde bir müddet durdum.
Az da olsa teselli buldum Efendim.

Mürşidim sana yandım özümden.
Kan yaş akıtırım iki gözümden.
İncitmeden sordum küçük kızından.
Ne dediler ise kandım Efendim.

Cuma günü gelen ihvandan sordum.
Gazete üstünde resmini gördüm.
Mürşidi Kamil'i çok gamlı buldum.
O gece rüyamda gördüm Efendim.

Devlet adamları bunu bilseler.
Allah haber verse, sırta erseler.
Seni tez zamanda salıverseler.
Şerefli askerin, ordun Efendim.

Gün be gün benim dertlerim artar
Yüce Mevlam! Mümin kulunu kurtar.
Acizdir bu kulun, mateme batar.
O günde sırlara erdim Efendim.

Hapishaneyi gördüm, yeriniz dar mı?
Ekmek verilir amma katığın var mı?
Yattığınız yerler yataksız zor mu?
Korkarım gönlünü kırdım Efendim.

Cümle Müslümana selamım söyle.
Saniye terk etme, zikrini eyle.
Ta ezelden İslam gariptir böyle.
Huzurunda boynum büktüm Efendim.

YAVAŞ YAVAŞ

İnsanoğlu sanma bu dünya senin
Görmez gören gözler tutmaz ellerin
Turap olur bir gün tatlı bedenin
Sarar kara toprak dost yavaş yavaş

Can bedeni sende birer emanet
Emanet bedene etme hıyanet
Zamanı gelince kopar kıyamet
Kalmaz tek bir canlı taş yavaş yavaş

Malım mülküm deme sahip değilsin
Nefsin yenmeyince galip değilsin
Ayaklar taşımaz kendi bedeninin
Eğilir kemikler bel yavaş yavaş

Bu dünya fanidir düşme gaflete
Ne çalıştın ne kazandın ahrete
Dirilip varınca mahşer yerine
Mhrlenir ağız dil yavaş yavaş

Sabır tac eynlenmiş ilmin başına
Yakup çok üzüldü Yusuf düşüne
Ağlamaktan perde indi gözüne
Yaşlar damla damla sel yavaş yavaş

Eyüp sabreyleyip çekmişti ile
Veysel oban oldu yandı çöllerde
Girmek için gerçek olan cennete
Sürerler sırata gr yavaş yavaş

Garip aşık burası imtihan yeri
Hakk'a kavuşamaz nefsin kölesi
Mizan terazisinin yoktur hilesi
Günah sevabını tart yavaş yavaş

Erol ŞENÖZ

SAAT KULESİ GİBİ ÖNDERLER

RABİA TUNÇ KARAGÖZ

Tarihi roman alanında çalışmalar yapan biri olarak peyderpey tarihimizi ve düşmanlara karşı yaşanan amansız mücadeleleri sağlam kaynaklardan okumaya gayret ediyorum. Savaşların en büyük sebepleri hain zihniyetli milletlerin başkalarının toprağına, vatanına, namusuna, inancına göz dikip elde etme isteğinden kaynaklanıyor.

Vatanı tehlikeye giren milletler ise aralarından en civanmert, en savaşçı, en gözü kara ve en zeki olanı komutan seçip başlarına yol gösterici olarak tayin ediyorlar. Böylece düşmana karşı sağlam ve güçlü bir ordu tahsis ediyorlar. Kumandan, askerlerini sıkı bir eğitime alıyor ve düşmanı yakından tanıyan ve daha önce defalarca galibiyet kazanan biri olarak savaş stratejilerini en ince ayrıntılarına kadar neferlerine öğretiyor.

Sonra ordu silahlandırılıyor ve bu amansız düşmanla dişe diş kana kan bir mücadele başlıyor. Başboş hareket eden, ordu kurallarına uymayan, komutanın sözünden çıkan "Ben kendi kendime yeterim. Bu azıllı düşmanı da yenerim" diyen, tabiri caizse yok oluyor, allame-i cihan olsa dünya üzerinden adı sanı siliniyor.

İnsanoğlu var olduğu günden itibaren toprağına, vatanına saldıran düşmanları olduğu gibi; bir de kültürüne, değerlerine, inancına, imanına ve ahiret saadetine saldıran büyük düşmanların içinde var olmuştur. Bir de bu saldırganlara nefis ve şeytan da katılınca tehlikenin boyutlarının daha da artması kaçınılmaz olmuştur.

Üstelik manevi hayatımıza saldıranların tehlikesi maddi savaşlarda olduğu gibi sadece dünyevi tehlikeden ibaret değildir.

Vatan uğruna yapılan savaşlarda ölürsek şehit kalırsak gazi olup mükâfatımızı alıyoruz. Ama manevi savaşlarda kaybedersek Allah muhafaza ebedi yurdumuzu ve dahi ahiretimizi kaybediyoruz.

Bu büyük mücadelede amansız düşmanlarımız şüphesiz en başta nefis ve şeytandır. Dinimize, imanımıza, dünyamıza, ahiretimize saldıran ve bizi ebedi karanlığa sürükleyecek olan en tehlikeli düşmanlar. Bu kanunları yeryüzüne koyan Kadiri Rahim olan Mevla'mız, bu azıllı düşmanlar karşısında elbette bizleri savunmasız bırakmamıştır. İnsanoğlunu güçlü silahlar ile donatmıştır. Lakin bu silahları kullanma seçeneğini biz kulların cüzi iradesine bırakmıştır.

En önemli silahlarımız yeryüzüne bir güneş gibi doğan rehberimiz Muhammed Mustafa (sav) sonra Kur'anı Kerim ve tefekkür etmemiz için kâinatın kitabı yeryüzdür. Ve bir de yol gösterici komutanlar hükmündeki evliyalar, enbiyalar ve mürşidi kâmillerdir.

İnsan her alanda eğitime muhtaç yaratılmıştır. İnsan âdem olma yolunda bu büyük düşmanlar karşısında iyi bir eğitimciye iyi bir kumandana ihtiyaç duyar. Peki, bu güveneceğimiz teslim olacağımız sözünü kulaklarına küpe edeceğimiz önder insanları nasıl belirleyeceğiz?

Tabii ki saat kulesi gibi bir yol göstericilerle.

Saat kulesi de nereden çıktı dediğinizi duyar gibiyim.

Şu şehir meydanlarındaki saat kulelerini bilirsiniz. Kafası karışanlara, yönünü şaşıranlara, zamanı unutanlara yollarını gösteren devasa saat kuleleri. Kocaman yelkovanları

ve akrepleri ile insana “Gün bugün saat bu saat” derler adeta.

Onun öylece uzun yıllar kendinden emin vakarlı duruşu bir şehre kendini iyi hissettirir.

Şirazeniz ne kadar kaymış olsa da bir saat kulesi ile karşılaştığınızda zamanı adeta mühürler olduğunuz âna gelirsiniz.

Misal ona bakınca saat 12.30 dersiniz. “An bu an! Saat bu saat nev’inde.

İşte Hayatımızdaki önderimizi de saat kulesi gibi insanlardan seçmeliyiz. Herkes sadece kendine zamanı gösteren bir kol saati gibi olabilir. Ama bir topluluğa yön göstermek, özüne döndürmek, haddini bildirmek, baştan başlama feyzi vermek, ümit aşılama hâsılı saat kulesi gibi olmak her babayığının harcı değildir.

Yeniden tarihimize dönecek olursak biz Müslüman Türk Milleti topraklarımıza ve vatanımıza sahip çıkma hususunda nasıl diğer milletlerden önde isek manevi hayatımızı korumada da büyük manevi komutanlar yetiştirmiş bir milletiz. Mevlana Celalettin’i Rumilerin, Yunus Emrelerin, soluduğu havayı soluyoruz.

O büyüklerimiz bizim saat kulelerimizdi. Ve şüphesiz tasavvuf ordularımızın önde gidenleri idi. Bu büyük orduya dâhil olduktan sonra o ordunun komutanına tabi olmak en büyük vazifedir. Gayemiz nefis ve şeytan karşısında galip gelip sonunda hakka ulaşmak ise, bu tasavvuf okuluna ve bu okulun hocalarına tabi olmak elzemdir.

Bu kutsal davada bazen yerlerde sürünürsün, bazen dağlara tırmanır engelleri aşarsın, bazen derin sularda nefesini tutup kemal noktalarına talip olursun. Nihayetinde bu büyük savaşa komutanınla hazırlanır, gizli aşikâr tüm saldırılar karşısında zaferle sonuca ulaşırsın biiznillah.

Evet tasavvuf ve bir kamil mürşide tabi olma iradesi göstermek latifleşmenin, hakiki insan olabilmenin başlıca şartıdır. Bu

büyük yolculuğu tek başına aşabileceğini düşünen yanılır, hata eder. Önünde büyük tuzaklar olan insan, bu büyük engelleri iyi bir eğitimci, iyi bir yol gösterici ile aşabilir. Nefsine, şeytana ve onların iman çalan hilelerine karşı selametle çıkabilir. Doktorluğa talip bir talebe “Benim ne tıp kitaplarına ne de bu işin okuluna hocasına ihtiyacım yok. Ben kendi kendime doktor olabilirim” dediğinde bu kimseye inandırıcı gelmiyorsa, kulluk yolunda da bir tasavvuf okulu olmadan başarabilmesi mümkün değildir. Mutavavıflar ve birçok din âlimi bu maddi manevi eğitimin gerçekleşmesi için bir mürşidi kâmile bağlanma hususunda hemfikirdirler.

Bu nazarla baktığımızda mürşit bir terbiye edicidir. Terbiye eden makamındaki hoca, öğrencisinin kapasitesine göre; azar ile nazar ile ceza ile mükâfat ile talebesini eğitir ve tabiri caizse yola getirir. Çünkü ister ki talebe iyi yetişsin, karşısındaki azılı düşmana yani nefesine uymasın. Mertebe kaydetsin, insanlığa faydası dokunsun. Sonra da selametle Rabbi Rahimine kavuşsun. Böyle bir gaye ile elinden tutulan mürşide hizmet etmek, verdiği ödevleri yerine getirmek müridin boynunun borcudur. Netice itibari ile mürşidi kâmil bize sünnetullahı uygun nasıl yaşanır, Peygamber Efendimizin sünnetlerine ittiba etmek nasıldır, bütün bunları yaşayan bir örnek olarak karşımızdadır.

Tasavvuf ehline dâhil olmak bir nevi kulluk vazifesi ve nefis terbiyesi yolunda bir seferberlik ilanıdır. Bizler de bu büyük orduya dâhil olan neferleriz. Başımızda da büyük kumandanlarımız mevcuttur biiznillah. Onların eğitimine tabi olmalı, ahiretimizi tehlikeye atan azılı düşman nefis ve şeytana karşı tüm vazifelerimizi yerine getirmeliyiz ki bu büyük mücadeleyi kazanalım.

Bizi ötelelerde tek kurtaracak olan imanımıza hanel gelmemesi için canla başla mücadelemize devam etmeliyiz. Bu yolda bizlere rehberlik eden, yol gösteren büyüklerimize, mürşidi kâmillerimize selam olsun.

SİYER-İ NEBİ

FATMA ZEHRA ÇABUK

İLK VAHİY

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Cenab-ı Hakkın adıyla başladığımız bu yazımızda sizleri sonsuz rahmet ve merhamet sahibi rabbimizin selamı ile selamlarım. "Essalamu Aleyküm"

Sizlere ilk vahiy ardından ilk Müslümanlardan bahsedeceğiz biiznillah.

Efendimiz (sav) mübarek kırk yaşını doldurmuşlardı. Her sene Ramazan ayını Nur Dağı Hira Mağarasında inzivaya çekilerek geçirirdi. Yine 610 yılında da Ramazan ayını aynı şekilde geçirecekti. Her tarafı iyice kuşatan gaflet ve cehalet Resul-i Ekrem'e yalnızlığı daha da sevdireliyordu. Öyle karanlık bir çağda tüm kötülüklerden uzak beyaz bir inci tanesiydi. Hiç bir şekilde bulunduğu toplumdaki etkilenmez, onların ilgi duyduğu tüm kötülüklerle de yüz çevirirdi.

İlk vahiyle şereflendirilmeden önce Efendimiz (sav) altı ay kadar bir süreyle sadık rüyalar görerek, Cenab-ı Hak tarafından manevi bir hazırlıkla vahye hazırlanmıştı. Bu sadık rüyalar ise tıpa tıp çıkar ve yol gösterirdi.

Efendimiz (sav) yine bu yılda mübarek Ramazan ayını Hira Mağarasında geçirmek için azığı alıp yola çıkmıştı. Ceddi olan Hz İbrahim'in Hanif dinine göre rabbine yönelik tefekkür ediyordu. Azığı bitince şehre inip Kabe'yi tavaf ediyor ardından bir süre evinde kalıp, azığını alarak tekrar yola çıkıyordu.

Ramazan ayının 27.gecesi idi. Vahiy Meleği Cebrail (as) peygamberimize (sav) güzel bir insan suretiyle geldi. Ona "ikra" (oku) dedi. Efendimiz (sav) olayı şöyle anlatır;

"Beni tutup takatim kesilinceye kadar sıktı. Sonra bıraktı ve: "Oku!" dedi. Ben oku-

ma bilmem dedim. O beni tekrar tutup iki defa takatim kesilinceye kadar sıktı. Sonra bıraktı ve tekrar "Oku!" dedi. Ben okuma bilmem dedim. Üçüncü defa beni tutup sıktı sonra bıraktı ve tekrar "Oku!" dedi. Her şeyi yaratan Rabbinin adıyla! O insanı pıhtılaştırmış bir kandan yarattı. Oku senin Rabbin kalemle yazı yazmayı ve insana bilmediğini öğreten, bol kerem ve ihsan sahibidir." (Alak, 1-5) dedi. Bu, Kur'an vahyinin başlangıcı olmuştur.

Sevgili peygamberimiz (sav) çok korkmuştu. Yüreği adeta titriyordu. Koşarak evine gitti. Yolda dağlar taşlar onu "Essalamu Aleyke ya Rasulullah" diyerek selamlıyordu. Rasulullah eve vardığında Hz Hatice validemize "Beni örtün, beni örtün!" diye buyurdu. Hz Hatice validemiz çok endişelendi ve hemen Efendimizin (sav) üzerini örttü.

Rasul-i Ekrem uyandıığında Hz Hatice validemize başından geçenleri anlattı. Hz Hatice validemiz çok feraset sahibi ve faziletli bir kadındı. Nitekim Cenab-ı Hak onu Habibine laik bir eş seçmişti. Hz Hatice validemiz Efendimizi (sav) şöyle teselli etti.

"Hiç korkma! Allah (cc) seni hiç bir zaman utandırmaz, üzüntüye uğratmaz. Çünkü sen akrabana bakarsın, işini görmekten aciz olanların yüklerini taşırsın, yoksula kimsenin vermediğini verir, kazandıramadığını kazandırırısın. Misafirleri ağırlarsın. Uğradıkları musibet ve felaketlerden halka yardım edersin." dedi.

Bu sözlerinden de anlaşılacağı gibi Hz Hatice validemiz her zaman Peygamber Efendimizin (sav) yanında olup ona her konuda destek verirdi. İnsanlar arasında onun güzel ahlakını en iyi bilen de tabi ki eşiydi.

Daha sonra Hz Hatice validemiz akrabası olan Varaka bin Nevfel'e Peygamber Efendimizle (sav) birlikte gidip durumu anlattı. Varaka ise Peygamber Efendimize (sav) şöyle dedi;

"Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki sen bu ümmetin peygamberisin! Sana, Musa'ya gelen "Namus-u Ekber"

gelmiştir. Seni yurdundan çıkarıp seninle savaşacaklardır." dedi.

Bunun üzerine Hz Hatice validemiz Peygamber Efendimize (sav);

"Ey Allah'ın Elçisi seni evvela ben kabul ve tasdik ederim" buyurdu ve İslam Dininin ilk Müslümanı oldu. Rabbin Hz Hatice validemizden razı olsun bizi ona layık evlat, Efendimize layık ümmet kılınsın inşallah...

İlk Müslümanlar

Canlar canı ilk vahyin gelmesiyle peygamberlik vazifesine başlamıştı.

Davetine ilk icabet eden Hz Hatice validemiz iman edince kızları; Rukiye, Ümmü-gülüm, Fatıma da iman ettiler.

Daha sonra Efendimiz (sav) çok sevdiği en yakın dostu Hz Ebubekir'i (ra) davet etti. Efendimizin ona olan muhabbetinden ötürü aile dışından ilk önce onu İslam'a davet etmişti. Efendimizin davetini tereddüt etmeden kabul etti ve Müslüman oldu. Onun Müslüman olduğunu gören bazı kimseler de davete icabet etti. Hz Ebubekir (ra) hem Mekke'nin ileri gelenlerinden hem de zengin bir tüccardı. Hiç esirgemedi tüm malını İslam Dini için harcadı ve birçok köle azat etti. Efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuşlardı;

"Allah beni size peygamber olarak gönderdiğinde evvela bana sen yalancısın dediniz. Lakin Ebubekir; O doğru söylüyor dedi ve hem canı hem de malı ile bana son derece yardımcı oldu." Efendimizi doğruladığı için "Sıddık" sıfatıyla şereflendirilmiştir. Ona olan muhabbetini şu sözleriyle de dile getirmiştir;

"Ebubekir bendedir, bende ondanım. Ebubekir dünyada ve ahirette kardeşimdir."

Efendimiz (sav) Hz Ali'yi (ra) beş yaşındayken yanına alıp sorumluluğunu üstlenmişti. Hz Ali (ra) bir gün Efendimizi (sav) ve Hz Hatice'yi Kuran okurken gördü. Efendimize "bu nedir?" diye sordu. Efendimiz de ona İslam Dinini anlatıp onu davet etti. Hz Ali (ra) de davete icabet etti. Fakat Müslümanlığını babası Ebu Talip'ten bir süre

gizledi. Müslüman olduğunda ise on yaşındaydı.

Hz Ali den sonra ise Efendimizin (sav) kendisini çok sevdiği azatlı kölesi Zeyd bin Harise Müslüman oldu. İlk sekiz Müslümana "Sâbikûn-ı İslam" denilirdi. Kırka kadar ilk Müslüman olanlar ise şöyledir;

1 Hz Hatice	21 Bilal Habeş
2 Hz Ali	22 Habab
3 Hz Ebubekir	23 Hatib
4 Hz Osman	24 Halid Bekir
5 Zeyd bin Harise	25 Abdurrahman Cahş
6 Talha bin Ubeydullah	26 Ebu Ahmed
7 Zübeyr bin Avvam	27 Amir
8 Sa'd bin Evi Vakkas	28 Amir Rebia
9 Abdurrahman bin Avf	29 Vakid
10 Said bin Zeyd	30 Erkam
11 Ebu Ubeyde bin Cerrah	31 Üveys
12 Hz Hamza	32 Halid
13 Haris	33 Ömer
14 Cafer	34 Nuaym
15 Musab bin Ümeyr	35 Ammar
16 Mesud	36 Süheyb
17 Iyas	37 Mikdad
18 Ebu Zere el-Gifari	38 Said Hudri
19 Ebu Selman el-Farisi	39 Anbese
20 Osman bin Ma'zun	40 Hz Ömer

Allah (cc) onlardan razı olsun. Bizleri de Sahabe efendilerimizin yolundan gitmeyi nasip eylesin inşallah.

Gizli davet üç yıl sürdü. Açıktan davet ise şu ayeti kerimelerle başladı.

"Yakın akrabalarını uyar, müminlerden sana tabi olanlara rahmet ve himaye katarlarını indir. Şayet sana asi olup karşı dururlarsa, onlara; Ben sizin işlediklerinizden tamamıyla uzağım, de." (Şuara 214-216)

"Sana emrolunanı açıktan açığa beyan et. Müşriklerden yüz çevir." (Hicr 94)

Bu inen ayeti kerimeler üzerine Efendimiz (sav) ilk önce ailesini yemeğe davet edip onlara ziyafet verdi. Onlara da İslam Dinini anlatıp davet etti. Amcası Ebu Leheb davete hiddetle karşı çıktı ve topluluğu dağıttı. Bunun üzerine Efendimiz (sav) daveti daha da genişletti. Safa Tepesine çıkarak;

"Ey Kureyş Halkı" diye seslendi. Onun sesini duyanlar oraya koşular ve etrafında toplandılar. Efendimiz (sav) onlara:

- "Size şu tepenin arkasında bir düşman ordusunun bulunduğunu haber versem bana inanır mısınız?" diye sordu.
- "Evet, inanırız, çünkü senin yalan söylediğini hiç duymadık", dediler. Efendimiz (sav) onlara:
- "O halde sizi uyarıyorum. Siz eğer Allah'a inanmazsanız, büyük bir azaba uğrarsınız", dedikten sonra kabile adlarını ayrı ayrı söyledi.
- "Haberiniz olsun sizin için ne dünya menfaati sağlamaya, ne de ahirette bulacağınız nasibi hazırlamaya sahip değilim. Bunlar sizin bir sözünüze bağlıdır. O da Allah' dan başka ilah yoktur demenizdir", dedi.

Ebu Leheb hemen ayağa kalkarak:

- "Günümüzü zehir ettin. Bizi buraya bunun için mi topladın" dedi. Bunun üzerine bu toplantıda bir sonuç vermedi.

Cenab-ı Hak bizleri bu yolda kâmil Mümin eylesin biiznillah.

Bir sonraki yazımızda "İslam Davetinin gelişmesi ve Habeşistan'a hicretten" bahsedeceğiz inşallah selam ile...

Kaynak:

İbn-i İshak, s. 118; İbn-i Said 3,21

Buhari, Ashabu'n-Nebi, 5

Deylemi, 1,437

Şuara 214-216

Hicr 94

FEYİZ DERYASI

AYŞE ARLI

MÜRİT OLANDA VE MÜRİT OLMAYAN- DA NİYET

Bismillahirrahmanirrahim

Allah'ın (cc) selamı, rahmeti, bereketi üzerinize olsun.

Bu yazımızda niyet mürit olan bir kulda nasıl olmalı, mürit olamayan bir kulda nasıl olmalı, ondan bahsetmeye çalışacağız biiznillah.

Niyetin önemine binaen bir kıssa paylaşayım sizlerle; "Adamın biri camiye ilk giden olmak ister. Namaz vaktinden yarım saat evvel camiye gider, kendisine senden önce gelen oldu denir. Bir sonraki vakit için biraz daha erken gider. Lakin yine aynı cevabı alır. Senden önce gelen oldu. Birkaç vakit daha aynı şekilde devam eder. Adam bu işin hikmetini öğrenmek istediğinde kendisine; filanca vakti giren namazı eda etmek için geldiğinde, sonraki vakti de bu camide kılalım ya Rabbi diye niyet ediyor o yüzden her zaman senden önce camide oluyor denir."

Daha önceki yazılarda niyet konusunun önemini uzun uzun bahsetmiştik. Bu kıssa ile tekrar değinmiş olduk. Peki, mürit olanda ve mürit olmayanda niyet aynı şekilde mi olur?

Mürit olan insan, hepimizin bildiği gibi bir şeyhe intisap etmiş (tâbi olmuş) kimselerdir. Mürit olmayan ise henüz bir şeyhe tâbi olmamış kişilerdir.

Mürit olan kişiler için niyet; şeyhin kalbini Allah-u Teala'nın yeryüzündeki aynası olarak düşünüp, kendi kalbini o ayna aracılığıyla Allah-u Teala'nın rızasına ulaşmayı niyet eder. Yani sadık bir müridin dünyaya ve ahirete ait bazı amaçlar (cennete girme cehennemden korunma) manevi haller, keramet sahibi olma ve bunlar gibi Allah'ın (cc) rızası dışındaki istekler olmamalıdır. Şeyhinin kalbini Allah'ın

(cc) bu dünyadaki aynası olarak gören mürit, az önce bahsini ettiğimiz amaçlara niyet etmek yerine, şeyhi ile birlikte olmayı niyet etmelidir. Yunus Emre'nin de dediği gibi;

Cennet cennet dedikleri

Birkaç köşkle birkaç huri

İsteyene ver onları

Bana seni gerek seni

Mürşit, mürit için Allah'ın (cc) rızasına ulaşmak için bir vasıta. Allah'ın (cc) rızasına giden yolun rehberidir. Bu sebeple mürit kalbini ona dönmeli, niyeti mürşit ile olmalıdır.

Kalbin mürşide dönmesi ve niyetin onunla olması, sadece Allah-u Teala'ya gerçekten muhabbet (sevgi/aşk) sahibi olanlarda mümkündür. Niyeti bu şekilde olan mürit için, Allah'ın (cc) lütfu ve kahrı eşittir. Bazı âşıklar "sevgiliden sadır olan bütün işler sevgilidir" demiştir.

Mürit olmayan kimseler ise Allah'ın (cc) rızasını alarak bir tarikata intisap etmek niyetinde olmalıdır. Mürşitten bir keramet görmek için intisap etmemelidir. Aksine şeyh sayesinde Yüce Mevla'nın hoşnutluğunu kazanmak için tâbi olmalıdır. Çünkü keramet aramak, ona inanmamak ve teslim olmamak anlamına gelir ki, velilikte keramet şart kılınmamıştır. Bazen şeyhte keramet olur fakat açığa vurmasına izin verilmez. Ya da izin verilmiş olur ama şeyh açığa vurmaya gerek görmez. Bunları dikkate almak gerek. Bir istikamet (yolun) bin kerametten üstün olduğunu unutmamak gerekir. Yüce Allah'ın (cc) biz kullarından istediği ise istikamet üzere olmamızdır. Şeyh bu istikamette müridin yol göstericisidir. Rabbim hepimizi istikamet ve hidayet üzere şeyhimizin ardında kendi yolunda her daim olmamızı nasip eylesin inşallah. Allah'a (cc) emanet olun...

11 Aralık 2021 Nevşehir Ziyareti

23 Aralık 2021 Kahramanmaraş Ziyareti

Faaliyetlerimiz

21 Mayıs 2022 Elbistan Ziyareti

21 Mayıs 2022 Nadır Ziyareti

22 Mayıs 2022 Afşin Ziyareti

29 Mayıs 2022 Karahan Gençlik Buluşması

Faaliyetlerimiz

29 Mayıs 2022 Karahan Gençlik Buluşması

18 Temmuz 2022 Karahan Kuran Kursu

15 Ağustos 2022 Yıldönümü

15 Ağustos 2022 Yıldönümü

Faaliyetlerimiz

15 Ağustos 2022 Yıldönümü

14 Ekim 2022 Kahramanmaraş Ziyareti

29 Ekim 2022 Adana Ziyareti

18 Aralık 2022 Adana Kuran Kursu Ziyareti

Faaliyetlerimiz

08 Ocak 2023 Umre Ziyareti

08 Ocak 2023 Umre Ziyareti

06 Şubat 2023 Derneğimizden Deprem Bölgesine Malzeme Yardımı

06 Şubat 2023 Derneğimizden Deprem Bölgesine Malzeme Yardımı

06 Şubat 2023 Derneğimizden Deprem Bölgesine Aşevi

Faaliyetlerimiz

06 Şubat 2023 Derneğimizden Deprem Bölgesine Aşevi

20 Nisan 2023 Ramazan Ayı Yardım Zarfı

22 Temmuz 2023 Kırkgeçit Karahan Kuran Kursu

28 Temmuz 2023 Kuran Kursu Darende Gezisi

Faaliyetlerimiz

13 Ağustos 2023 Yıldönümü

13 Ağustos 2023 Yıldönümü

13 Ağustos 2023 Yıldönümü

25 Eylül 2023 Ankara Ziyareti

25 Eylül 2023 Ankara Ziyareti

Faaliyetlerimiz

19 Kasım 2023 Adana Kuran Kursu Açılışı

19 Kasım 2023 Adana Kuran Kursu Açılışı

19 Kasım 2023 Adana Kuran Kursu Açılışı

19 Kasım 2023 Adana Kuran Kursu Açılışı

Faaliyetlerimiz

19 Kasım 2023 Adana Kuran Kursu Açılışı

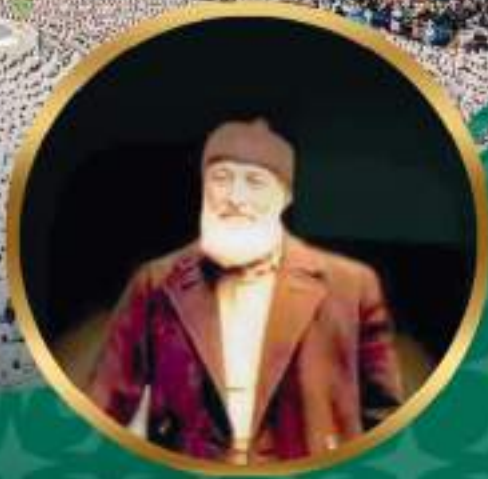

19 Kasım 2023 Adana Kuran Kursu Açılışı

HABİB KAĞAN
TURİZM
0352 221 48 48

2
ŞUBAT
2024

UMRE

Ömre Bedel Bir Hac ve Umre İçin

"Tarikat-ı Muhammediye Üstadı
MUHAMMED ARAP KARAHAN EFENDİ
İle Kutsal Topraklara Gönül Yolculuğu"

Şükürler Rahman Allah'a, Gidiyoruz Gül Karahanla.
Ravzaya Hem Beytullah'a, Gidiyoruz Gül Karahanla.

TÂİF ZİYARETİ

5 UMRE

BEDİR ZİYARETİ

Umre Programı

4'lü Oda Kisibaşı

3'lü Oda Kisibaşı

2'li Oda Kisibaşı

15 Günlük

1300 \$

1350 \$

1400 \$

Erol ŞENÖZ: 0532 562 91 24 / Nurgül GEREHAN: 0505 662 61 96

Serdal ŞERBETÇİOĞLU: 0532 565 32 21 / Ferit SUCUOĞLU: 0535 254 11 89

Ali YILDIZ: 0542 235 79 84 / Reşit ÖZHAN: 0530 576 30 38